

ΟΗΣΑΥΔΟΣ

«ΚΥΡΙΕ, ἔχει τὰ χρόνια τοῦ πατέρα μου...». Τὰ χρόνια τοῦ πατέρα τῆς ἔχει ὁ γκρίζος αὐτὸς κύριος, ἄνθρωπος μὲ παλ-
ληκάρια, μὲ κόρες, μὲ υἱὸς καὶ γαμπροὺς καὶ μὲ τὸ ἀδιά-
κριτο ἐκείνο νήπιον, ποὺ τὸν φωνάζει «παππού». Φέτος ἀπέβαλε
τὴν ποδιά τοῦ Γυμνασίου αὐτῆς. Καὶ ὅμως τὸν λατρεῖ. Γνωρί-
στηκαν στὸ μάθημα. Ἀδύνατη καθὼς ἦταν στὰ μαθηματικά,
χρειάστηκε νὰ πάρῃ ἰδιαίτερα μαθήματα, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ
χρόνο τῆς.

Ποὺ νὰ φαντασθῇ ὁ πατέρας τῆς ὅτι ὁ
καθηγητὴς ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε τὴ δική του,
ὄχι καὶ μεγαλύτερη ἡλικία, θὰ ἐνέπνεε
τὸ σφοδρὸ αὐτὸ ἔρωτα στὴν κόρη του καὶ
θὰ ἀναστάτωνε τὴ ζωὴ τῆς;

Φτωχὴ ποὺ εἶναι ἡ φαντασία τῶν ἀνθρώ-
πων! Φαντασία τῆς λένε, ἡ ζωὴ ὅμως σκα-
ρώνει δουλειές, ποὺ ξε-
περνοῦν τὴ δύναμι τῶν
συλλήψεων τῆς.

Ὁ ἔρωτας ἀπὸ τὴν
πρώτη στιγμή. Πρὶν ἀρ-
χίσουν τὰ προβλήματα
τῶν μαθηματικῶν, ἀρχί-
σαν νὰ κλίνουν σὲ ὅλους
τοὺς χρόνους τὸ ρῆμα
«ἀγαπᾶ», ποὺ ἔχει εἰς-
δύσει ἀπ' ὅλους τοὺς
πόρους στὸ εἶναι τῆς κό-
ρης.

Τὸν ἀγαπᾶ. Τὸν ἀ-
γαπᾶ χωρὶς μέτρο, δί-
χως νὰ σκεφθῇ τίποτα,
οὔτε παρὸν, οὔτε μέ-
λλον. Τὸν ἀγαπᾶ ἐρμη-
ν τῆς λογικῆς. Τῆς εἶναι
ἀδιάφορο τί γίνεται σή-
μερα, τί θὰ γίνῃ αὔριο,
ποῖα θὰ εἶναι ἡ μοίρα
ποὺ τὴν περιμένει, ἂν
συνεχίσῃ στὸ πλευρὸ
τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ τὴν
ἐρωτικὴ τῆς πορεία.

Φτάνει νὰ εἶναι δικός
τῆς, φτάνει νὰ τὸν νοιώ-
θῃ κοντὰ τῆς, νὰ τὸν
βλέπῃ, νὰ τὸν ἀκούῃ,
νὰ δέχεται τὴς θωπιές
καὶ τὴς περιπτώσεις του...

Δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς
πῇ μὲ ἀκρίβεια ἀπὸ
ποῖον ἀκρίβως προήλθε
ἡ πρωτοβουλία.

Ἐκδηλώθηκε πρώτη ἐ-
κείνη; Ἐκδηλώθηκε πρῶ-
τος ἐκεῖνος; Οὔτε ξέρει.
Ἐνα ξέρει: ὅτι κάπο-
τε, ἐκεῖ ποὺ ἦταν σκυμ-
μένοι καὶ οἱ δύο τοὺς
στὰ χαρτιά μὲ τὴς ἀλ-

ἀνθρώπο ποὺ ἀγάπησε. Τὸ δράμα εἶναι ὅτι τὸ ὑπουργεῖο, σὰν
νὰ ἦταν βαλτό, μετέθεσε τὸν κ. καθηγητὴ ἀπὸ τὴν ἐπαρχιακὴ
τῆς πόλιν. Ἀλλὰ μήπως κατέβαλε κι' ἐκεῖνος καμμιὰ προσπά-
θεια γιὰ νὰ μείνῃ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν προγύμνασι τῆς κόρης;
Ποῖός ξέρει — ἡ ὑπόνοια τοῦ κοριτσιοῦ — ἂν ὁ ἴδιος δὲν ἔκανε
ἐνέργειες γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτῇ, ὅπου, ἀφοῦ
ἀπομύζησε τοὺς χυμούς τῆς νεότητος, ἀναζητοῦσε ἐξοδὸ κινδύνου.
Ἐφυγε καὶ τὴν ἄφησε στὴν ἀπόγνωσι.

Μαῦρες σκέψεις περνοῦν ἀ-
πὸ τὸ μυαλό τῆς: ἡ αὐτο-
κτονία ἢ τὸ μοναστήρι! Νέοι
καὶ ἐνδιαφέροντες ἄνδρες τὴν
πολιορκοῦν. Οὔτε νὰ τοὺς ἀ-
κούσῃ. Κανένα τοὺς δὲν θε-
ωρεῖ ἱκανὸ νὰ πάρῃ τὴ θέσι
τοῦ μαθηματικοῦ τῆς.

Ἀλλὰ νὰ ὅτι γι' αὐτὸν
πρόβλημα δὲν ὑπάρχει. Ἐφυ-
γε καὶ δὲν τῆς γράφει, δὲ
δίνει ὅποιοδήποτε σημεῖο ζω-
ῆς. Ἀφαντος. Τὸ ρόδιον νέ-
φος ποὺ διαλύθηκε...

Καὶ τώρα τὸ κορίτσι, σὲ
στιγμὲς νηφαλιότητας, κρί-
νοντας ἀντικειμενικὰ, ἀναρω-
τιέται κατὰ ποῖο φυσικὸ νό-
μο, ἀντὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐ-
τὴ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ πολλὰ
χρόνια, ἐγκαταλείπει αὐτὸς
τὸ νηπὸ καρπὸ, ποὺ εἶναι ἡ
μεγάλῃ ἀδυναμία τῶν ἡλικι-
ωμένων;

Νάφευγε αὐτῇ, ποὺ ἔχει
μιὰ ζωὴ μπροστὰ τῆς, θὰ ἦ-
ταν φυσικὸ. Φεύγει ὅμως ὁ ἄλ-
λος, ποὺ διανύει τὸ προχω-
ρημένο δειλινό του.

Τὸν λατρεῖ τὸ κορίτσι,
ἡ λατρεία ὅμως δὲν τὴν ἐμ-
ποδίζει νὰ ἀναπτύξῃ τοὺς δι-
αλογισμούς τῆς. Δὲν μπορεῖ
νὰ ξεριζώσῃ ἀπὸ μέσα τῆς
τὸν ἔρωτα. Μπορεῖ ὅμως ν'
ἀναζητήσῃ τὴς πηγὲς του, ὅ-
πως ψάχνουμε νὰ βροῦμε τὴς
πηγὲς μιᾶς ἀρρώστειας.

Πῶς συμβαίνει — ἀναρωτιέ-
ται — νὰ ἀπὸσπᾶ νὰ γοη-
τεῖται ἀπὸ ἡλικιωμένους;
Ἀλλὰ καὶ πῶς συμβαίνει, ἀ-
φοῦ ὁ σύνδεσμος πραγματο-
ποιήθῃ, ἐκεῖνοι ποὺ σπάζουν
πρῶτον τὸν σύνδεσμο νὰ μὴ
εἶναι οἱ νέοι, ἀλλὰ οἱ ὄριμοι;
Δὸν Ζουὰν μὲ ἄσπρα μαλλιά,
γέριες μέλισσες ποὺ παρα-
τοῦν τὸν τρυφερό κρίνο.

Δὲν τῆς φτάνει, βλέπετε,
ὁ πόνος γιὰ τὸν χαμένο τῆς
ἔρωτα, ἔχει καὶ τὴς περιέργειές τῆς.

Τὸ πρόβλημα ὅμως ἔχει τεθῇ. Πρόβλη-
μα κοινωνικὸ ἢ ψυχολογικὸ. Παλαιὸ ὅσο
καὶ ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ καὶ αὐτοῦ ὅπως καὶ
τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς. Ἄν δὲν τόχουμε
ἀναπτύξῃ...

Τὰ εἶπαμε, τὰ ξαναεἶπαμε, θὰ τὰ ξα-
ναποῦμε. Ἄς κάνουμε, ἂν μπορούμε, δι-
αφορετικὰ. Κάθε τόσο νέος κόσμος βγαί-
νει στὴν ἐπιφάνεια.

Τὸ χτεσινὸ παιδί ποὺ ἔπαιζε μὲ τὴν
μπάλλα ἢ μὲ τὴν κούκλα του, μπήκε σή-
μερα στὴς τάξεις τῆς νεότητος, ἔγινε «ἀ-
καὶ» καὶ προβάλλει τὴς ἀπορίες,
τὴς ἀνησυχίες, τὴς ἀγωνίες, τὰ
ἐρωτηματικά του. Σὰν τὴς τά-
ξεις τοῦ σχολείου, ὅπου κάθε
χρόνο νὰ φουρνιᾷ μαθητῶν
παίρνοντας θέσι τὰ θρανία, μὲ

Ἀρχισαν νὰ κλίνουν σὲ ὅλους τοὺς
χρόνους τὸ ρῆμα «ἀγαπᾶ»...

τὴς ἴδιες περιέργειες ποὺ εἶχαν οἱ προκατοχοὶ τους.
Τὸ γεγονός ὅτι ὁ δάσκαλος τὰ εἶπε πέρσι, δὲν τὸν ἀπαλλάσ-
σει ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὰ ἐπαναλάβῃ καὶ φέτος.

Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἐπαναλαμβάνεται τὸ θέμα. Θέμα διπλευ-
ρο. Ἡ μιά πλευρὰ εἶναι, πῶς συμβαίνει, νὰ στρέφονται ἐρωτι-
κὰ τὰ νεῖτα στὰ γεράματα.

Ἡ ἄλλη πλευρὰ εἶναι πῶς συμβαίνει τὸν ἀταίριαστο αὐτὸ
σύνδεσμο νὰ μὴ τὸν σπάζουν πρῶτα τὰ
ταῖς οὐ, ἀλλὰ τὰ γεράματα, ποὺ εἶναι
κερδισμένα ἀπὸ
τὸ παιχνίδι.

Τὸ πρόβλημα ποὺ μᾶς προτείνεται νὰ λύσουμε. Κύριε καθη-
γητὰ τῶν μαθηματικῶν, δουλειές ποὺ μᾶς
π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

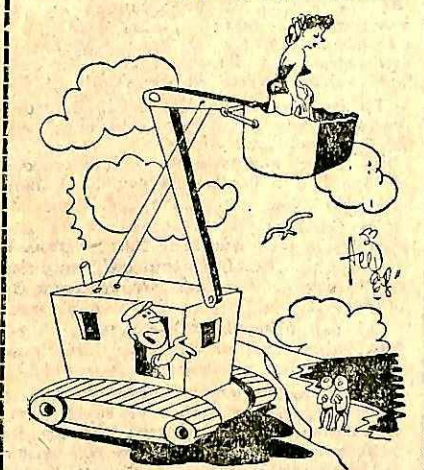
γεβρικές ἐξισώσεις, καὶ οἱ κρόταφοὶ τοῦ τῆς ἀγγίζουν τὰ μαλλιά,
αἰσθάνθηκε τὸ μπράτσο του νὰ περιτυλίγεται στὴ μέση τῆς καὶ
τὰ χεῖλῃ τους νὰ ἐνώνονται σ' ἓνα μακρόσυρτο ἀσπασμό.

Καυμένη ἀλγεβρά! Ἐκλείσαν τὰ ἐξώφυλλα τῆς. Στιγμὲς ἐρω-
τικῆς μέθης. Καὶ πάνω στὴ μέση τῆς, ἄφησε, χωρὶς φρόνο τὸ
ἐνοστικό, δίχως χαλινὸ τὴς παρορμήσεις τῆς κι' ἔγινε δική του.
Πέρα ὡς πέρα δική του.

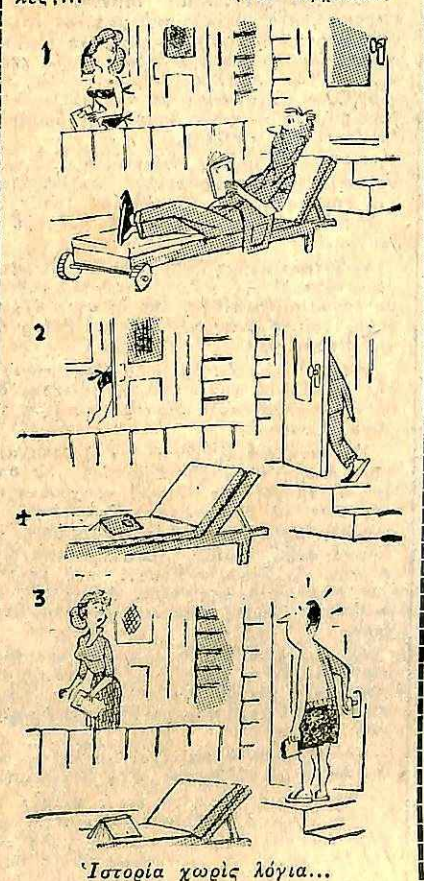
Νὰ μετανοιῶσιν γι' αὐτό; Μὰ τί λέτε τώρα; Τὸ δρόμο τῆς
δὲν εἶναι ὅτι χάρισε τὴν δροσιὰ τῶν δεκαοχτῶ τῆς χρόνων στὸν

— Ἀντε ρε καλόπαιδο, τελειώνε-
τε καμμιὰ φορὰ! Θέλουμε νὰ πᾶμε καὶ
στὸ σπίτι μας!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ἐν τάξει, Μαρίτσα; Γδύθη-
νες!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ἱστορία χωρὶς λόγια...

ΣΚΙΤΣΑ τῆς ἐποχῆς

Εὐθυμὰ ἐνσταταντὰν

Ἀἰωνία πηλὴ διαφωνίας με-
ταξὺ εἰσπρακτῶν καὶ
μαμᾶν εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ
παιδιοῦ. Ἡ μαμὰ ἰσχυρίζε-
ται πάντα ὅτι τὸ παιδί δὲν
συμπλήρωσε τὰ τέσσερα. Ὁ
εἰσπράκτορας πάντα ἐπιμέ-
νει ὅτι τὸ παιδί εἶναι... εἰς
ἡλικίαν γάμου. Ὁ λόγος
τοῦ καυγᾶ, ἡ πληρωμὴ τοῦ
εἰσιτηρίου...

στοργὴ ἡ μαμὰ ἔχει καθι-
σμένο στὰ γόνατά τῆς τὸν
μικρό, στὰν ζυγνὼν ὁ εἰς-
πράκτορας:
— Τὰ εἰσιτήρια σὰς!
Ἡ μαμὰ πληρώνει ἓνα εἰ-
σιτήριο καὶ τὰ μάτια τοῦ εἰ-
σπράκτορα πέφτουν ἐνευ-
νητικά στὸν τρυφερό βλα-
στό!

— Πόσο χρόνων εἶναι ὁ μι-
κρός;
— Καλὲ ὁ μπέμπης. Αὐτὸς
δὲν συμπλήρωσε καλὰ-καλὰ
τὰ τρία!

— Τί λές, μαμτά! Διαφω-
νεῖ ὁ εἰσπράκτορας. Μόνο
τρίων χρόνων, κοτζὰμ λε-
βέντης! Αὐτὸς τοῦ χρόνου
θὰ σοῦ ζητήσῃ νύφη!

Καὶ ὁ μικρός:
— Ὁχι τοῦ χρόνου! Ὁχι.
Τώρα τὴν θέλω!

Καὶ τὸ λευφορεῖο ἔσπα
σὲ γέλια πρὸς μεγαλὴ κα-
τάπληξι τῆς φιλοστοργῆς
μαμᾶς.

Κοσμικὴ κυρία γνωστὴ γιὰ
τὴς γκάφες τῆς, παρίστα-
το πρὸ ἡμερῶν σ' ἓνα κα-
ταίηλ πάρτυ, ὅπου βρισκό-
ντουσαν ἀρκετοὶ Ἑγγλέζοι
καὶ Ἀμερικανοί. Ἡ διάσημη

γκαφατζοῦ σὲ μιὰ στιγμὴν
μύησε μ' ἓναν Ἀμερικανὸ
καὶ νομίζοντας ὅτι ἐπρόκει-
το περὶ Ἑγγλέζου κατην-
τοῦσαν ἀρκετοὶ τὸς Ἀμε-
ρικανούς:

— Ὁ μὰ νῆπαρ, ἔλεγε μὲ
ἐξενιαστὴ εὐφραδεία, αὐτοὶ
οἱ Ἀμερικανοὶ μοῦ καθοῦνται
στὸ στομάχι. Οὔτε νὰ φᾶνε
ξέρουν, οὔτε νὰ πιοῦν, οὔ-
τε καν νὰ συμπεριφερθοῦν,
ὅπως πρέπει σὲ μιὰ γυναί-
κα!

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀκούει τὸ
κατηγορητήριο τῶν συμπα-
τριωτῶν του ἐπὶ πολλὰ ὥρα
ὡς ποὺ ἔχασε τὴν υπομονή
του καὶ τὴν διέκοψε:

— Σὲ ὅλα αὐτὰ ποὺ λέτε,
κυρία μου, ἔχετε ἀπλήτου-
ς δίκιο. Θὰ συμφωνοῦσα εὐ-
χαρίστως μαζί σας, ἂν εἶμαι
Ἑλληνας...

Κόκκαλο ἢ γκαφατζοῦ.

Ἡ σκηνὴ σὲ μιὰ παράδο τῆς
οδοῦ Ἀκαδημίας. Ἐξω
ἀπὸ ἓνα γκαράζ εἶναι στα-
ματημένο ἓνα αὐτοκίνητο
ποὺ τὸν περιεργάζονται δύο
τρεις. Τὸ αὐτοκίνητο εἶναι
μεταχειρισμένο καὶ πωλεῖ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής
ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ. ΤΗΛ. 27-135—29-967 Θ. ΤΙΜΗ ΔΡ. 5000

ταί — προφανῶς — σὲ τιμὴ
εὐκαιρίας. Ὁ ἀγοραστὴς τὸ
κυττά, τὸ ψάχνει, τὸ ἐξετά-
ζει καὶ συμβουλευεται τὸν
εἰδικό, ποὺ ἔφερε μαζί του:

— Τί λές;
— Καλοῦταικο.

— Δὲν εἶναι σαράβαλο...

— Ὁχι καὶ πολὺ.

— Βέβαια κι' ἐνῷ βλέπω
πῶς δὲν εἶναι πολὺ ἐν τά-
ξει ἀλλὰ μιά φορὰ τὴ δου-
λειά του θὰ τὴ κάμν.

Ἀπάνω στὴν κουβέντα
αὐτὴ πλησιάζει ἓνας τρί-
τος, ἀκούει καὶ λέει στὸν
ἀγοραστή:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε,
μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς πῶ
κι' ἐνῷ τὴ γνώμη μου; Ὁ-
ποῖος ἀγοράζει μεταχειρι-
σμένο αὐτοκίνητο, χαιρετᾷ
δύο φορές. Τὴν μιά ὅταν τὸ
ἀγοράζῃ καὶ τὴν ἄλλη ὅ-
ταν τὸ... ξαναπουλάει!

Καὶ ὁ πωλητὴς, ποὺ ἴτα-
νε παρῶν, ἔμεινε ἀναυδός

στὰ βλέμματα καὶ τὰ σκό-
λια πρὸς προκαλεῖ, τρέχει,
πηδᾷ, κυλιέται μὲ τὴ συν-
τροφία τῆς, βιάζοντας εὐ-
θυμὲς κραυγές:

— Ὁπα! Ὁπα! Ὁπα!

Καὶ παίρνει φόρα καὶ τρέ-
χει νὰ πᾶσθαι τὴ θάλασσα.
Κι' ἓνας πταιρικός ποὺ τὴν
παρακολουθεῖ βάζει μιὰ δυ-
νατὴ φωνή, ποὺ συντάραξε
ὅλη τὴν πλάξ:

— Παιδιά τὸ νοῦ σας! Ὁ
καρχαρίας!...

Ἐντρομοὶ οἱ κολυμβηταὶ
ἐσπευσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ
θάλασσα.

Ἐντρομοὶ, βγήκε ἀκόμη
καὶ ὁ... καρχαρίας!

— Ποῦ εἶναι, μωρέ; ρώτησε
ἓνας ἀπὸ τοὺς κολυμβητᾶς.

— Νὰ τὸς! Μόλις βγήκε!
ἀπάντησε ὁ δρᾶστης, δεί-
χνοντας τὸ θυμὸ τοῦ πνεύ-
ματός του.

Τὸ ἄσσανσέρ τοῦ κτιρίου
δὲν λειτουργεῖ. Κι' ὅλος
ὁ κόσμος, ποὺ ἔχει δουλει-
ᾶς μὲ τὰ γραφεῖα ἀνεβοκί-
τεβαίνει μὲ τὰ πόδια. Ὁ-
ποῖος ζυγνώνει στὸν γκισέ:

— Γραμματόσημα παρακα-
λῶ...

Ἡ ὑπάλληλος, παίρνει
τοὺς δύο φακέλους, τοὺς
ζυγνίζει καὶ τῆς δίνει τὰ
γραμματόσημα. Ὅποτε ἡ
κυρία τὰ παίρνει, στρέφεται
στὸ δουλικὸ καὶ λέει:

— Βγάλε τὴ γλῶσσα σου,
Μαρία!...

Τὸ δουλικὸ βάζει τὴ
γλῶσσα του, ἡ κυρία ἀκού-
μα τὰ γραμματόσημα ἐπά-
νω, τὰ ὑγραίνει κι' ὕστερα
τὰ κολλά μὲ σοδαρότητα
στοὺς φακέλους. Κι' οἱ πα-
ρατυχόντες μένουν μὲ τὸ
στόμα ἀνοιχτό, ἐνῷ ἓνας
κύριος διερχομένη τὴν νε-
νικὴ κατάπληξι:

— Αὐτὸ θὰ πῇ ἐφευρετικὸ

ἡ κυρία τὸν συνοδεύει, ποὺ
καθὼς βλέπει τὸ ἄσσανσέρ,
στρέφεται καὶ τοῦ λέει:

— Κύριε Τζῶν, τὸ ἄσαν-
σέρ δὲν λειτουργεῖ. Ὁ ἄ-
νεβουμε μὲ τὰ πόδια.

Ἀλλὰ ὁ κ. Τζῶν ξυγνίζει
τὰ μοῦτρα!

— Νό, νό, νό!

— Μὰ δὲν γίνεται ἄλλοιως.

— Νό, νό, νό, λέει ὁ μι-
στερ Τζῶν, κουνώντας τὸ
δάχτυλό του. Σκάλες ποτέ!

Μὰ δὲν εἶναι πολλὰ σκα-
λιά. Πρῶτο πάτωμα.

— Νό, νό, νό! Ἐπιμένει ὁ
κ. Τζῶν. Στὴν Ἀμερικὴ πο-
τέ δὲν συμβαίνουν αὐτὰ.

Ὁμνῶντες τὸν κ. δικηγόρο νὰ
κατέβῃ εἰς τὸ ἔδαφος, ποτέ!

Ὁ δικηγόρος εἰδοποιεῖται
καὶ σὲ λιγάκι οἱ περιεργοὶ
ποὺ ἔχουν μαζεστῇ γιὰ νὰ
δοῦν τὸ ἀποτελεσμα, βλέ-
πουν τὸν δικηγόρο, παχου-
λό, παχουλὸ, νὰ κατεβαίνει
τρεχάλα τὴν σκάλα.

Καὶ ἓνας μικρός:

— Αἱ, ρε τί κάνουν τὰ δολ-
λάρια!...

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Ἐρεῖ μιὰ κοντρή!

Τα Δράματα της καρδιάς

ΤΑ ΔΥΟ ΡΕΒΟΛΒΕΡ

Κάθε βράδυ, δυο μήνες τώρα, ο Ρεζί κι' η Πάουλα παίζανε μαζί το επιτυχημένο εκείνο «σκέτς» της επιθεωρήσεως. Μπαίνανε, κομψά ντυμένοι, σε μία σάλλα ρεστοράν, κάθονταν σ' ένα τραπέζι κι' αρχίζαν να μιλούνε τρυφερά, με προσποιητή αμερικανική προφορά. Τους πλησίαζε έπειτα το γκαρσόνι — ο Φρέντ — για να πάρη παραγγελία. Μά ήταν άρνα πιά, και τα φαγητά είχαν τελειώσει. «Απομένε ένα μπιφτέκι, ένα μόνο.

Τότε ο Ρεζί — ο «Αμερικανός γκάνγκστερ» — έλεγε μ' έρσιμ πάνω στο αποκορύφωμα της «άγαντης» του.

— «Α, έτσι; Δεν υπάρχει παρα ένα μπιφτέκι; Τώρα θα δής τι θα γίνει.

— «Εδωάζε το πιστόλι μου, ημμάδεμε... και σκότωνε τη ντάμα του.

— Φέρτε μου τώρα το μπιφτέκι! Διέταξε, άταραχος.

Κι' οι θεαταί έσκαζαν στα γέλια, με το άπρόοπτο εκείνο τέλος.

Το βράδυ εκείνο, όλα φαίνονταν να πηγαίνουν εξαιρετικά θαυμάσια.

Στο καμαρίνι του, ο Ρεζί συμπλήρωνε το μακιγιάζ του, με τη συνηθισμένη ευνουειδία του. «Ο καλός αυτός ηθοποιός μοιάζει τη ζωή του ανάμεσα σε δυο παθή, το ίδιο δυνατό: την αγάπη του για τη δουλειά του και τον έρωτά του για την Πάουλα, την ωμορφή, γλυκειά και πιστή σύντροφό του.

Μά που βρισκόταν το κραγιόν για τα χείλη;... Θα τότε βάλει στην τσάντα της η Πάουλα, που βγήκε πριν από λίγο απ' το καμαρίνι. «Ο Ρεζί έβγαλε το κεφάλι του απ' την πόρτα και τη φώναξε. Μά δεν ήθελε καμμία απάντησι. «Ίσως ή

νέα γυναίκα είχε κατεβή στα παρασκήνια.

Ο Ρεζί βγήκε και προχώρησε προς τη σκάλα. Περνώντας έξω απ' το καμαρίνι του Φρέντ, κούτταξε μέσα, μηχανικά. Πάνω στο στενό ντιβάνι, η Πάουλα κι' ο Φρέντ, σφιχταγκαλιασμένοι, άλλαζαν βιολιτικά και φλογερά φιλιά!

Κατάχλωμος, με μάτια άπλην, ο Ρεζί προχώρησε, σαν αυτόματο λές και δεν είχε ψυχή.

Μά, καθώς κατέβαινε τη σκάλα, άκουσε πίσω του τα βήματα της Πάουλας, που γύριζε στο καμαρίνι τους. Προσπάθησε τότε να επιβληθί στον εαυτό του και ξαναγύρισε πίσω.

«Ανοιξε ένα συρτάρι, δίχως να το προσέξη η Πάουλα, και πήρε το πιστόλι που είχε πάντα μαζί του, όταν γύριζαν οι δυο τους άργα τη νύχτα στην ερωτική φωλιά τους για κάθε ένδοξομένο.

Δεν έδειξε καθόλου την ταραχή του. Γιατί έφτανε η ώρα να βγίη στη σκηνή.

«Ενώ περίμενε τη στιγμή να βγίη στη σκηνή κι' άκουμπουσε σ' ένα ψεύτικο τζάκι — σκηνικό της προηγούμενης σκηνής — σκέφθηκε πως δεν του χρειάζονταν προσωρινά το πιστόλι του. Τού ήταν μάλλον άνοητο, γιατί έπρεπε να βάλλη στη θέση του τ' άλλο, το ρεβόλβερ του θεάτρου, με το ασφαίρο φυσίγγιο, που χρησιμοποιούσε στο «σκέτς».

Τ' άφισε λοιπόν πάνω στο τζάκι και πήγε ως το μπάρ να καπνίση ένα τσιγάρο.

«Ο Χάνς, ο διευθυντής της σκηνής, φρόντιζε για όλα όπως πάντα.

— Πάρε, Ρεζί, το ρεβόλβερ για το «σκέτς»... είπτε στον ηθοποιό, όταν γύρισε απ' το

μπάρ. Έμπρός, στη σκηνή. «Η σειρά σου.

Ο Ρεζί παρουσιάστηκε στους θεατάς, δίπλα στην Πάουλα. Είχε ξαναβρή όλη την ψυχραιμία του. «Επρεπε πρώτ' απ' όλα να παίξη καλά. «Υστερα θα κανόνιζε τις ατομικές του υποθέσεις, όπως έπρεπε.

«Όστόσο, ο Φρέντ κάτι ύπουτευόταν! Είχε άκουσι εκείνα τα βήματα, έξω απ' το καμαρίνι του, και επωπεύονταν πως τους είχε δη ο Ρεζί... Καί, βέβαια, ο Φρέντ άνησυχούσε, μήπως ο άλλος άποτολμούσε να τον έκδικήθη.

«Όταν βγήκε απ' τη σκηνή, στά μέσα του σκέτς, για να ρωτήση δθεν στην κουζίνα τι φαγητά υπήρχαν, είδε το Χάνς ξετρελαμένο.

«Ο διευθυντής είχε βρή στο γραφείο του το ρεβόλβερ με το ασφαίρο φυσίγγι! Είχε δώσει λοιπόν στο Ρεζί άλλο όπλο, γεμάτο! Μά όχι, ήταν αδύνατο!... Πώς ήταν δυνατό να κάνει τέτοιο λάθος. «Ένα μοιραίο λάθος;

«Ο Φρέντ ξαναβγήκε άναγκαστικά στη σκηνή για να δη τι γίνεται.

«Όπως κάθε βράδυ, ο Ρεζί έβγαλε ψυχρά το όπλο του και πυροβόλησε. «Η Πάουλα έπεσε απ' το καθίσμα της, όπως πάντα. Κι' οι θεαταί εξέσπασαν σε χειροκροτήματα και έπαινε, όπως κάθε φορά, για το τόσο φυσικό παίξιμο των ηθοποιών...

Μά άποψε η κλεισμένη αλίαι δεν ξανανοιξε, σαν τ' άλλα βράδια.

Πίσω απ' αυτήν βρισκονταν ο Ρεζί, ο Φρέντ, ο Χάνς κι' οι άλλοι ηθοποιοί, ακίνητοι μπροστά σ' ένα νεκρό κορμί, που πάγωνε σιγά-σιγά!

«Ο Ρεζί ένοιωσε το μυαλό του να σαλεύει. Αυτός είχε κάνει ένα τέτοιο πράγμα; Και δίχως να το φαντάζεται; Θεέ μου!...

Πηγαίνονσεράχον άναστατωμένος από παρασκήνια. Κάποια στιγμή, άφισε πάλι το φοινικό πιστόλι πάνω στο ψεύτικο τζάκι, με κινήσεις σπασμωδικές, άσυναίσθητα.

Οι μηχανικοί του θεάτρου έξακολουθούσαν την εργασία τους. «Ένας απ' αυτούς είδε το όπλο και το πήγε στο γραφείο του διευθυντού.

Το κοινό εξακολουθούσε τὰ γέλια και τὰ χειροκροτήματα. «Ο Φρέντ έκλαιγε. «Ο Χάνς δεν ήξερε τί να κάνει... Κρατούσε ακόμα στο χέρι του τ' άλλο όπλο, το ακίνδυνο. Ου μύηθε έκσφινικά πως είχε πάρει προ όλιγο απ' το τζάκι το γεμάτο πιστόλι, που είχε δώσει κατά λάθος στο Ρεζί.

Ξετρελαμένος τώρα, σαστισμένος, άφισε πάνω στο ίδιο τζάκι το ρεβόλβερ, που κρατούσε. «Υστερα πήγε να τηλεφωνήση στην αστυνομία για να έλθη να εξετάση.

«Ο Ρεζί ήταν πιά ένα ψυχικό έρείπιο... «Η Πάουλα, η μικρή του Πάουλα! Τον άπατούσε, βέβαια. Μά ένοιωσε τώρα πως δεν μπορούσε να ζήση δίχως αυτήν! Γιατί να μη γυρίση κι' εναντίον του το πιστόλι, όταν είχε καταλάβει το τραγικό λάθος;

Μά ήταν πάντα καιρός: Το όπλο βρισκόταν εκεί που τόχε άφισε! Τι ήθελε πιά τη ζωή έτσι όπως έγινε;

Το πήρε, άκούμπησε την κάννη στο μελίγγι του και πυροβόλησε.

«Άκούστηκε ένας δυνατός κρότος. Κι' όλοι οι άνθρωποι του θεάτρου έτρεξαν να περικυκλώσουν το Ρεζί, που στέκόταν όρθιος, σαν αποδλακωμένος, κρατώντας τώρα στο χέρι του το ακίνδυνο ρεβόλβερ με το ασφαίρο φυσίγγιο!

Το δράμα είχε συντελεσθή τόσο τραγικά και μοιραία!

Π. ΓΚΑΦΡΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

— Στο «Περοκέ» ο Γιάννης Φλερύ, έτοιμάζει για την καινούργια επιθεωρήσι την πιο πρωτότυπη και πιο θεαματική χορογραφία, που έχει εμφανισθή μέχρι σήμερα στην Έλληνική Σκηνή.

Μέσα σε μία φαντασμαγορική σκηνογραφία του Άνεμογιάννη, ο κορυφαίος των Έλλήνων χορευτών θα ζωντανέψη την ρουλέττα.

«Ο ίδιος ο Φλερύ, με άλλεπάλληλες πιρουέτες, θα υποδυεται το «Ζάρι», χάρις σε μία όραία εμπνευσι του Μάρκου Αγγελόπουλου, θα παρουσιάσθη ως μουσικοχορευτικό σκέτς. «Έτσι ολόκληρη η σκηνή του θεάτρου θα παρουσιάζεται ως ένα τεράστιο τάβλι, ως πούλια του οποίου θα εμφανίζονται οι μπαλλρίνες!

Το όμώνυμο τραγούδι θα έρμηνεύουν η Σοφία Βέμπο και η Λέλα Μαρτίνη, που θα εμφανισθί στο θέατρο.

«Ο ίδιος σκηνογράφος θα παρουσιάση ακόμα στο θέατρο «Βέμπο» δυο ακόμη ιδιότυπα τρύκ.

«Η Έναρσις της επιθεωρήσεως θα είναι ένας τεράστιος φάκελος, σε ολόκληρο το σχήμα της σκηνής μέσα απ' το οποίον θα βγαίνουν ένα-ένα τα πρόσωπα του θιάσου.

Σε μία άλλη, έξ άλλου, χορευτική σύνθεσι, μέσα από τεράστια κιάλια θα παρελαύνουν όλα τα άποκρυφα των πιάζ.

— Άνάμεσα στους εκατό περίπου τόνους καλλιτέχνας που τους έγινε η τιμή να συμπεριληφθούν στίς γιορτές της σέπας στην Άγγλία, ήταν και δυο γνωστοί Έλληνες καλλιτέχνες, η Μαρία Καλογεροπούλου και ο Βασίλης Λαμπρινός.

«Η Καλογεροπούλου τραγούδησε στη «Νόρμα», μία απ' τις πιο μεγάλες επιτυχίες της κι' ο Λαμπρινός χόρεψε ένα περίφημο «κοντσέρτο Γκρήκ», κατά χορογραφία του Άγγλου Ντάρριν, καθώς και μία ελληνική σύνθεσι με τον τίτλο «Λεβεντιά», στην οποία έκαμε την εμφάνισι του ντυμένος στολιές.

— «Η Αλεξάνδρα Λαδικού, η έπιλαχούσα των κινηματογραφικών καλλιτετιών, για την μη έκλογη της οποίας τόσος θόρυβος έγινε, έχει άρκετους δεσμούς με το θέατρο.

Μαθήτρια ακόμα έπαιζε στους «Πέρσες» τελευταία δε ως μέλος του δραματικού συλλόγου «Ευρυπίδης» έπαιξε στίς «Τρωάδες», ταυτοχρόνως την όραία Έλένη και την Κασσάνδρα.

— «Ο Νίκος Ζαχαρίου, ο νέος μπάσας της «Σκάλας» του Μιλάνου, φαίνεται ότι θα άκολουθήση πολύ σύντομα τὰ ίχνη του Νίκου Μοσχονά.

Χαρακτηριστικό είναι ότι ο Μοσχονάς πριν ακόμη κάνει την εμφάνισι του στην όπερα, τραγούδησε έλαφρά τραγούδια και καντάδες σε βαριετέ του Ζαπτείου.

— «Η Άθηνά, φιλοξενεί από προχθές, για πρώτη φορά, μία Χαβανέζα τραγουδίστρια, την Ζακελίν Κοκοτί, που μαζί με τον πορτεναίρ της Τζέε, άποτελούν μία διεθνούς φήμης μουσικοχορευτική άτραξιόν.

Οι δυο ξένοι καλλιτέχνες έχουν εμφανισθί επί έπτά μήνες συνεχώς στο άριστοκρατικό κέντρο «Μαϊκάας» του Χόλλυγουντ, καθώς και στα μεγαλύτερα αμερικανικά κέντρα.

— «Ο ούρανός φαίνεται ότι έχει... προηγούμενα με το θέατρο, στη Θεσσαλονίκη.

«Έτσι, για τετάρτη κατά σειράν Κυριακή, παρ' ό,τι βρισκόμαστε στην καρδιά του καλοκαιριού, μία μεγάλη νεροποντή έματάωσε τις παραστάσεις των έκει θερινών θεάτρων.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πατείς με πατώ σε τρέχει ή άριστοκρατία να με χαιρετήση και είς τὰ θερινά ανάκτορά μου, βρέχει προσκλήσεις με το τουλούμι — δεξιώσεις, γκάρντεν πάρτυ και τὰ τοιαύτα. Και είς μέν τας έπισκέψεις, ο άνώτατος σαλονάρχης μου άπαντά:

— «Η κυρία ήσυχάζει...

Είς δε τας έγγραφους προσκλήσεις, ο άνώτατος έπιστολάρχης μου άπαντά καθ' ύπαγόρευσίν μου, άγγλιστί. (Δι' εσάς, πτωχοί άναγνώσταί, μεταφράζω έλληνιστί, καθότι πού να ξέρετε τέτοια πράγματα, γνήσια άγγλικά και μάλιστα της τελευταίας έσοδείας, φερμένα κατ' ευθείαν απ' έξω).

«Άγαπητή κυρία, Παραλούντι δεν σας γνωρίζω και φυσικά του λόγου σας με γνωρίζετε, έλάβατε την ύψηλη τιμήν να με καλέσετε είς γκάρντεν πάρτυ, τάδε του μηνός, άι άμ σόρυ και λυπούμαι. Το πρωτόκολλον του οίκου μου με έμποδίζει άυστηρώς, πρὸς το παρόν να σας τιμήσω δι' έπισκέψεως και θα ιδούμε, μόλις περάση το πρωτόκολλον, τί θα γίνει. Και το ότι καταδέχομαι και σας άπαντώ μόνάχα, είναι μεγάλη σας τιμή και μακάρι να την είχαν κι' άλλες.

Δέχομαι τας έκδηλώσεις της ευγνωμοσύνης σας.

«Μετά τιμής (ιδίικης σας) ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ.

«Άφοι, λοιπόν, άπληλλάνην ένοχλητικών προσκλήσεων της ύψηλης άριστοκρατίας και τσοκαρίας (είναι και μερικές καλές) λέω είς τὸν άνωτάτον σωφεράρχην μου να άμολύση τις λιμουζίνες μου (έφτασαν και οι έπτά με ύπερωκεάνεια) και την προσωπική μου επί κεφαλής των άλλων έξη και να βγίη είς τας δδους των Άθηνών στόλος λιμουζινών.

Διότι, από τὸν καιρό που άπουσιάζω από τας Άθηνας, βλέπω, ότι ή κάθε τσοκαρία άπέκτησε άυτόκίνητο και σε μία στιγμή τόσο άηδίασα όταν τὰ είδα, ώστε είπα, άφού οι τσοκαρίες κυκλοφορούν με λιμουζίνες, τότε ή γνήσια άριστοκρατία πρέπει να κυκλοφορούμε με τὰ πόδια.

— Άνώτατε σωφεράρχη, διέταξα, πιάσε και τις έφτά λιμουζίνες μου και πέταξέ της είς το Φάληρο!... «Ήχρισός ο πτωχός!

— Όχι, κυρία!

— Είπα, ναί!

— Άμαρτία, κυρία!

Και έχυσε πικράς τόσα δάκρυα ο καύμενος ο πιστός μου σωφεράρχης, που τὸν έλυπήθηκα και έκράτησα τις λιμουζίνες — έτσι να υπάρχουν — για χατήρι του.

«Άπας, λοιπόν, και τις έκράτησα, είπα να κάνω πρώτην έπίδειξιν:

— Στόλος λιμουζινών θα κάνει την παρέλασίν τους, είπα. Και θα ύψώσουν όλες οι λιμουζίνες μου παναμαϊκές σημαίες, να μη έχουμε τίποτις ένοχλήσεις από πτωχούς τροχάιους άστυνομικούς. Διότι έδω μόλις σε δούν και έχεις λεπτά, πέφτει επάνω σου το πειναλέον κράτος και σου ζητά φόρους και δασμολόγια και τὰ τοιαύτα.

Και δεν πρόκειται για τὰ λεπτά (άστείο πράγμα!), αλλά δεν μπορώ να ένοχλούμαι διαρκώς με το δάσε και δάσε και δάσε!...

«Ο άνώτατος σωφεράρχης μου, λοιπόν, μου έτοιμάζει έπτά παναμαϊκές σημαίες και τις ύψώνει κάθε μία είς κάθε λιμουζίνα — πρώτα ή προσωπική μου, μάρκας «Σουσου», είδικώς κατασκευασθείσα είς Άμερικήν, χρώματος λιλά και να την δούν καί φαρσείσας είς Κολωνακίον, να τις έλθη κόλπος ή άν όχι, να φάνε μακρομύτες του Κολωνακίου, να τις έλθη κόλπος ή άν όχι, να φάνε τὰ λυσσάκά τους!

«Άκολουθούν άλλες έξη, χρωμάτων διαφορετικών και κάθε μία έχει την παναμαϊκή σημαία της.

— «Ετοιμες, κυρία.

— «Όλες οι λιμουζίνες μου;

— «Όλες, κυρία.

— Λοιπόν, να βάλουν έμπρός όλοι οι σωφέρ μου και να ξεκινήση ο στόλος μου διά την έπίδειξιν!

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

της Μαντάμ Σουσου

Επίδειξις

να λιποθυμούν και άλλες να άφρίζουν και ή παρούσα γράφουσα να βγάξη το κεφάλι από τὰ κρυστάλλα και να κυττά με άδομαντοκόλλητα φασμαίν και να λήη:

— Πτωχές γυναίκοι της Κολωνακίου! Ένομιζατε, ότι έν τη άπουσία μου θα με καταπλήξετε με τις λιμουζίνες σας! Φάτε, λοιπόν, τις έπτά είς το κεφάλι και ήσυχάστε!

«Υστερα ή έπίδειξις εξακολουθεί είς κεντρικές δδους και μαζεύεται ο πτωχός κόσμος και άφ' ενός γουρλώνει τα μάτια και άφ' έτέρου άνοίγει τα στόματα χάσκων.

Κάποιος άστυφύλαξ άποπειράται να σταματήση τὸν στόλον.

— Άνώτατε σωφεράρχη, διατάζω, κόψε τον, τὸν άναίδη και ρώτησέ τον πόσο κάνει να τὸν πλερώσω!...

Ευτυχώς, όμως, ο πτωχός άστυφύλαξ με άνεγνώρισε, ύπεχώρησε και έσώθη.

Πολλοί τώρα πτωχοί και πειναλέοι, δι' έπιστολών και τηλεφωνημάτων πρὸς τας ύπηρεσίας μου, με έρωτὸν πῶς και από πού άπέκτησα πάλιν τόσα λεπτά και—περικαλῶ (πλήρηζ!) — να μη τους ένδιαφέρη.

Πρὸ πάντων τις φαρμακομύτες του Κολωνακίου με βλέπουν μέσα είς τὰ πλούτη μου και σκάνε. Να σκάσουν και να πλαντάξουν!

Πάντως, διά τὸν ίστορικόν της «Ιστορίας της Έλλάδος (Παπαρηγόπουλος νομίζω), αναφέρω το περιστατικόν, διά να κρατήση σημειώσεις και να τὸ γράψη είς το βιβλίον του διά τας «...λλούσας νενάς: Το λοιπόν (σημειώνε, πτωχέ Παπαρηγόπουλε, παρέκτός άν είσαι πεθαμένος, όποτε «σόρρη») ότι τὰ λεπτά μου, άμέτρητα χιλιάδες δολλαρίων, έκληρονομήσαν ύπ' έμού διά νέας κληρονομίας του δευτέρου θείου μου είς Άμερικάς — άποθανόντος έκ νοσήματος αμερικανικού και Θεός σχωρέστων!

Πρὸς είσπραξιν, το λοιπόν, έταξίδευσά είς Άμερικάς και τί μου λέτε έμένα σχέδιον Μάρσαλ και άλλες σαχλαμάρες διά πτωχούς λαϊκούς τύπους, βιομηχανίσκους και τὰ λοιπά! Έγώ έχω σήμερα τόσα λεπτά που να πνίσω μέσα ολόκληρο το Κολωνακί με τις φαρμακομύτες του και προσωπικάς να λούζωμαι κάθε πρωί μέσα είς τὰ δολλάρια. Πάντως, αί Άμερικάί δεν μου ήρεσαν.

Το σωστό, σωστό, να λέγεται!

Προχτές, λοιπόν, έρχεται και κτυπά άναίδης τας θύρας των μεγάρων μου ένας κύριος και λαμβάνει το θράσος να ζητή να παρουσιασθί έμπρός μου άυτοπροσώπως. Ευτυχώς που ήμουν στις καλές μου και του έκανα την ύψηλη τιμήν να τὸν δεχθῶ, παίζουσα με την σκυλίτσα μου Ρίτα Χαίγηνωυρδ, που μου έχάρισε προσωπικάς ο Άλή Χάν — καλή του ή ώρα.

— Πτωχέ άνθρωπε, του λέω, είσαι άναίδης αλλά δεν πειράζει. Έάν πεινάς, πέρασε είς τας κουζίνας μου να σε ταϊσουν ψάρι με μαγιονέζα ή κανένα άστακουδάκι από τὰ πεταμένα. Έάν δεν πεινάς (και άμφιβάλλω) ώμίλει περί τὸν σκοτὸν της έπισκέψεώς σου. Πρόσεχε, όμως, μη με έκνευρίσης ένεκα που θα άποπεμφθής κυλιόμενος από τις σκάλες, όπως όρίζει το πρωτόκολλον των μεγάρων μου διά τους πτωχούς.

«Ο πτωχός άνθρωπος, δυστυχώς, ήτο άναίδης — περισσότερον άναίδης από όσον ήμπορούσα να φαντασθῶ.

Είς την πτωχήν Έλλάδα, έπληθύνθησαν τελευταίως οι άναίδεις και οι... πεινασμένοι.

Άλλά περί αυτού θα επανέλθω.

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Τὸ δικαστήριον ἀποφάσισε νὰ κλεισθῇ ἡ Γουκαλακὲ ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρες στὴν ὕψηλὴ καλύβα, ὅπου ἐβάζαν τὶς ἀρραβωνιστικές. Θὰ ἔμενε ἐκεῖ χωρὶς τροφὴ καὶ νερὸ στὴν κρίσι τῶν θεῶν. Ὁ Ναμουαὶ πρότεινε τότε νὰ τὴν πάρῃ ἐκεῖνος γυναῖκα του, γιὰ νὰ τὴν σῶσῃ. Μὰ ἡ Γουκαλακὲ ἀνέστηκε. Ὁ Ἔρικ τότε ζήτησε νὰ μὴν ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσουν μόνον μὲ τὴ Γουκαλακὲ γιὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ παντρευθῇ τὸ Ναμουαὶ. "Ἔτσι κ' ἔγινε. Ἡ Γουκαλακὲ ὅμως εἶπε στὸν ἀγαπημένο της ὅτι εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ πεθάνῃ. Ὁ Ἔρικ τότε τὴν ἀπάντησε ὅτι θὰ ζητούσε νὰ τὸν κλείσουν κ' αὐτὸν στὴν καλύβα, γιὰ νὰ πεθάνουν μαζί. "Ὅσο γιὰ τὸ παιδί τους, θὰ τὸ ἀφήναν στὸν πατέρα της...

— Δυστοχισμένη! της είπε με σπαρταγμό. Δεν θαχνης ούτε δυο ημέρες γάλα στο στήθος σου. Ή λύπη, ό φόβος, ή πείνα, θά σό στερεώσουν. Είδες μέ τό σεισμό;...

— Θέλω τό παιδί μου νά πεθάνη μαζί μου!... ξαναείπες ή κοπέλλα άγρια.

Τό πήρε στην άγκαλιά της καί σκέπασε τό προσωπάκι του μέ φιλία καί μέ δάκρυα.

— Γιουκαλακέ! είπε ο Έρικ, σφίγγοντας μαζί στην άγκαλιά του και την άπληγνη του γυναικά, και το παιδί. «Άς μη μιλάμε πιά...» Αφρόσε με να σάς άγκαλιάσω και τους δυο μαζί. Άσε με να κλείσω τα μάτια μου και να φανταστώ πώς είμαστε εύτυχισμένοι κι' ήσυχοι. Έλα, Γιουκαλακέ, κλείσε τα μάτια σου κι' έσυ κι' όνειρεύου. Θα σου πώ ένα παραμύθι...

»Το σπίτι μας, είναι σαν το σπίτι του πατέρα μου, στην πατρίδα μου. Μεγάλα δωμάτια, χτισμένα με πέτρες βαρείες. Ζωγραφισές στους τοίχους κι' έπιπλα που θα σου φαίνονταν τόσο παράξενα, μικρά που Γιουκαλακέ... Και πόσα άλλα πράγματα θα σου φαίνονταν παράξενα. Ζούμε, στο σπίτι του πατέρα μου, Γιουκαλακέ. Είμαστε

— Γιουκαλακέ! φώναξε. 'Ο ἴσκιος τύλιξε τὶς σκεπές. Ἔλα, ὁ πατέρας περιμένει!

Ο ΦΑΚΟΣ

Ἔφεραν σκονὶνὰ καὶ ἔδεσαν τὰ χέρια τοῦ

ΤΟΥΣΕ ΤΙΣ ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ, ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ. . .
'Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΗΣΥΧΑΖΕ ΚΙ' ΑΥΤΗ ΛΙΓΟ-ΛΙΓΟ.

“Ένας έξυπνος επιχειρηματίας του Βελγίου
μα, που το χρησιμοποιεί για τουριστικό
χάρis στην έμπνευσί του αυτή χρυσές δουλε
μειώνουν πάντοτε

κοπό στην περιοχή της Όστάνδης. Κάνει δε
ς, γιατί οι έκδρομες που διοργανώνει ση-
εγάλη επιτυχία.

“Ενας ξέπυρος επιχειρηματίας του Βελγίου κατασκεύασε το παράξενο αυτό αμφίβιο δχημα, πού τό χρησιμοποιεί γιά τουριστικό σκοπό στην περιοχή τής Οστανάνης. Κάνει δε χάρις στην έμπνευσί του αυτή χρυσές δουλειές, γιατί τό έκδορομέ πού διοργανώνει σημειώνουν πάντοτε μεγάλη έπιτυχία.

νουμε εδώ κοντά, με την ύπνοχέσι σου πώς θα μείνεις ήσυχος. Άλλοιώς, όπως σου είπαμε, θα σε δέσουμε στο δέντρο.

Έπιασε ο Νίλσεν το κεφάλι του με τα δυο του χέρια. Κύτταξε γύρω του σαν τρελλός. Ήταν πολλοί οι φρουροί της αγάπης του. Όσο και να είχε δύναμη, δεν θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα μαζί τους. Ήταν κι' άοπλος. Άν είχε το πιστόλι του...

Ήταν άοπλος κι' αδύνατος σαν μικρό παιδί, κι' η Γιουκαλακέ, άπάνω στη ουλακή της, πέθαινε άποψε από τη δίψα. Θάρχιζε όπου και να ήταν και το μαρτύριο της πείνας. Δεν ήταν δυνατόν να βαστάξει. Είχε εικοσιτέσσερις ώρες να βάλει μπουκιά στο στόμα της. Το ίδιο κι' αυτός, κι' ένοιωθε κιόλας το στομάχι του να τον τραβάει βασανιστικά.

Όταν νύχτασε, άκούστηκε πάλι η φωνή της Φανιρού, σπαρτακτική.

—Πεινάω... Διψώ... πεθάνω! Λυπηθήτε με! Άφήστε με να κατεβώ!

—Σώπα! της φώναξαν άγρια.

Ή Γιουκαλακέ βογγούσε τώρα σιγανά.

—Τί ασθάνεσαι; τη ρώτησε ο Έρικ τρέμοντας.

—Πόνους!, άποκρίθηκε η δύστυχη, κοπέλλα. Το στομάχι μου με βασανίζει. Άρχίζει να πονάει.

Οι φρουροί της έτρωγαν κάτω από την καλύβα της κι' έπιναν κύρο νερό της πηγής. Κι' η Έρικ ένοιωθε però τότε μία τρελή έπιθυμία ν' άρπάξει κανέναν από το κεφάλι και να τον χτυπήσει κάτω, στις πέτρες. Άλλά ήξερε ότι αυτό δε θάσωζε την αγάπημένη του. Μάλλον θα χειροτέρευε τη θέση της, άν ήταν δυνατόν να χειροτερέψει.

Την άλλη μέρα, την είδε και τρώαζε. Τα μάτια της φαίνονταν μεγάλα, τα μάγουλά της βαδουλωμένα. Θάλγε κανείς πώς μέρες ολόκληρες νήστευε.

—Έρικ!... του είπε με σπαργμό. Τί έφαγες εσύ; Δεν σε είδα να βάλεις τίποτα στο στόμα σου. Σε νοιάστηκε κανείς να σου δώσει τίποτα;

—Δεν θέλω να φάω!, άποκρίθηκε το παλληκαρι.

Ο Λαγκού, όμως, που τάκουσε, ζύγωσε, και του πρόσφερε ένα κομμάτι κρέας.

—Νά, πάρε ξένη. Σ'ν δεν είσαι καταδικασμένος να πεθάνεις από την πείνα.

Τόσπρωξε ο Νίλσεν.

Ή Γιουκαλακέ όμως, του φώναζε με σπαργμό:

—Έρικ, δεν θέλω να πεθάνεις, πριν ξεψυχήσω εγώ. Το μόνο που μπορεί να μου δωση θάρρος να βαστάξω το μαρτύριο, είναι να σε νοιώθω κοντά μου. Όταν πεθάνω εγώ, κάνε όπως ξέρεις. Μά τώρα, το μαρτύριό μου γίνεται πιο άβάσταχτο άν σε νοιώθω να πεινάς.

Έκείνη τη στιγμή, έφτασε κι' η Πούλλα. Κρατούσε στα χέρια της ένα πανέρι με τρόφιμα. Και χαμηλοβλεπούσα τάδωσε στον Έρικ. Παρέκει, ο άρραβωνιαστικός της ο Άλικοκέ, την παρακολουθούσε με μάτια έρωτευμένα. Ήρθε τώρα κι' αυτός κοντά.

—Πάρε, ξένη, έχει δίκιο η Γιουκαλακέ, δεν είναι σωστό να πεθάνεις εσύ πρώτος...

Κι' η Πούλλα, του ψιθύρισε:

—Πού ξέρεις; Οι θεοί κάνουν θαύματα καμιά φορά. Μπορεί να παρουσιαστή άνάγκη να τη βοηθήσεις, να τη σώσεις. Πρέπει να μην έχεις χάσει τη δύναμή σου, εσύ.

Τα λόγια της καλής κοπέλλας, σαν να ζυπνησαν τον Νίλσεν. Μηχανικά, πήρε κάτι και το έβαλε στο στόμα του. Ή Πούλλα του άφησε το πανέρι. Έπειτα, σήκωσε τα μάτια της στη Γιουκαλακέ. Στο άντικρυσμα της οι λυγμοί τη συγκλόνισαν. Κι' η Γιουκαλακέ, άκούμπησε στην άκρη της καλύβας κι' άρχισε να κλαίει σαν μικρό παιδί.

Άπό την καλύβα της Φανιρού άκούγονταν άγρια βογγητά.

Η δεύτερη αυτή μέρα έκανε το μαρτύριο των δυο κοριτσιών άβάσταχτο. Τα μάτια τους κατακόκκινα, κόντευαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους και σπτασμοί περνούσαν στο κορμί τους.

Ο Νίλσεν καθόταν άντικρυ, με το κεφάλι γεμμένο στις παλάμες του και όταν μπορούσε να συγκεντρώσει λίγο τις σκέψεις του, προσπαθούσε να σκεφτεί.

—Τί να κάνω; Τί θα ήταν δυνατόν να κάμω;... ψιθύριζε.

Δεν μπορούσε όμως να βρή κανένα τρόπο να βοηθήσει τη δυστυχισμένη. Κανένα τρόπο για να δώσει έστω και κάποια άνακούφιση στην αγάπημένη του αυτή γυναίκα.

—Άν είχα το όπλο μου, θα μπορούσα τουλάχιστον να τη σκοτώσω, να την πυροβολήσω, είπε σχεδόν δυνατά. Άλλά, έτσι που είναι, ούτε στο θάνατο δεν μπορώ να τη βοηθήσω...

Ή ημέρα αυτή τον έκανε να καταλάβει πώς μπορεί να τρελλαθεί ένας άνθρωπος από άγωνία.

Την ώρα που γρονάτιζε για να κάνει την τελευταία του προσευχή και ο Ρότζεβεν στεκόταν από πάνω του, έλεγε μέσα του πώς ο άνθρωπος δεν μπορεί να περάσει χειρότερη στιγμή από αυτή. Νά νοιώθω πώς είναι γερός, νέος, δυνατός και να ξέρω πώς την άλλη στιγμή θα κυλιστή στο χώμα, ένα άψυχο κομμάρι.

Τώρα, καταλάβαινε πώς εκείνο το μαρτύριο δεν ήταν το χειρότερο.

Έβλεπε την αγάπημένη του να λιώνει από ώρα σε ώρα. Έβλεπε τα μάτια της να παίρνουν μία έκφραση τρελλή.

Κι' όταν ήρθε το βράδυ, η φρίκη τού ζωσε όλη του την ύπαρξη.

Άπό την καλύβα της Φανιρού, άρχισαν ν' άκούγονται άναρθρες κραυγές.

Ή κοπέλλα στεκόταν στην άκρη της καλύβας, και φώναζε σαν άγριο θηρίο. Κονούσε τα χέρια της με τρόπο πούδειχνε πώς το μυαλό της δεν λειτουργούσε.

—Τρελλάθηκε!, είπε ο Ναμασολί.

—Τρελλάθηκε;... ρώτησε ο Νίλσεν με φρίκη.

—Νά!, του άποκρίθηκε ο Άλικοκέ. Αυτό το παθαίνουν πολλές φορές κι' οι νύφες. Το κλεισιμο μέσα στην καλύβα τις τρελλαίνει.

—Και τότε, τί γίνεται;...

—Τότε τις κατεβάζουμε άμέσως, και τους δίνουμε βότανα για να συνέλθουν...

—Τη Φανιρού, τί θα την κάνετε τώρα που τρελλάθηκε;

—Την κρίνουν οι θεοί, είπε ο Λαγκού.

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ένας συγχρονισμένος σταθμός ρυθμίσως της τροχιακής κίνησης άπ' αυτούς που τοποθετήθηκαν σε μερικές από τις πιο πολυσύχναστες διασταυρώσεις των δρόμων του Άμστερνταμ της Γερμανίας. Είναι εφωδιασμένος με μηχανήματα μεγάλης ακριβείας, που επιτρέπουν στον άστυφάλακα να φωτογραφίζει κάθε παραβάτη. Ο τροχονόμος έχει στη διάθεσή του ένα μηχανήμα θερμάνσεως για το χειμώνα κι' ένα ψύξεως για το καλοκαίρι.

Θα την αφήσουμε τις δέκα μέρες, να δούμε πώς θα την κρίνουν οι θεοί.

Ο θάνατος της Φανιρού

Όρες πολλές ούρλιαζε η Φανιρού, σαν πληγωμένο ζώο. Οι κραυγές της έκαναν πιο άβάσταχτο το μαρτύριο της Γιουκαλακέ. Την έδλεπε ο Έρικ, που βούλωνε τ' αυτιά της με τα χέρια της και το κορμί του ανατριχίαζε.

Κόντευε να ξημερώσει, όταν έγινε κάτι άναπάντεχο. Σε μία στιγμή, η Φανιρού, που κρεμόταν στην άκρη της καλύβας, έβαλε πιο δυνατές φωνές. Και γελώντας σαν τρελλή, πήδησε στο κενό!...

Ήταν βράχια μυτερά από κάτω, σίγουρα για να μην μπορούσε οι νύφες και να ήθελαν, να φύγουν. Το κορμί της Φανιρού έπεσε βαρύ στα βράχια. Κι' έμεινε άκίνητο. Μία κραυγή φρίκης ξέφυγε από τα στήθη του Νίλσεν.

Οι άλλοι όμως προχώρησαν άργά, χωρίς να φαίνονται παραγμένοι, προς το μέρος της πεσμένης κοπέλλας.

—Νεκρή!, άκούστηκε η φωνή του Λαγκού, σχεδόν χαρούμενη.

Ή φρίκη λέει πάγωσε για μία στιγμή την καρδιά του Νίλσεν. Έπειτα, όμως, ένοιωσε μέσα του μία άγρια χαρά.

Πετάχτηκε, με μάτια άστραφτερά, ζύγωσε κι' αυτός, άκούμπησε το χέρι του στο στήθος της κοπέλλας. Ή καρδιά δεν χτυπούσε. Σίγουρα ήταν νεκρή. Το κεφάλι της άνοιγμένο, άφησε το αίμα να τρέχει ποτάμι.

—Νεκρή, είπε κι' αυτός.

Κι' έπειτα πρόφερε, με τόνο έπίσημο:

—Την έκριναν οι θεοί!...

Τα παλληκαρία κυτάχτηκαν. Φαίνονταν να βρίσκονται σε άμνηχανα.

—Δεν το ξέρομε αυτό... είπε η Ναμασολί. Καθόλου δεν μπορούμε να το πούμε. Ή Φανιρού μόνη της θέλησε και σκοτώθηκε. Δεν την έκριναν οι θεοί!...

—Άνότη άνθρωπε! φώναξε ο Νίλσεν, τρέμοντας από το θυμό του. Πώς το λές αυτό; Ή Φανιρού τρελλάθηκε γι' αυτό έπεσε να σκοτωθώ... Οι θεοί της έφεραν την τρέλλα στο μυαλό, για να άποδείξουν πως αυτή είναι ένοχη κι' η Γιουκαλακέ άθώα!...

Τόν κύτταξε με μίσος ο Ναμασολί.

—Εσύ το λές αυτό, ξένη! Δεν θα κρίνεις όμως εσύ!...

—Το λέει η λογική, φώναζε με πάθος ο Έρικ. Γιατί να θέλεις να βασανίζεσαι άδικα πια την άθώα Γιουκαλακέ; Άφήστε με να την κατεβάσω!...

—Δεν είναι όπως το λές, είπε ο Ναμασολί, που η ζήλεια του άρχισε να κώνεται σ'α φίδι στα σωθικά του.

Ο Νίλσεν γύρισε στο Λαγκού.

—Εσύ, άδελφέ της Γιουκαλακέ, δεν μιλάς; Νομίζεις πως είναι σωστό να την αφήσετε να πεθάνει, αφού έκριναν πια οι θεοί;

Ο Λαγκού κατέβασε τα μάτια.

—Δεν ξέρω κι' εγώ τί να πώ, ψιθύρισε. Άδελφή μου είναι κι' η καρδιά μου λαχταράει να τη σώσει. Θα είναι μεγάλη εύτυχια για όλους μας να πιστέψουμε πως είναι άθώα. Γιατί το κρίμα της βαθαίνει στην ψυχή μας πιο πολύ κι' από το θάνατό της.

—Εσείς οι άλλοι, δεν μιλάτε; φώναξε ο Έρικ, τρέμοντας από την άγωνία. Κάθε στιγμή που περνάει, κάνει πιο φρικτό το μαρτύριο της δυστυχισμένης. Είδατε πως τρελλάθηκε η Φανιρού; Έτσι, από στιγμή σε στιγμή, μπορεί να σαλέψει και το μυαλό της Γιουκαλακέ. Και τότε, τί θα κάνετε; Θα χετε σκοτώσει δυο γυναίκες, ενώ έφταιξε μονάχα μία!...

—Ο Άλικοκέ μπήκε στη μέση.

—Σταθήτε! Εμείς δεν έχουμε το δικαίωμα να κρίνουμε. Πρέπει να άποφασίσουμε ο άρχηγός μας, μαζί με τους γέροντες.

Εμείς δεν μπορούμε μόνοι μας, ούτε να τη συγχωρήσουμε, ούτε να την καταδικάσουμε!

—Σωστά! φώναξε ο Χιπού. Πάμε άμέσως να πούμε τα νέα στον Άπατού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο διάσημος συγγραφέας των «Τριών Σωματοφυλάκων» Άλέξανδρος Δουμάς, που έλάνασε τη λουτρόπολη Τρουβίλ.

ΠΩΣ ΛΑΝΣΑΡΟΝΤΑΙ ΟΙ ΛΟΥΤΡΟΠΟΛΕΙΣ...

Ή Τρουβίλ και ο Άλέξανδρος Δουμάς

Κάποιος Γάλλος χιουμορίστας είπε κάποτε:

«Για να γίνει της μόδας μία λουτρόπολη χρειάζονται τ' άξια στοιχεία: Ένας δημοσιογράφος, ένας λόγιος, ένας ζωγράφος, ένας έπιχειρηματίας και ό... κόσμος!»

Αυτή η παραδοξολογία ωστόσο είναι κατά βάθος άκριτής. Γιατί όλες οι γνωστές λουτρόπολεις λανσαρίστηκαν από κάποιον μεγάλο καλλιτέχνη ή συγγραφέα.

Ο Άλέξανδρος Δουμάς π.χ. λανσάρισε την Τρουβίλ, ο Άλφόνσος Καρ την Ουλγκάτ, ο Βιλμεσάν, ιδιοκτήτης του «Φιγυακάρ» την Παρί Πλάζ κτλ.

Άκούστε λοιπόν τώρα την ιστορία της Τρουβίλ.

Ή Τρουβίλ ήταν άλλοτε ένα λιμανάκι ψαράδων. Στο 1834 οι λίγοι κάτοικοί του είδαν ένα ναυτή, που έβγαζε στην παραλία — καθάλα στη ράχη του — έναν πελώριον άντρα.

Ο άντρας αυτός, μαύρος άπ' τον ήλιο, με πλούσια μαλλιά, κρατούσε τα παπούτσια του στο χέρι και γελούσε για τον περιπέτειά του. Ήταν ο διάσημος συγγραφέας Άλέξανδρος Δουμάς. Και είχε άνακαλύψει την Τρουβίλ!

Την εποχή εκείνη υπήρχε εκεί ένα μόνο πανδοχείο για τους ψαράδες.

Ο Δουμάς, με τα παπούτσια στο χέρι, τράβηξε για το πανδοχείο αυτό, που ήταν λίγο πέρα από την παραλία κι' έπιασε κουβέντα με την άπλοϊκή ιδιοχτητριά του.

—Θέλω, κυρά μου, να μείνω λίγον καιρό εδώ... Τί θα μου παίρνης την ημέρα; Είδατε πως τρελλάθηκε η Φανιρού; Έτσι, από στιγμή σε στιγμή, μπορεί να σαλέψει και το μυαλό της Γιουκαλακέ. Και τότε, τί θα κάνετε; Θα χετε σκοτώσει δυο γυναίκες, ενώ έφταιξε μονάχα μία!...

—Εσείς οι άλλοι, δεν μιλάτε; φώναξε ο Έρικ, τρέμοντας από την άγωνία. Κάθε στιγμή που περνάει, κάνει πιο φρικτό το μαρτύριο της δυστυχισμένης. Είδατε πως τρελλάθηκε η Φανιρού; Έτσι, από στιγμή σε στιγμή, μπορεί να σαλέψει και το μυαλό της Γιουκαλακέ. Και τότε, τί θα κάνετε; Θα χετε σκοτώσει δυο γυναίκες, ενώ έφταιξε μονάχα μία!...

—Ο Άλικοκέ μπήκε στη μέση.

—Σταθήτε! Εμείς δεν έχουμε το δικαίωμα να κρίνουμε. Πρέπει να άποφασίσουμε ο άρχηγός μας, μαζί με τους γέροντες.

Εμείς δεν μπορούμε μόνοι μας, ούτε να τη συγχωρήσουμε, ούτε να την καταδικάσουμε!

—Σωστά! φώναξε ο Χιπού. Πάμε άμέσως να πούμε τα νέα στον Άπατού.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

—Ή, τότε θα πληρώνετε δούμισυ φράγκα!

Ο Δουμάς δέχτηκε. Ο ίδιος μάλιστα κανόνισε το «μενού» του πρώτου του γεύματος: Του σερβίρισαν γαρίδες βραστές, υάρι μαγιονέζα, υπεκάτσε, φρούτα και κρασί.

Ή έρημη εκείνη άκρογιαλιά λοιπόν έγινε κατόπιν τόσο γνωστή από το Δουμά, ώστε μία εταιρεία σε λίγο άγόρασε όλη εκείνη την περιοχή. Σε λίγο ξεπληρώσαν εκεί μέγαρα, ώραία ξενοδοχεία, κομψές επαύλεις, λέσχεις, θέατρα. Έπίσης η άκρογιαλιά γέμισε από όμορφες κυρίες με μαγιώ. Έτσι, η Τρουβίλ έγινε κοσμική λουτρόπολη.

Ή Ίδρυσι μιάς άλλης λουτρόπολης, του Καμβούργι, δεν είναι λιγώτερο περίεργη.

Σε τ' 1855 ήταν ένα χωριό ψαράδων με τριακόσιους περίπου κατοίκους.

Εκεί έφτασαν μία βραδυά δυο Γάλλοι περιηγητές. Κατάκοποι όπως ήταν, θέλησαν να μείνουν στο πανδοχείο του Ντιβ, όταν ο ένας, ο κ. Ντυράν Μοριμπώ, σκέφθηκε να προχωρήσει ως το Καμβούργι.

Εκεί όμως, έμειναν καταγοητευμένοι από την άπέσπλη άμμουδιά και τουε γύρω καταπράσινης λόφους.

—Εύρηκα! φώναξε ο κ. Ντυράν Μοριμπώ.

Σε λίγες μέρες λοιπόν έκαναν εκεί την εμφάνισή τους οι Παρισινοί συγγραφείς και καλλιτέχνες: Άντολφος ντ' Έννερ, ο μουσουργός Άνταμ, ο Ούσσας, ο Θεόφιλος Γκατιέ κλπ.

Ή λουτρόπολη Ουλγκάτ άνακαλύφθηκε το 1850. Πρώτος άγόρασε εκεί ένα οικόπεδο ο κριτικός Ούσσας. Στο 1856 έγκρασταθήκε έπίσης εκεί ο συγγραφέας Άλφόνσος Καρ.

Κατόπιν ένας Παρισινός άρχιτέκτων, ο Πίζορ, άγόρασε οικόπεδα έκαστο χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων!

Σε λίγα χρόνια η Ουλγκάτ ήταν πια μία φημισμένη λουτρόπολη.

Το ίδιο έγινε και με τη λουτρόπολη Έτρετά. Εκεί πρώτος παραθέρισε ο περίφημος μουσουργός Όφφενπαχ.

Το καλοκαίρι του 1860 ένας παρισινός χρονογράφος άναζητούσε μάταια θέμα για χρονογράφημα. Ξαφνικά δέχτηκε στο γραφείο του την έπίσκεψη ενός άγνωστου.

—Μεγάλη ζέστη σήμερα!

—Νά, μεγάλη ζέστη! Μπορώ όμως να μάθω τί θέλετε;

—Είναι πολύ άπλό! Ήνα είπε ο άγνωστος. Είμαι ιδιοκτήτης κάποιας χαριτωμένης παραλίας που άπέχει μόνο τέσσερις ώρες από το Παρίσι... Το κλίμα είναι ύπεροχο... Άν φυτεύαμε εκεί καμείλες θα φύτρωναν άσφαλώς μία χαρά!

—Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε... του είπε ο άλλος.

—Μας λείπει, άγαπητέ μου, ένα πράγμα! συνέχισε ο έπισκεπτής. Μας λείπει ένας διάσημος συγγραφέας, ένας καλλιτέχνης για να τράβηξη εκεί πέρα τον κόσμο! Και για να είμαι σαφέστερος: Σας προσφέρω μία ώραία βίλλα, έναν καμαριέρο, μία μαγειρίσσα κι' έκαστο φράγκα την ημέρα για τρεις μήνες: Ίούλιο, Αύγουστο και Σεπτέμβριο! Γράψτε κάτι και θα τ'άχετε όλα αυτά.

Ο χρονογράφος δέχθηκε και σε λίγον καιρό η Έτρετά έγινε μία θαυμαστιά λουτρόπολη.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΝ

Ο «λευκός γάμος»

(Ή σκηνή στην ύγρη Κηφισιά του χειμώνα. Συναρπαστικές έρημιες μιάς «ζώης» που ναρκώνει σαν φίδι τον καιρό της παγωνιάς, για να «ξυπνήσει» και ν' άνακαλιχθεί με τα πρώτα τριαντάφυλλα. Ένα ζευγάρι περπατάει στο δρόμο).

ΕΚΕΙΝΗ: Μία λεπτοκαμωμένη κομψή κοπέλλα ως είκοσιπέντε χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας σοβαρογυμμένος άντρας, σχεδόν σαραντάρες, με λίγα γκρίζα μαλλιά.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ: Θα τον γνωρίσουμε μόνοι μας, παρακολουθώντας αδιάκριτα τη μικρή αυτή θεατρική σκηνή. Νομίζω πως τώρα μπορεί ν' άνοιξη η:

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σας έζητησα μία ρομαντική συνάντησι και θα σας φάνηκε ίσως περίεργο...

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι... λιγάκι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και τη δεσθήκατε από λεπτότητα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μ' άναγκάζετε να τ' όμολογήσω!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψύχραιμα): Σας ευχαριστώ. (Μικρή σιγή)... Συμφώνησα με τον πατέρα σας ένα «λευκό γάμο».

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί έπαναλαμβάνετε, χωρίς λόγο, κάτι που μ' ένοχλει;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί δεν είναι «χωρίς λόγο». Υπάρχει «λόγος»!

ΕΚΕΙΝΗ: Μετανοιώσατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καθόλου! Πρόκειται να γίνετε μητέρα και ν' αλέθαβα να γίνω πατέρας του παιδιού σας. Πιστεύω πως πρέπει να μ' έκτιμείτε πολύ για να με θεωρήτε άξιο γι' αυτό το ρόλο! Τον πραγματικό πατέρα — δεν τον έκτιμούσατε και γι' αυτό δεν τον θέλετε... Δεν εί'ν έτσι;

ΕΚΕΙΝΗ: Έλπίζω να μ' ήν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έσεις γιατί

Κύρ-Γιώργη, καθάλανε! (Τού Β. Χριστοδούλου)

11

ναν είδησι;
— Ο μὲν πατήρ της ήταν βαρὴ-
κοος! Ἡ δὲ μήτηρ της, συνεπα-
θεί το αἰσθημῶς μας. Καί... — καί
ἐποίησε τὴν νύμφη!

» Ἀκριβῶς. Τρίαμιση ἔτη δι-
έρρευαν ἐπὶ. Καὶ μίαν ἡμέραν
πληροφοροῦμαι ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ μου
νυμφεύεται, μὲ ἀνδρῶπον πού της
ἐπέβαλεν ὁ σεβαστός καὶ σκλη-
ρὸς πατήρ της. Ἐνυμφεύθη καὶ
μετεκάμισε εἰς ἄλλην οἰκίαν.

— Καὶ σὺ τί κάνατε;
— Ἐγὼ ἐξηκολούθησα τὴς κα-
τάδες μου. Κατ' ἀρχὰς ἐπρόβα-
λεν ἡ σεβαστὴ μήτηρ της, ἡ ὅποια
καὶ συνέπασσε μαζί μου. Ἐπει-
τα οἱ σεβαστοὶ γονεῖς ἀπέθαναν.
Οἱ ἐνοικοὶ ἤρχοντο καὶ παρήρχον-
το καὶ ἐγὼ, συνέχισα τὴν αἰσθη-
ματικὴν μου μελωδίαν.

— Καὶ τίς συνεχίζετε ἀκόμη.
— Ἐπὶ 28 συναπτὰ ἔτη. Σχε-
δὸν δὲν εἴπω μίαν νύκτα.

— Ποιὰ συγκινητικὰ ὀλ' αὐτὰ
πού μοῦ λέτε καλὲ μου κύριε, ἀλ-
λὰ τί σκοπὸν ἔχει αὕτη ἡ ἐπιμονή;
Ἀφοῦ ἐκεῖνη ἐφυγε...
— Μάλιστα. Ἀλλὰ ὁ ἔρωσ μου
δὲν ἐστρέφεται μόνον πρὸς τὴν ἀ-
γαπημένην μου, ἀλλὰ καὶ πρὸς
τὸ παράθυρον, πού τὴν ἐπαισι-
ῶνε. Ἐκεῖνη ἐφυγε, τὸ παράθυρον
μένει. Αὐτὸ τὸ παράθυρον εἶνε ὁ
ἔρωσ μου, οἱ ἀναμνήσεις μου, τὸ
ὑδάτιόν μου. Ἐδῶ, πού ἐπρόβα-
λεν ἐκεῖνη, θεσπέσια καὶ ἀξιολά-
τρευτος. Ἐδῶ ἔχω ἐναπεβέσει τὴν
καρδίαν μου...

— Στὸ παράθυρο;
— Ναί. Ἐταί ἀγαπούσαμε ἐ-
μεῖς οἱ παλαιότεροι, στοὺς ρω-
μαντικούς μας χρόνους. Ἐκεῖνη
τώρα ἔχει χοιρήσει, τὰ μαλλιά
της ἔχουν λευκανθῇ. Εἶνε καὶ πο-
λυτεχνος. Ἀλλὰ ἐγὼ νομίζω ὅτι
τὴν βλέπω πάντοτε νέαν, ὥραιαν
καὶ ἐξαίστην ὡς ἀγγέλων, ὅπως
τότε...

— Καὶ δὲν πρόκειται νὰ παραι-
τηθῇ;
— Μὰ πῶς ν' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ
τὸ ἀγαπημένο μου παράθυρον; Εἶ-
νε ἡ μὴν μου σκέψις... Ἀς μὴ
σὰς ἐνοχλῶ πλέον. Καληνύχτα
σας. Ἀύριον θὰ ἐπανέλθω...

Καὶ ἐπαύθη. Καὶ ξαναεπα-
νῆλε. Κι' ἐρχόταν κάθε νύκτα,
γιὰ νὰ μὴ μ' ἀφίην νὰ εὐχαριστη-
θῶ ὕπνῳ. Δὲν τοῦ ξαναεἶπα τίπο-
τα, γιὰ αὐτὸς ὁ συμπαθητικὸς
κι' εὐγενικὸς γέρος, μὲ εἶχε συ-
γκινήσει βαθειά. Ἀκόμα κι' ὁ πιὸ

«Ένα περίεργο κι' ἐπικερδὲς «ταλέντο»

Τὸ τεράστιο τρυπάνι χώνεται ὅ-
λο καὶ πιὸ βαθειά μέσα στὴ γῆ.
Πεντακόσια μέτρα... χίλια μέτρα...
Τὸ πρῶτο δείγμα ἀνεβαίνει στὴν
ἐπιφάνεια τοῦ εὐδαίμονος. Εἶναι μιά
μαύρη λάσπη. Περιέχει ἀράγε οἱ πο-
λυδάκρονες ἀναζητήσεις τοῦ «μαύ-
ρου χρυσοῦ» σὲ καλὸ δρόμο;

Ἐνὰς ἀνθρώπος μὲ μιά ἀπλὴ
φόρμα πλησιάζει. Ἐξετάζει προ-
σεκτικὰ τὴ μαύρη λάσπη. Παρίνει
μιά φούσκα καὶ πλησιάζει στὴ μύ-
τη του τὸ δείγμα αὐτὸ ἀπὸ τὰ
ἔγκατα τῆς γῆς. Ἐπειτα; βγάζει
τὴ γλῶσσα του καὶ... δοκιμάζει
τὴ λάσπη!

Σηκώνει κατόπιν τὸ κεφάλι
του, ἐνῶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἐται-
ρείας, πού ψάχνει νὰ βρῇ τὸ πε-
τρέλαιο, τὸν κυττάζουν μὲ ἀγωνία.
Περιμένουν ν' ἀκούσουν μιά
λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἄν πῇ:
«Ξερόν!», αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ μέ-
ρος ἐκεῖνο δὲν ἔχει καθόλου πε-
τρέλαιο καὶ ὅτι ἐπομένως πρέπει
νὰ σταματήσουν οἱ ἐργασίες. Ἄν
πῇ: «Υγρὸν!», τότε οἱ ἐργασίες
συνεχίζονται καὶ τὸ τρυπάνι προ-
χωρεῖ πιὸ βαθειά σὰς σπλάχνα
τῆς γῆς, ὥστε νὰ φτάσῃ στὸ
πολύτιμο ὕδρω, τὸ πετρέλαιο.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτός, πού μὲ μιά
λέξι του μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ
μιά ἐταιρεία ἢ νὰ τὴν κἀνῃ νὰ
θηραύριση, λέγεται «δοκιμαστής
πετρελαίου» καὶ κατέχει μιά ἀπὸ
τὴς πιὸ ζηλευτὲς θέσεις μεταξὺ
τῶν Ἀμερικανῶν ἐργαζομένων.

Οἱ «δοκιμαστές πετρελαίου»
πληρώνονται ἡγεμονικά γιὰ τὴν
παράξενη καὶ ἐξοικονομητὴ αὐτὴ ἀ-
πασχόλησί τους. Συνήθως κερδι-

πέζος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ἔχει
μιά τρυφερὴ χορδή στὴν κιθάρα
τῆς ψυχῆς του.

Ὅμως ἐπρεπε νὰ κοιμηθῶ κι'
ἄλλας. Ἡ μιά σκέψις πού ἔκανα ἦ-
ταν ν' ἀλλάξω στίτη πρὶν τὸν δῶ
καμιά νύκτα νὰ μοῦ ἀνεβαίνει μὲ
σχοινίνα σκάλα. Ἀλλὰ μιά δεύ-
τερη, σοφώτερη, ἀστραψε στὸ νοῦ
μου. Καὶ τὸ δέκατο πέμπτο βρά-
δυ, ἀνοίξα τὸ κρυσταλλένιο τζάμι.

— Μπορῶ νὰ σὰς πῶ;
— Ὅριστε.

— Τὸ ἀγαπᾶτε πολὺ τὸ παρά-
θυρο;

— Εἶνε τὸ μόνον πού ἀγαπῶ.

— Λοιπὸν. Ἄν τὸ βγάλω καὶ
σὰς τὰ δώσω δολοκλήρῳ, μὲ τὰ
παράθυροφύλλα, τὰ τζάμια, τὸ
πλαῖσιο καὶ τὸ πρεβάζι...

— Θὰ κάνετε τέτοια θυσία; Μ' ἔ-
κοψε μὲ τρεμάμενη φωνή. Ὁ ἄν-
θρωπος ἡ χεῖρονα!

— Θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἐπαπέρ-
χεται;

— Διὰ ποῖον λόγον; Ἀφοῦ τὸ
παράθυρον θὰ τὸ ἔχω ἐγὼ; Θὰ τὸ
στήσω στὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ μου
καὶ θὰ κάνω ἐκεῖ τὴς κατὰδες
μου.

— Λαμπρά. Αὐριὸν τὸ βράδυ
φέρτε ἕνα καροτσάκι νὰ τὸ πά-
ρετε!

Πρῶτ-πρῶτ ἔφερα μαστόρους,
ξύλῳσαν τὸ παράθυρο κι' ἐβάλυν
κατινύργιο. Καὶ ἀργὰ τὸ βράδυ,
ὁ εὐγενικὸς γέρος κουβάλησε ἕνα
καροτσάκι καὶ τὸ φόρτωσε. Μοῦ-
σφίξε τὸ χέρι:

Μὲ κάνετε τὸν εὐτυχέστερον
ἀνθρώπον τοῦ κόσμου, μοῦ εἶπε.

Σὰς εὐγνωμῶν.

— Πού εἶνε τὸ σπίτι σας;
— Ἰορδάνου 86. Καληνύχτα
σας.

Πέρασα κι' ἄλλας τὴν ἄλλη νύ-
χτα, λίγο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἦταν μιά παλαιὰ μονοκατοικία,
μὲ κήπο. Καθὼς πλησιάζα ἀκού-
σα πάλι τὴ βραχνήν κ' εὐγενική
φωνή τοῦ γέρου:

«Ρόδον, ρόδον μὴ ὠραῖον...»

Ἐστρώξα σιγὰ τὴν ἐξώπορτα
καὶ τὸν εἶδα μὲ τὴν κιθάρα, μπρο-
στὰ στὸ παράθυρο πού τόξε στή-
σει στὴν αὐλή. Κι' ἔπειτα τὴν ἔ-
κλεισα καὶ τράβηξα γιὰ ὕπνῳ...

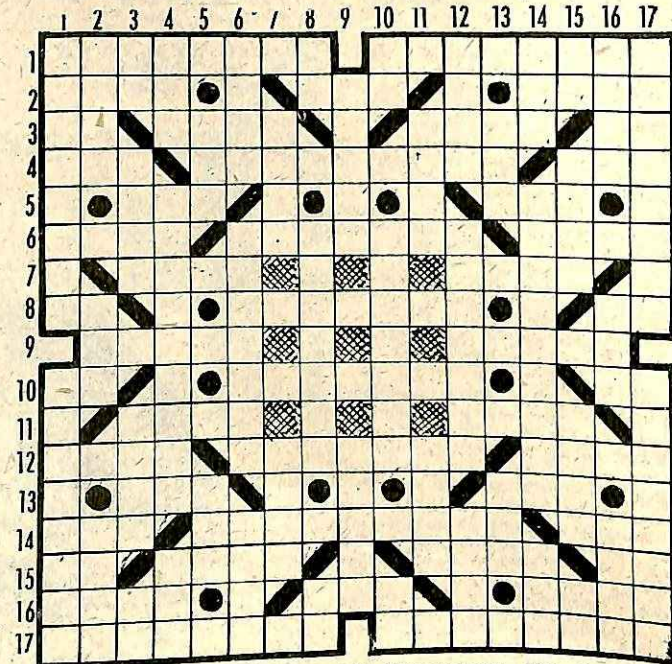
Ἐταί ἀγαπούσαν οἱ παλαιότεροι.
Μὲ τὸ παράθυρον. Ὅσο γιὰ
τοὺς νεώτερους, μπαίνουν ἀπ' τὴν
πόρτα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 441

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Φόρεμα τοῦ σπιτιοῦ (ξεν.).— Φιλολογικὸ ψευδώνυμο νεοέ-
λως λογιτέχνου.
- Κοινὸς λέγεται ἐλῆα.— Τὸ
μικρὸ ὄνομα μεγάλης στάρ.—
Ἡ κυκλοφορία τοῦ ἐξασφαλί-
ζει ζωή.
- Νότα.— Εὐχάριστο ἀεράκι.—
Σύγχρονη θεά.— Θὰ τὰ βρῇ-
τε κοντὰ στὸν βασιλέα.
- Ὑδρόβιος ὄφις.— Μασιά.—
Πρωτεύουσα τοῦ Τογκίνου.
- Χειροποιαστά.— Ποσοτικὸ ἐπίρ-
ρημα.
- Αἰγυπτιακὴ θεότης.— Ἐκλε-
κτὸ ψάρι.— 11.
- Τὴν χρησιμοποιοῦν τὰ ζευγαρά-
κια γιὰ ρομαντικούς περιπά-
τους.— Νευρική ἐξάψις.
- Δείχνει.— Εἰδήσεις.— Γκάνγκ-
στερ τῶν σταυρολέξων.

- Χρονικὸ ἐπίρρημα.— Ἀγριο-
λόλουδο.— Πρόθεσις.
- Πρόθεσις.— Νότα.
- Ἐκκρίμα πού διευκολύνει τὴν
πέψιν τῶν τροφῶν.— Ἑλλην
πολιτῆς.— Διευρητικὸ ποτὸ
πού λέγεται καὶ τέρον τῆς Πα-
ραγουάης.
- Χαρτοπαικτικὸς ὁρος.— Πο-
σοτικὸ ἐπίρρημα.
- Κατάφρασις (ξεν.).— Ἱστο-
ρικὴ πόλις τῆς Ἰταλίας.—
Κητικὴ ἀντωνυμία.
- Ἀρπακτικὰ πουλιά.— Εἶδη
προσιτὰ σὲ ὄλους.
- Υποθετικόν.— Τόπος κατὰ
λῆλος γιὰ ὕπνῳ (Τουρκ.).—
Δηλώνει διαταγῶν.
- Λάμπει στὸ κινηματογραφικὸ
στερέωμα.— Στενὰ συνδεμέ-
να μὲ τίς γιορτές.
- Μένει στὴν πόλιν.— Ἀπίστευτα.
— Ἐρωτηματικὸ τῶν Κρητῶν.
- Ἀδικρίτως μεγέθους.— Γερ-
μανὸς συγγραφεὺς (ἐπών.).
- Χρονογράφος καὶ ἱερυτῆς ἐ-
φημερίδος.— Θὰ τὰ βρῇτε στὰ
γραφεῖα, ἀλλὰ καὶ στὴν ἀγο-
ρά.— Περιπατος τῶν μωρῶν.
- Προτρέπει.— Πολὺ (ἀρχ.).—
Ἐπιφώνημα πού συνοδεύει ὁ-
διστική χειρονομία.— Κλω-
στή.
- Τὸ μικρὸ ὄνομα περιφίμου κα-
σκόπου.— Εἰς διπλοῦν δηλώνει
ἀκριβεία.— Ἐπώνυμο Γάλλου
μυθιστοριογράφου.
- Ὑψος.— Περιφίμος Σουηδὸς
βοτανολόγος τοῦ 18ου αἰῶνος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Ἑλλήν ποιητῆς τοῦ περασμέ-
νου αἰῶνος (ἐπών.).— Μιά τῶν
ἠνωμένων Πολιτειῶν.
- Παράδεισος.— Ἀνθος.— Τρο-
πικὸ ἐπίρρημα.
- Ἀρχὴ ὄρκου (ἀρχ.).— Εὐνό-
για.— Δὲν λείπει ἀπ' τὰ τη-
λεγραφήματα.— Ἀρθρο.
- Τελικὸς σύνδεσμος.— Ποτὸ
ἰδιαίτερος ἀρεστὸ στοὺς Ἀ-
θηναίους.— Ὀλοκλήρος.
- Πρόθεσις.— Τὰ ἔχει τετρακό-
σια.

- Εὐχαριστοῦν τὴν δαφνησι.—
Στοιχεῖο τῆς φύσεως.
- Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου.
— Ἡ ξανθεὶα εἶναι πιὸ ὠ-
ραία ἀπ' τὴ μαύρη.— Ὁροπέ-
διον, ἀλλὰ καὶ κράτος τῆς Ἀ-
σίας.
- Φάτιζε τοὺς προγόνους μας.—
Προσωπικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
- Ποιότης ἐξαιρετική.— Σπῆκερ
(θηλ.).— Προσκαλεῖ.
- Σύμφωνον.— Νοστιμίζει τὰ
πάντα.— Ἐπιτυχία τῆς Σουλ-
θάνας Μάνγκανο.— Ἀρθρο.
- Ἐπιφώνημα πού πῆραμε ἀπὸ
τοὺς Τούρκους.— Ὄνομα
προσφίλης στοὺς Ἀμερικανούς.
— Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῇς Εὐ-
ρωπαϊκῆς χώρας.
- Μιά τῶν τεσσάρων ἐπαρχιῶν
τῆς Παλαιστίνης ἐπὶ Ρωμαί-
κρατίας.— Γυμναστικὸ πα-
ράγγελμα.

Σ.Π. ΖΟΥΡΝΑΤΖΗΣ

Ἡ λύσις τοῦ 440
στὴ σελ. 82

Νέο φάρμακο γιὰ τὸν καρ-
κίνο

Μιά γκριζὰ σκόνη, πού χορη-
γεῖται σὲ καψοῦλες ἀπὸ τὸ στό-
μα, συντελεῖ σημαντικὰ στὴ θερα-
πεία ὀνισμένων μορφῶν καρκίνου.
Ἐχει ὀνομασθῇ «C.V.P.» καὶ εἶ-
ναι ἕνα παράγωγο βιταμίνης Ρ,
πού ἐξάγεται ἀπὸ τίς φλούδες
τῶν «λευνῶν» φρούτων. Δὲν ἔχει ἐ-
πιδράσει στὸν ἴδιο τὸν καρκίνου, ἐ-
λαττώνει ὅμως τὸν ἐρεθισμὸ τοῦ
δέρματος ἀπὸ τίς ἀκτίνες Χ, κι'
ἐτοίμη ἐπιτρέπει ἰσχυρότερη ἀκτινο-
θεραπεία καὶ μεγαλύτερη διαρ-
κεῖα.

Ὁ δόκτωρ Ι. Ἀρον, τοῦ Νο-
σοκομείου Χάρλεμ τῆς Ν. Ὑόρ-
κης, μεταχειρίσθηκε μὲ πολλὴ ἐπι-
τυχία τὸ φάρμακο αὐτὸ σὲ περι-
πτώσεις καρκίνου τῶν πνευμόνων,
τοῦ στήθους, τῶν ὠθηκῶν ἢ τοῦ
ἥπατος.

— Ἄντε, Πιπίτσα, κουνήσου!... Ὁ Πίπης ἔ-
φερε τὸ τζίπ νὰ πᾶμε πιὸ ἀνετὰ!...

— Τοῦ τὴν ἐσκασα τοῦ κουμπάρου!... Πῆρα τὰ
σκιιδία καὶ τοῦ φόρτωσα τὴν Ἀσπασία!...

— Ἄντε, Πιπίτσα, κουνήσου!... Ὁ Πίπης ἔ-
φερε τὸ τζίπ νὰ πᾶμε πιὸ ἀνετὰ!...

— Τοῦ τὴν ἐσκασα τοῦ κουμπάρου!... Πῆρα τὰ
σκιιδία καὶ τοῦ φόρτωσα τὴν Ἀσπασία!...

— Ἄντε, Πιπίτσα, κουνήσου!... Ὁ Πίπης ἔ-
φερε τὸ τζίπ νὰ πᾶμε πιὸ ἀνετὰ!...

— Τοῦ τὴν ἐσκασα τοῦ κουμπάρου!... Πῆρα τὰ
σκιιδία καὶ τοῦ φόρτωσα τὴν Ἀσπασία!...

— Ἄντε, Πιπίτσα, κουνήσου!... Ὁ Πίπης ἔ-
φερε τὸ τζίπ νὰ πᾶμε πιὸ ἀνετὰ!...

— Τοῦ τὴν ἐσκασα τοῦ κουμπάρου!... Πῆρα τὰ
σκιιδία καὶ τοῦ φόρτωσα τὴν Ἀσπασία!...

— Ἄντε, Πιπίτσα, κουνήσου!... Ὁ Πίπης ἔ-
φερε τὸ τζίπ νὰ πᾶμε πιὸ ἀνετὰ!...

— Τοῦ τὴν ἐσκασα τοῦ κουμπάρου!... Πῆρα τὰ
σκιιδία καὶ τοῦ φόρτωσα τὴν Ἀσπασία!...

— Ἄντε, Πιπίτσα, κουνήσου!... Ὁ Πίπης ἔ-
φερε τὸ τζίπ νὰ πᾶμε πιὸ ἀνετὰ!...

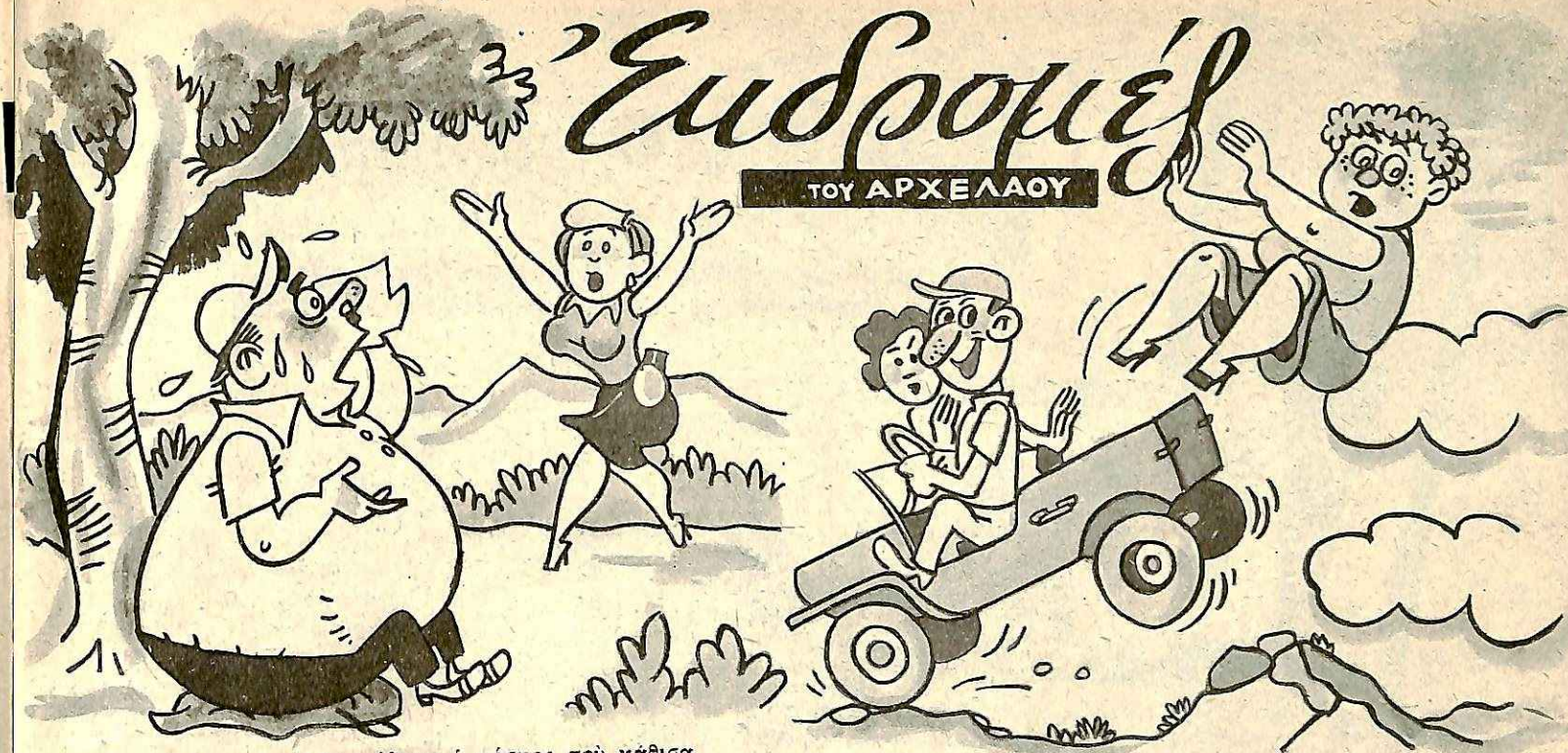
— Τοῦ τὴν ἐσκασα τοῦ κουμπάρου!... Πῆρα τὰ
σκιιδία καὶ τοῦ φόρτωσα τὴν Ἀσπασία!...

— Ἄντε, Πιπίτσα, κουνήσου!... Ὁ Πίπης ἔ-
φερε τὸ τζίπ νὰ πᾶμε πιὸ ἀνετὰ!...

— Τοῦ τὴν ἐσκασα τοῦ κουμπάρου!... Πῆρα τὰ
σκιιδία καὶ τοῦ φόρτωσα τὴν Ἀσπασία!...

— Ἄντε, Πιπίτσα, κουνήσου!... Ὁ Πίπης ἔ-
φερε τὸ τζίπ νὰ πᾶμε πιὸ ἀνετὰ!...

— Τοῦ τὴν ἐσκασα τοῦ κουμπάρου!... Πῆρα τὰ
σκιιδία καὶ τοῦ φόρτωσα τὴν Ἀσπασία!...

Καταδκοποι διήν Ελλάδα

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΔΡΑΣΙ

Ο «Αγγλος λοχαγός Σέλτον Βίντεξ της «Υπηρεσίας Ειδικών Επιχειρήσεων» πιάστηκε στις 6 Ιανουαρίου 1944, από τη Γκεστάπο της Θεσσαλονίκης. Αφού του έκαναν μια πρόχειρη ανάκριση εκεί, τον μετέφεραν αεροπορικά στην Αθήνα. Όταν τον έκλεισαν στα κρατητήρια της οδού Μέρλιν, πληροφορήθηκε ότι στο ίδιο εκείνο χτίριο βρίσκονταν κι άλλοι δύο κρατούμενοι: Ο συναδέλφος του υπολοχαγός Κίρκ Πάτρικ και μια νεαρή Γαλλοκαναδέζα, η Τόνια Μωρράς. Και οι δύο άνηκαν στην ίδια κι αυτόν υπηρεσία και είχαν συλληφθεί στην οδό Πολυδάμαντος 22, πριν τρεις μέρες περίπου. Κάποιους τους είχε προδώσει. Και ο «κάποιος» αυτός είχε έρθει μαζί τους από τη Μ. Ανατολή. Ήταν ο Αρμένιος Ισαάκ Τακουμιάν, που είχε φύγει για την Αίγυπτο ως πράκτορας των Γερμανών κι είχε κατορθώσει να βρει σ' επαφή με τις εκεί μυστικές συμμαχικές υπηρεσίες. Ο Τακουμιάν διατηρούσε ασύρματο σ' ένα υποπότι ξενοδοχείο του Καΐρου και μ' αυτόν μετέδιδε σημαντικές πληροφορίες στην εχθρική κατασκοπεία, που είχε την έδρα της στην Ελλάδα. Αλλά κανείς δεν είχε πάρει είδηση τη δουλειά, που έκανε και όλοι τον θεωρούσαν φίλο και πατριώτη...

Το Δεκέμβριο του 1943, ο ασύρματος του Τακουμιάν έπαθε κάποια ανεπανόρθωτη βλάβη. Έπειδή όμως δεν ήταν εύκολο να βρη τ' απαιτούμενα ανταλλακτικά για να τον διορθώση, σκέφτηκε να παύει διαφορετικά το παιχνίδι του. Είχε μάθει ότι τις μέρες εκείνες θα έφταναν για την Ελλάδα τρεις σημαντικές πράκτορες των συμμαχικών. Αφού λοιπόν δεν μπορούσε να μεταδώσει τη σπουδαία αυτή πληροφορία στην υπηρεσία του, αποφάσισε να λάβει μέρος στην αποστολή.

Ο Τακουμιάν, με το τετραπέρατο και έξυπνο ύψος του, κατάρθωσε να πείση γρήγορα τους «Αγγλους. Κι έπειδή η αποστολή των τριών, που προαναφέραμε, ήταν έτοιμη γι' αναχώρηση, τον έβαλαν σ' αυτή. Η Τόνια Μωρράς όμως, με τη γυναίκα της διαίσθησι, σαν να κατάλαβε πως ο γεροδεμένος αυτός άντρας με τ' ανατολίτικα χαρακτηριστικά, είχε κάτι άλλο στο μυαλό του. Μίλησε τότε στους φίλους της για τον Αρμένιο, τους είπε τις υποψίες της, μα εκείνοι δεν έδωσαν ιδιαίτερη προσοχή στα λόγια της.

Ένα συμμαχικό αεροπλάνο, έριξε μια νύχτα τους τρεις πράκτορες και τον πρόδότη σε μια πλαγιά του Όλυμπου. Εκεί τους παρέλαβε μια ομάδα υπαίθρου κι ύστερα από μερικές μέρες τους κατέβασαν στην Θεσσαλονίκη.

Με τη βοήθεια πάλι του φοιτητή Τάσου Δραγωνά έφτασαν χωρίς περιπέτειες στην Αθήνα. Ση τη μακεδονική πρωτεύουσα έμεινε μονάχα ο λοχαγός Σέλτον Βίντεξ, μα ο Τακουμιάν πληροφορήθηκε, που έπρόκειτο να εγκατασταθεί για να τον έχη στο χέρι. Σ' όλο αυτό το διάστημα η Τόνια εξασκολούσε να τον υποψιάζεται.

Το τελευταίο αυτό το κατάλαβε ο Τακουμιάν. Προσπαθούσε όμως να φαίνεται αδιάφορος. Μόλις έφτασαν στην Αθήνα, ο Δραγωνάς του έκατέστησε σ' ένα φιλικό του σπίτι, στην οδό Πολυδάμαντος. Έμεινε μαζί τους την πρώτη νύχτα της άφιξής τους και την επομένη το πρωί βγήκε για να πάει να βρη μερικούς φίλους του, που είχαν ένα μικρό δίκτυο πληροφοριών. Μ' αυτούς θα έκαναν τη δουλειά τους. Ο Τακουμιάν είπε τότε πως θα πάει κι αυτός να έπισκεφθώ τον αδελφό του και συμβούλευσε τον Κίρκ Πάτρικ και τη Μωρράς, να μην το κουνησουν από εκεί όσο θα έλειπε. Θα ξαναγύριζε γρήγορα.

Μόλις όμως έφυγε ο Τακουμιάν, η Τόνια άρπαξε το συναδέλφο της από τα χέρια.

—Πάμε να φύγουμε, Κίρκ, τον παρακάλεσε. Ο Αρμένιος θα μās προδώσει, αποσπότησε. Δεν γελιέμαι στη διαίσθησί μου.

Επί τέλους η επιμονή της νίκησε τον υπολοχαγό. Πήραν τότε τον ασύρματο, τον έβαλαν στη βαλίτσα τους και βγήκαν από το σπίτι. Ο Δραγωνάς είχε δώσει στην Τόνια τη διεύθυνση ενός άλλου σπιτιού κι της είχε πει, αν κι αν κινδύνευαν στο διάστημα που θα έλειπε, καμιά φορά, να πήγαιναν κατ' ευθείαν εκεί.

Αλλά δεν πρόλαβαν να κάνουν ούτε δύο βήματα. Από τη γωνία φάνηκε να έρχεται κατά πάνω τους ο Ισαάκ Τακουμιάν. Μόλις τους είδε προσποιήθηκε τον ανήσυχο.

—Τι συμβαίνει; Πού πάτε; τους ρώτησε αγγλικά. Μήπως σας πήραν είδησι;

—Μόλις έφυγες, κάποιος ήρθε και χτύπησε την πόρτα του σπιτιού. Φυσικά δεν το άνοιξαμε, γιατί αν μας μιλούσε ελληνικά δεν θα ξέραμε να το απαντήσουμε. Έπειδή όμως φοβηθήκαμε, αποφασίσαμε να φύγουμε... του είπε ψυχραία η Τόνια.

—Και πού θα πηγαίνατε;

Ο Πάτρικ ανασήκωσε τους ώμους του. Του είπε πως θα τριγύριζαν εκεί απ' έξω, ώπου, να έμειναν στη θέση τους. Ο Δραγωνάς για να τους πείσει κάποιον άλλο. Ο Τακουμιάν έκανε πώς τους πιστεύει. Τους είπε τότε να ξαναγυρίσουν στο σπίτι κι' αργότερα θα φροντίσει να τους τακτοποιήσει. Οι δύο πράκτορες άναγκάστηκαν να υπακούσουν. Γύρισαν πίσω, άρσαν την βαλίτσα τους σε μια γωνία και η Τόνια έτοιμάστηκε να βγάλει το παλτό της. Τότε όμως συνέβη αυτό που τόσο φοβόταν. Ο Αρμένιος, που ήταν ακόμη μαζί τους, τράβηξε ένα περιστροφικό από την τσέπη του και σημειώνοντας τους τους είπε:

—Μην κάνετε τον κόπο να βγάλετε το παλτό σας, μίς. Και σεις Κίρκ Πάτρικ, καθίστε φρόνιμα. Νομίζατε πως θ' απομακρυνόμουν κι επιχειρήσατε να το σκάσετε. Δεν ήμουν, βέβαια, τόσο βλάκας να σας... εγκαταλείψω! Πήγα μέχρι τη γωνία του δρόμου, έκανα ένα τηλεφώνημα στη Γκεστάπο και γύρισα εδώ...

—Είσαι ένας κοινός προδότης! του είπε ο υπολοχαγός με σφιγμένα δόντια. Ένας πιστότερος παλιάνθρωπος! Είχε δική η Τόνια να σε υποψιάζεται.

—Όχι ακριβώς... απάντησε εκείνος. Δεν είμαι προδότης, όπως λέτε. Απλώς υπηρετώ την πατρίδα μου όπως και σεις τη δική σας. Δεν είμαι Αρμένιος, αλλά καθαρόαιμος Γερμανός. Πήρα όμως τ' όνομα Τακουμιάν, έπειδή μιλάει ελληνικά με ανατολίτικη προφορά κι' έπειδή είμαι μελαγχρινός. Έτσι κατάρθωσα να φτάσω στην Αίγυπτο,

να προσληφθώ στη συμμαχική υπηρεσία κατασκοπείας και να ξαναγύρισω στην Ελλάδα μαζί σας...

Οι δύο πράκτορες τον άκουγαν σιωπηλοί. Τίποτα δεν μπορούσαν να κάνουν έναντιον του ανθρώπου αυτού. Έτσι όταν σε λίγο έφτασε η Γκεστάπο, τους βρήκε να κάθονται ήσυχα.

Οι Γερμανοί τους έκαναν μια σύντομη σωματική έρευνα, τους άφελισαν, πήραν κατόπιν τον ασύρματο κι' αυτούς μαζί και τους όδηγησαν ολόταχως στην οδό Μέρλιν, όπου τους έκλεισαν σε δύο διαφορετικά κελιά που ήταν το ένα δίπλα στ' άλλο. Έκει άφησαν δύο ολόκληρες μέρες χωρίς να τους ενοχλήση κανείς, ούτε καν να τους ανακρίνουν. Όπου έφτασε και ο λοχαγός Σέλτον Βίντεξ από τη Θεσσαλονίκη και τον έκλεισαν κι' αυτόν σ' ένα τρίτο κελί, πλάι α' κριβώς στα δικά τους.

Υστερα άρχισαν να τους ανακρίνουν καθένα χωριστά. Την ανάκριση την έκανε ο ταγματάρχης Φράνκ Έρστάιν, ένας όστερικός τύπος, που έβριζε και άπειλούσε σε κάθε τους άρνησι ν' απαντήσουν στις ερωτήσεις του. Απ' αυτόν έμαθαν ωστόσο η Τόνια και ο Πάτρικ πως είχε συλληφθεί και ο Βίντεξ. Το ίδιο και ο τελευταίος για τους δύο πρώτους. Η ανάκριση στάθηκε άκαρπη. Κανείς δεν έπιασε για ποιά σκοπό είχαν έρθει στην Ελλάδα. Στο τέλος ο Έρστάιν τους άπειλανε πως θα τους

—Μην κάνετε το κόπο να βγάλετε το παλτό σας, μίς... της είπε ο Αρμένιος.

Έστειλε στο Βερολίνο για να δικαστούν εκεί και τους ξανάκλεισε στα κελιά τους, χωρίς τελικά να κατορθώση να τους αποσπάσει την παραμικρή ομολογία. Κι' οι μέρες άρχισαν να περνούν η μια πίσω από την άλλη, βαρείες και καταθλιπτικές. Σ' αυτό το διάστημα οι τρεις φίλοι συναντιόντουσαν κάθε πρωί σχεδόν στους λουήρες του χιτρίου, μα πάντοτε εξ' αποστάσεως. Οι φρουροί τους παρακολουθούσαν άγρυπνα. Και οι τρεις όμως βασανίζονταν από μια και μόνη ιδέα: Να ανταλλάξουν μερικά λόγια μεταξύ τους.

Εκτός από τα κελιά, το μόνο μέρος όπου οι κρατούμενοι έμειναν μόνοι ήταν τ' αποχωρητήρια, που από την ανάγκη των πραγμάτων, είχαν γίνει ιδεώδης τόπος για να χρησιμεύσουν ως «κιβώτια έπιστολών». Δεν είχαν όμως ούτε μολύβι ούτε χαρτί. Ο Βίντεξ σκέφτηκε τότε να ζητήσει από τους Γερμανούς με τη δικαιολογία ότι θα έγραφε μια έκθεση ως είδος απολογίας. Το «κόλπο» έπιασε με το παραπάνω. Ο ίδιος ο Έρστάιν διάταξε να δώσουν και στους τρεις κρατούμενους άφθονο χαρτί και μολύβι για να γράφουν, δι' ηθέλαν.

Αυτό ήταν κάτι ανέλπιστο! Ο λοχαγός δεν έχασε καιρό. Έγραψε από ένα σημείωμα στους δύο φίλους του και την επομένη το πρωί, κατόρθωσε να το τοποθετήσει στο πίσω μέρος της λεκάνης του αποχωρητηρίου. Υστερα με τα μάτια προσάδαρε να δώσει να καταλάβουν στον Πάτρικ και στη Μωρράς — που στέκονταν ο ένας μακριά από τον άλλον — ότι κάτι είχε κρύψει εκεί μέσα. Φυσικά η αγωνία του ήταν μεγάλη, γιατί δεν ήξερε αν τον είχαν καταλάβει.

Όταν την άλλη μέρα ξαναπήγε σ' αποχωρητήριο, ο Βίντεξ βρήκε εκεί από μια απάντησι των συναδέλφων του. Η Τόνια του έγραφε: «Είμαι σύμφωνη. Η δουλειά είναι δύσκολη, αλλά ίσως πετύχουμε. Πρέπει να φύγουμε όπως σκέφτηκες από εδώ μέσα, προτού μās στείλουν στο Βερολίνο. Αναμένα διαταγές. Τα ίδια περίπου του έγραφε και ο Κίρκ Πάτρικ. Και από κεινη τη στιγμή η αλληλογραφία τους εξακολούθησε τακτικά με μικρά χαρτάκια. Η ιδέα ενδεχομένης τριπλής αποδράσεως καθορώθηκε έμπροσθεν στο κεφάλι τους. Η γωνία του εξαερισμού του κελιού του Βίντεξ είχε στη βάση της ένα ξύλινο δοκάρι που πάνω του ήταν βιδωμένα τρία σιδερένια κάγκελα. Ο λοχαγός αντιλαμβάνονταν άπολυτως τον τρόπο με τον οποίο είχε γίνει το φράγμα αυτό και σχημάτισε αμέσως την πεποίθησι ότι μ' ένα καλό έρ-

γαλείο θα ήταν σχετικά εύκολο να βγάλει τις βίδες.

Ρώτησε την Τόνια και τον Πάτρικ αν και τα δικά τους σιδερένια κάγκελα ήταν κορφωμένα με τον ίδιο τρόπο. Το άπαντησαν ότι στα κελιά τους τα κάγκελα ήταν έντοιχισμένα σε κάθε άκρη μέσα στο διάφραγμα του εξαεριστήρα κι' ήταν πολύ πιο δύσκολη η αφαίρεσι. Αλλά η τύχη χαμογέλασε στο Βίντεξ.

Μιά φτωχή γυναίκα, η Μαρία Βασιλειάδου, ήταν καθαρίστρια στα διάφραγμα εξαερισμάτων, των κρατητηρίων της οδού Μέρλιν. Ένα πρωί χτύπησε την πόρτα του διαμετήρα της φρουράς και δήλωσε ότι χάλασε η μηχανική σκούπα και ότι είχε ακόμη να καθαρίση τους δύο διαδρόμους του χιτρίου. Οι Γερμανοί ούτε γύρισαν να την κυττάζουν. Ο Βίντεξ όμως που περνούσε την ώρα εκείνη για να πάει στους λουήρες, άρπαξε την ευκαιρία.

—Ξέρω εγώ το μηχανισμό της, φώναξε θά τη διορθώσω. Και καθώς δεν κινήθηκε κανείς για να τον εμποδίση, πήρε τη μηχανική σκούπα από τα χέρια της Βασιλειάδου και την έβαλε πάνω σ' ένα τραπεζί ανάποδα. Υστερα άρχισε να την εξετάζει με κινήσεις που πρόδιναν άνθρωπο που είχε γνώσεις. Σε μια στιγμή ο φρουρός που τον συνόδεψε, απομακρύνθηκε μερικά βήματα πιάνοντας κουδέντα μ' ένα συναδέλφο του. Ο Αγγλος γύρισε τότε τα μάτια του στη γυναίκα και την κυττάζε για ένα δευτερόλεπτο. Η Έλληνίδα σαν να διασθένθηκε πως κάτι σπουδαίο έπρόκειτο να συμβεί. Και δεν έκανε λάθος. Με αστραπιαία ταχύτητα ο λοχαγός, έβγαλε ένα μύτερο σιδερό από το μηχανισμό της σκούπας και το έριξε σε μια τσέπη του. Τον είδε η γυναίκα και δάγκωσε τα χείλη της. Μα δεν έδωσε λέξη.

Όσο ξαναγύρισε ο φρουρός κι' είπε στη Βασιλειάδου να πάρη τη σκούπα και να την πάει σε κάποιο συνεργείο, που βρίσκονταν εκεί

δρόμο, όσο ήταν ακόμη καιρός. Κόντευε να ημερώση κι' η καινούργια φρουρά που θα παραλάμβανε σε λίγο, θα έκανε ενά τώρο των κελιών για να διαπιστώση πως όλα ήταν εν τάξει. Η σιδερένια πόρτα του κήπου άνοιξε κι' όλα τους ήρθαν ξανά σ' επαφή.

Όταν βγήκαν στο δρόμο, έτσι ξυπόλητοι καθώς ήσαν, άρχισαν να τρέχουν χωρίς να ξέρουν πού έπρεπε να κατευθυνθούν. Εύτυχώς η νύχτα, το κρύο, η βροχή και ο άνεμος που εξακολουθούσε να φυσούνη, τους βοήθησαν αποτελεσματικά. Απομακρύνθηκαν γρήγορα, χάθηκαν μέσα σε στενοσόκακα κι' όταν πιά κατάλαβαν πως είχαν διαφύγει σχεδόν τον άμεσο κίνδυνο, χάθηκαν στην καμάρια μιας πόρτας κι' έβαλαν τα παπούτσια τους.

—Εδώ θα μείνουμε ώπου να ημερώση, είπε ο Βίντεξ. Με τους πρώτους διαδότες που θα δούμε να κυκλοφορούν, θα ξεκινήσουμε και μεις. Η Τόνια θυμότατα καλά τη διεύθυνση, που της έδωσε ο Δραγωνάς. Εκεί θα πάμε. Κινδυνεύουμε βέβαια να γίνουμε στόχος στα χάλια που είμαστε, μα ο Θεός βοηθός...

Περσιότερο από τρεις ώρες έμειναν τουρτουρίζοντας στον κρυψώνα τους. Επί τέλους ημερώσε και φάνηκε ένας γέρος εργάτης που πήγαινε στη δουλειά του. Βγήκε η Τόνια Μωρράς μπροστά του, τον σπρώχνοντας και λέγοντας μόνο τ' όνομα του δρόμου και τα υπόλοιπα απαιτήματα, τον παρακάλεσε να τους καθοδηγήση από πού να πάνε. Η όδός Κωλέττη είναι μάλλον γνωστός δρόμος της Αθήνας και βρισκεται κοντά στα Εξάρχεια. Εύτυχώς ο γέρος τον ήξερε και δέχτηκε να τους όδηγηση ο ίδιος. Ούτε ενδιαφέρθηκε να ρωτήσει ποιοι είναι, ίσως γιατί τους πέρασε για Γερμανούς. Έφτασαν γρήγορα στον προορισμό τους κι' ο εργάτης τους άφησε κι' έφυγε. Οι τρεις φίλοι πήγαν και χτύπησαν τον αριθμό 11. Η πόρτα άνοιξε αμέσως σχεδόν και φάνηκε ο ίδιος ο Τάσος Δραγωνάς. Τους είδε εκείνος κι' άνοιξε έκπληκτος τα μάτια του.

—Όστε ζήτε; Ζήτε! τους ρώτησε και τους έμπασε βιαστικά στο σπίτι. Ήμουν σίγουρος πως δεν θα σας ξαναέβλεπα!

Οι τρεις πράκτορες έπσαν αποκαμωμένοι σ' ένα ντιβάν κι' έμειναν αμήλητοι πολλή ώρα. Υστερα άφηγήθηκαν στο φίλο τους τη δραματική τους περιπέτεια και το πρώτο που του ζήτησαν ήταν, να εξακριβώση αν ο Ισαάκ Τακουμιάν βρίσκεται ακόμη στην Αθήνα. Γιατί από τότε που τους είχε καταδώσει και τους συνέλαβαν, δεν τον είχαν ξαναβεί. Εκείνο προπαγάνδε που φοβόντουσαν ήταν, μήπως ο δήθεν Αρμένιος είχε φύγει πάλι για τη Μ. Ανατολή. Αλλά ο φοβερός αυτός Γερμανός ήταν εδώ. Τότε άρχισε το δεύτερο μέρος της δραματικής αυτής ιστορίας. Οι τρεις πράκτορες της «Υπηρεσίας Ειδικών Επιχειρήσεων» αποφάσισαν να τον βγάλουν όπως σκέφτηκες από τη μέση. Και η περιπέτεια που επακολούθησε, έμεινε στα χρονικά της αντίστασεως σαν ένα φωτεινό παράδειγμα από τα λίγα της εποχής εκείνης...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

18

πηνένου της Ρολάνδου. Και προτού ο Φόσκαρι προφτάσει να την έμποδισή άρχισε να μιλάει.

—Για ποιο πράγμα τον κατηγορείτε; ρώτησε. Τι έκαμε;... Είχε εϊπεί ότι θα γύριζε σε μία ώρα κι' αυτή ή ώρα πέρασε χωρίς να φανή... Πού βρίσκεται;... "Αρχοντες, αναγνωρίζω ανάμεσα σας ανθρώπους που ως χτες ήσαν φίλοι του. Σεις, "Αλτιέρι, ξεχάσατε πόσο σας αγαπούσε;... Και σεις, Μοντενιγκο, πώς μπορείτε να μη θυμάστε ότι έμονομάχησε για το κατήρι σας;... Σεις, Γκριμάνι, πόσες φορές ήρθατε μαζί του στο σπίτι του πατέρα μου;... Δεν έσωσε το γυίο σας, Μοροζίνο; Είσαστε ως χτες ακόμα φίλοι του!... Και τώρα έχετε συγκεντρωθή εδώ για να τον κατηγορήσετε, να τον κρίνετε και να τον καταδικάσετε! Ναι, να τον καταδικάσετε! Γιατί κανένας δεν βγαίνει ζωντανός από τα χέρια σας! "Η ψυχή σας είναι άσυγκίνητη και σκληρή! —"Ηρεμήστε, κυρία, της φώναξε ο Φόσκαρι, μ' επιτακτικό ύφος.

—Αφήστε με να πω εκείνο που θέλω, συνέχισε ή Λεωνώρα, που ένοιωθε μία υπεράνθρωπη δύναμη μέσα της. "Ηρθα να τον υπερασπισθώ... "Αρχοντες, αν μου τόν πάρετε, καταδικάστε έπίσης και μένα, ξεριζώνετε μου την καρδιά!... "Ο Ρολάνδος είναι ή ψυχή και ή ζωή μου! Μία Δάνδολο ξέρει πάντα ποιο είναι το καθήκον της! Μία από τις προγόνους μου έσωσε τη δημοκρατία... Κι' εγώ ήρθα εδώ για να σώσω εκείνον που, έπειτα από μερικές μέρες, θα γινόνταν σύζυγός μου... "Έχω δικαίωμα να είμαι εδώ!... Θέλω να μάθω ποια είναι ή κατηγορία και ποιος τόν κατηγορεί!

—"Εγώ! φώναξε ή "Ιμπερία.

"Η Λεωνώρα γύρισε προς το μέρος της έταίρας, που προχωρούσε προς το μέρος της.

—Σεις, κυρία; Είπε. Ποια είσαστε; —Θα το μάθετε!

"Η "Ιμπερία μιλούσε τώρα με τρομακτική ψυχραιμία.

Οι δικαστές είχαν τόσο έπηρεασθή από δσα γίνονταν γύρω τους, που ξεχνούσαν πώς ή παρουσία αυτών των δύο γυναικών μέσα στην αίθουσα του Συμβουλίου ήταν αντίθετη με τους κανονισμούς. Ξεχνούσαν κι' αυτόν ακόμη το Ρολάνδο. "Όλη τους ή προσοχή είχε συγκεντρωθή πάνω σ' αυτές τις δύο γυναίκες που φάνταζαν μπροστά τους σαν πρόσωπα κάποιας τραγωδίας του Σοφοκλέους ή του Ευριπίδη.

Οι δύο γυναίκες, που ήσαν το ίδιο ωραίες —αλλά που αντιπροσώπευαν καθεμιά έναν ιδιαίτερο τύπο μορφής— φαίνονταν σαν να άναμετριόνταν με το βλέμμα.

"Η "Ιμπερία συνέχισε —κι' ή φωνή της είχε ξεναγίνει άρμονική και μελωδική, ενώ τα μάτια της εξακόντιζαν άστραπές:

—"Αρχοντες δικαστάι, είπε, ζήτησαν να μάθουν ποια είμαι... Λέγομαι "Ιμπερία... Έξασκώ στη Βενετία ένα έπαγγελμα, που έξήσκησα άλλωστε στη Ρώμη και άλλου... Είμαι μία γυναίκα που ζή πουλώντας τόν έρωτά της... Είμαι μία έταίρα...

"Υπήρχε ένα άπερίγραπτο μίσος στη φωνή και στο ύφος της.

—"Εγώ κατήγγειλα τόν Ρολάνδο Κανδιάνο, συνέχισε μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

"Η Λεωνώρα νόμιζε πώς ζούσε κάποιο έφιαλτικό όνειρο. "Η γυναικεία διαίσθησίς της τής έλεγε πώς μία φρικαλέα τραγωδία παιζόταν γύρω της.

Τραύλιζε λοιπόν:

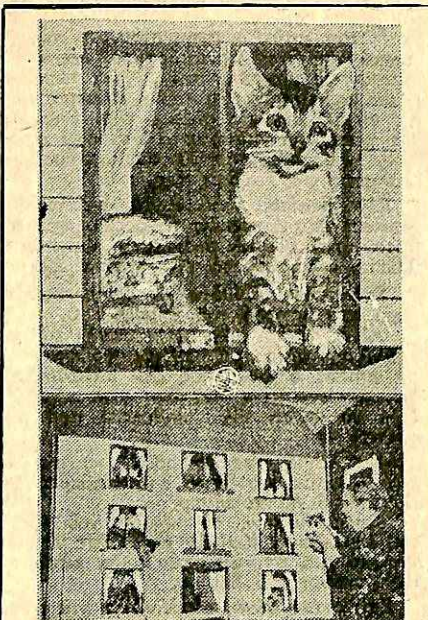
—"Εσείς καταγγέλιατε τόν Ρολάνδο; "Εσεί:

—"Εγώ, κυρία, άπάντησε ή "Ιμπερία. "Εγώ κατηγορώ και κατηγορώ τόν Ρολάνδο Κανδιάνο ότι έσχεδίασε την καταστροφή της Δημοκρατίας, χτυπώντας τα μέλη του Συμβουλίου, το ένα έπειτα από το άλλο...

Αυτή ή τρομερή κατηγορία έκαμε τούς δικαστάς ν' ανατριχιάσουν.

"Η Λεωνώρα, με μία νευρική κίνησι, έρριξε προς τα πίσω τα μαλλιά που είχαν πέσει στο πρόσωπό της. Τα λόγια της "Ιμπερία δεν την είχαν άφοπλίσει, ούτε την έκαμαν να χάσει το θάρρος της.

—Τολμήσατε να έκατομίσετε μία τέ-

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ... ΓΑΤΩΝ

"Η κ. Τσέστερ έχει ιδρύσει στο Γκρήνουιτς - Βέλλας της Νέας "Υόρκης μία "Εταιρεία προστασίας άδέσποτων γατών". Οι έγκυκατασεις του άσούλου και οι περιποιήσεις της ίδιας της κ. Τσέστερ θα έκαναν και την πιο καλομαημένη γάτα να ζηλεύει. Στο άσούλο αυτό, οι έγκυκατασεις του όποιου έχουν στοιχίσει μέχρι σήμερα χίλια δολάρια, κάθε τρώφιμος έχει το διαμέριμά του, δεν επιτρέπεται δε σε άλλον να έγκυκαταστή σ' αυτό έστω και προσωρινά.

τοια κατηγορία; "Αλλά δεν πρέπει να είσαστε γυναίκα...

Και, ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία της γύρισε προς το μέρος των δικαστών και φώναξε:

—Αυτό είναι άτιμία, άρχοντες! "Ακούσατε τί είπε αυτή ή γυναίκα;... Σεις που ξέρετε το Ρολάνδο, δεν μπορείτε να πιστέψετε τα λόγια της... Που είναι, άλλωστε, οι άποδείξεις της;

—Οι άποδείξεις μου; Είπε ή έταίρα. "Αλλ' είδα με τα μάτια μου και άκουσα με τ' αυτιά μου όσα πρόκειται να καταθέσω εδώ. Και αυτά που άκουσα και είδα, είναι ή καλύτερη άπόδειξι για την προδοσία του...

—Που τα είδατε και που τα άκούσατε; ρώτησε ή Λεωνώρα.

—Στο σπίτι μου, άπάντησε ή έταίρα. Μία άπελπισμένη, κραυγή βγήκε από το στόμα της Λεωνώρας.

"Ωρμησε πάνω στην έταίρα, της έπιασε τα χέρια, και, σπηλώνοντας τα μάτια της μέσα στο δικά της, της είπε:

—Στο σπίτι σας;... "Ισχυρίζαστε λοιπόν, πώς ο Ρολάνδος Κανδιάνο έρχόταν στο σπίτι σας;

—Τί το παράξενο βρίσκετε σ' αυτό; ρώτησε ή "Ιμπερία. "Ερχόταν κάθε βράδυ... Λίγο έπειτα από τα μεσάνυχτα...

"Η νέα χλώμιασε. "Ενοιωσε μία άγνωστη φωτιά μέσα στο στήθος της, τα μηνίγγια της άρχισαν να χτυπάνε με όρμη κι' είχε την έντύπωση πώς ένα μαύρο πέπλο άπλωνόταν μπροστά στα μάτια της... Προσπάθησε, ώστόσο, να συγκρατηθή, και με φωνή που θα συγκινούσε ακόμα και τίγρεις, ψιθύρισε:

—Κυρία... λυπηθήτε με! Μην παίζετε με την άπελπισία μου... Την αλήθεια... πέστε μου την αλήθεια... πέστε μου πώς παράκουσα και δεν κατάλαβα καλά... "Οχι, ο Ρολάνδος δεν μπορεί να έρχόταν στο σπίτι σας...

—"Αλλ' αφού στο σπίτι μου έγιναν αυτά που θα σας άφηγηθώ; άπάντησε ψυχρά ή "Ιμπερία. Στο σπίτι μου ο Ρολάνδος Κανδιάνο άρχισε την περασμένη νύχτα να έκτελε το καταχθόνιο σχέδιό του, χτυπώντας έναν από σας, άρχοντες δικαστάι!

"Όλοι κύτταξαν την άδεια έδρα

—"Ο Νταβίλα δολοφονήθηκε! είπε ο Φόσκαρι, με φωνή που άντήχησε σαν κεραυνός.

"Η Λεωνώρα, με τα χέρια στους κροτάφους, έκαμε ένα βήμα προς τα πίσω, χωρίς να παύσει να κυττάζει την έταίρα.

Νά, λοιπόν, ή συμφορά που προαιθανόταν! Νά ή όριστική, ή άνεπανόρθωτη καταστροφή! Είχε χτυπηθή κατ'εστέρη!

Θα ήθελε να μη βλέπει πιά, να μην άκούη τίποτε...

Κι' ώστόσο, άκουσε τα πάντα ως το τέλος. "Άκουσε την άποτρόπαιη κατηγορία που ή έταίρα εξέστόμιζε με ήρεμη φωνή έναντιον του Κανδιάνο.

—"Αρχοντες δικαστάι, είπε ή "Ιμπερία. Πρέπει να σας εξηγήσω πώς ο Ρολάνδος Κανδιάνο χτύπησε τόν Νταβίλα, που ήταν ο πρώτος από όλους σας... Σήμερα ή αύριο θα είναι νεκρός... "Ο Ρολάνδος βρήκε τόν Νταβίλα στο μέγαρό μου και τόν χτύπησε με το έχειρίδιό του... Γιατί, όπως θα σας είναι γνωστό, ο Ρολάνδος Κανδιάνο με άγαπούσε περισσότερο από όλους τούς φίλους μου και ή ζήλεια του δεν είχε όρια...

"Ενας άνάλαφος στεναγμός βγήκε από τα χείλη της Λεωνώρας... Το όνειρο ευτυχίας της, σωριαζόταν σε έρείπια...

"Αφνοι οι δικαστάι την κύτταζαν με συμπόνια, που δεν προσπαθούσαν να κρύψουν. Τα ψυχρά πρόσωπά τους είχαν πάρει, ξαφνικά, μία έκφρασι στοργική, τρυφερή σχεδόν.

"Απέναντί της, ή "Ιμπερία χαμογελούσε. Το χαμόγελό της, που φανέρωνε τα μικρά δόλοευκα δόντια της, είχε κάτι το άπαίσιο και το έφιαλτικό.

Κι' ώστόσο, ένας λυγμός βγήκε κι' από το δικό της στήθος.

"Ηταν ένας λυγμός φρίκης και άπογνώσεως, που βγήκε από το στήθος της γυναικάς, που θυσιάσε την αγάπη της στη ζήλεια της και που σκότωνε τόν άνθρωπο που έλάτρευε για να έκδικηθή τη μισητή αντίζήλο της.

"Η Λεωνώρα δεν είχε πιά να κάμει τίποτε άλλο μέσα σ' αυτή την αίθουσα. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν να φύγει μακριά, για να πεθάνει σε κάποια έρημη γωνιά της γής και να τερματίσει έτσι μία ζωή που είχε καταντήσει βάρος γι' αυτήν.

"Απομακρύνθηκε με άργα βήματα κι' έφτασε στην πόρτα.

"Ο "Αλτιέρι την κατέτρωγε με το βλέμμα του.

Το χαμόγελο της "Ιμπερία είχε γίνει τώρα πια άγριο από πρίν.

Κι' οι δικαστάι έπίσης παρακολουθούσαν σαν ύπνωτισμένοι κάθε κίνησι της Λεωνώρας.

"Ανοιξε, τέλος, την πόρτα.

Και έτοιμάστηκε να βγή.

"Αλλά, ξαφνικά, σταμάτησε και το πρώτο της φωτίσθηκε από χαρά.

Είχε άκούσει έναν κλητήρα, που, μπαίνοντας από την αντίθετη πόρτα, είπε:

—"Αρχοντες, ο ένδοξώτατος και ευγενέστατος "Ιωάννης Νταβίλα, έρχεται νιά να πάρη τη θέση του στο συμβούλιο σας.

"Η "Ιμπερία κι' ο "Αλτιέρι γύρισαν ταυτόχρονα προς την πόρτα. "Ηταν κι' οι δύο κατάλευκοι, σαν όλο το αίμα να είχε φύγει από πάνω τους.

"Ο Νταβίλα έρχόταν, λοιπόν, για να πάρη τη θέση του στο συμβούλιο;... "Αλλά για ποιο λόγο; Τί ήθελε; Και, βέβαια, ο λόγος αυτός έπρεπε να ήταν πολύ σοβαρός για να βρή τη δύναμη να μετακινήθ.

"Εκείνο που ήθελε ήταν να έκδικηθή την "Ιμπερία. Αυτή ή σκέψι του είχε δώσει τη δύναμη να παραμερίση για λίγο το θάνατο. Κατηγορώντας την "Ιμπερία, θα έσωζε το Ρολάνδο. "Ετσι θα άλάφρωνε την ψυχή του και θα μπορούσε να πεθάνει ήσυχος.

Τέσσερις σκλάβοι μπήκαν στην αίθουσα κρατώντας στα χέρια τους μία βόρεια πυλθρόνα.

Πάνω σ' αυτήν καθόταν ο "Ιωάννης Νταβίλα. Το πρόσωπό του δεν είχε σταγόνα αίμα. "Ηταν όλοφάνερο πώς ο θάνατος καραδοκούσε το θύμα του.

Οι τέσσερις σκλάβοι άπόθεσαν κάτω την πυλθρόνα κι' έπειτα βγήκαν από την

αίθουσα. "Ο Νταβίλα δεν άφησε τώρα από τα μάτια του την "Ιμπερία, που έστεκε σαν άπολιθωμένη στην ίδια θέση. Το βλέμμα του έσήμαινε την άνέκκλητη καταδίκη της.

Οι δικαστάι άφησαν ένας-ένας τις έδρες τους και πήγαν κοντά στον έτοιμοθάνατο.

"Ο μόνος που δεν κινήθηκε από τη θέση του ήταν ο "Αλτιέρι. "Εκείνος που θα τόν έβλεπε αυτή τη στιγμή θα τόν νόμιζε για τρελλό.

"Η Λεωνώρα δεν αισθανόταν τώρα την έπιθυμία να φύγει. Με μία γρήγορη κίνησι έκλεισε την πόρτα και ξαναγύρισε στα βήματά της.

"Ο έτοιμοθάνατος θα έπιθεβαίωσε άρα γε τα λόγια της έταίρας, ή θα άποδείκνυε την άδωότητα του Ρολάνδου;

"Ο Νταβίλα έκαμε μία κίνησι με το χέρι του... "Αλλά καμμία λέξι δεν βγήκε από το στόμα του.

"Ο Φόσκαρι, έσκυψε τότε προς το μέρος του και τού είπε:

—"Ιωάννη Νταβίλα, αυτή ή γυναίκα κατηγορήσε τόν Ρολάνδο Κανδιάνο ότι σας χτύπησε... Βρισκόμαστε στο κατώφλι του θανάτου... Τί ήρθατε να πείτε στους όμοτίμους σας;

"Όλοι είχαν τεντώσει τ' αυτιά τους για ν' άκούσουν την έξομολόγησι του έτοιμοθάνατου.

"Η Λεωνώρα έκλεισε τα μάτια της και ένωσε τα χέρια της σαν να προσευχόταν...

"Η "Ιμπερία, έσκυψε το κεφάλι, έτοιμη να δεχτή το χτύπημα που θα της έδινε το θάνατο.

"Ο "Ιωάννης Νταβίλα στήριξε τα χέρια του στα δύο πλαινά της πυλθρόνας, σαν ναθελε να πάρη δύναμη για να μιλήση.

Το κατέφερε, τέλος, και με φωνή που έμοιαζε με ψιθύρο, είπε:

—Βεβαίονω... ότι...

Σταμάτησε ενώ ένας σπασμός τάρσασε όλο το σώμα του.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής, που ήταν πλημμυρισμένη από αγωνία.

Και, ξαφνικά, ο Νταβίλα τινάχτηκε όλόρθος και τα κατάλευκα χείλη του βέλησαν να συνεχίσουν τη φράσι που βρισκόταν μέσα στο μυαλό του.

—Βεβαίονω... ότι...

Αυτή ή προσπάθεια, όμως, εξάντλησε και τις τελευταίες δυνάμεις του. Και, καθώς προσπαθούσε να συνεχίση, ένας κόκκινος άφρός βγήκε από το στόμα του...

Το σώμα του ταλαντεύθη δυο - τρεις φορές... "Επειτα από μία γρή σωριάστηκε στο πάτωμα... Τα μάτια του είχαν μείνει δλάνοιχα... Κι' αυτά τα μάτια άπείλουσαν ακόμα...

"Ο Φόσκαρι έσκυψε, έβαλε το χέρι στο στήθος του κι' έπειτα είπε μ' έπίσημη φωνή:

—"Αρχοντες, ο "Ιωάννης Νταβίλα δεν ζή πιά!

Οι δικαστάι έβγαλαν σιωπηλά τις τόκες τους.

—Πέθανε, συνέχισε ο Φόσκαρι με την παγερή φωνή του, έκπληρώνοντας το καθήκον του. "Ο ευγενής Νταβίλα ήρθε εδώ για να μās βεβαιώσει ότι αυτή ή γυναίκα είπε την αλήθεια...

Είχε έρμηνεύσει όπως τόν συνέφερε τα τελευταία λόγια του έτοιμοθανάτου...

Κανείς από τούς δικαστάς δεν είπε τίποτε.

"Αλλά, ξαφνικά, άντήχησε μέσα στην αίθουσα ένα αλλόκοτο γέλιο.

"Όλοι γύρισαν τα κεφάλια τους. Και είδαν τη Λεωνώρα που ξεφάνιζε σαν τρελή. Γέλουσε ή έκλαιγε; Κανείς δεν θα μπορούσε να το πεί...

"Ανοιξε κατόπιν την πόρτα και βγήκε από την αίθουσα.

Την ίδια στιγμή άκούστηκαν φωνές άπ' έξω. "Ηταν τόσο βίαιες που έμοιαζαν με το μουγκρητό της θύελλας που πλησίαζε...

—"Αρχοντες, είπε ο Φόσκαρι, έχομε τόν καιρό ν' αποφασίσωμε αύριο για την ποιηή που θα έπιβάλωμε στον Ρολάνδο Κανδιάνο. "Απόψε πρέπει να καταπνίξωμε την άνομο παρσία...

"Αλτιέρι, είσαστε άρχηγός τόν στρατιωτικών δυνάμεων της δημοκρατίας και πρέπει να κινήθτε άμέσως... "Η θύ-

ελλα πλησιάζει!... Καθένας άς τρέξη στη θέση του κι' άς κάμη το καθήκον του!

"Ο "Αλτιέρι έτρεξε άμέσως να βγή από την αίθουσα.

Οι άλλοι μιμήθηκαν το παράδειγμά του. "Ο Φόσκαρι είχε μείνει τελευταίος.

Τη στιγμή που έβγαине από την αίθουσα, ένας άνθρωπος τόν πλησίασε και, λυγίζοντας το κορμί του στα δύο, ρώτησε σιγά:

—"Εργάστηκα καλά για τη δύναμι και τη δόξα σας, αιδέντα;

—Ναι, Βέμπο, άπάντησε ο Φόσκαρι. Είμαι πολύ ευχαριστημένος από σένα και δεν θα ξεχάσω ποτέ τί σου χρωστάω όταν...

—... "Όταν θα γίνετε δόγης της Βενετίας και κύριος της άνω "Ιταλίας! συμπλήρωσε ο Βέμπο.

"Επειτα από μερικές στιγμές άκούστηκαν πυροβολισμοί προς το μέρος της πλατείας του άγίου Μάρκου... Το μακελιό είχε άρχισεί.

Η θύελλα

Κανείς από εκείνους που βρίσκονταν μέσα στη μεγάλη αίθουσα του δογικού ανακτόρου, δεν είχε προσέξει την αναχώρησι της Λεωνώρας Δάνδολο. Κι' αυτός ακόμη ο πατέρας της, άπορροφημένος όπως ήταν από τις σκέψεις του δεν πρόσδεξε ότι ή νέα βγήκε από την ίδια πόρτα άπ' όπου είχαν φύγει μερικές στιγμές πρωτίτερα ο Φόσκαρι και ο Ρολάνδος.

Κι' είχε πολλά να σκεφθή εκείνο το βράδυ ο Δάνδολο.

"Ο τελευταίος άπόγονος μιάς ένδοξης οικογενείας που είχε καταστραφή, άνειρευόταν ν' ανακαινίση το άνακτορο Δάνδολο στο Μεγάλο Κανάλι και ν' άποκτήση και πάλι την παλιά έπιρροή του στα πολιτικά πράγματα της πατρίδος του.

"Ανομολόγητοι πόθοι και φιλοδοξίες φώλιαζαν μέσα στην ψυχή του. "Η συμφορά που ξέσπασε ξαφνικά πάνω στους Κανδιάνο τόν τρώεζε. Σκεφτόταν κιόλας με ποιο τρόπο θα μπορούσε να διαλύση τούς άρροβώνες της κόρης του πού, ως εκείνη τη στιγμή, τούς θεωρούσε σαν το πρώτο βήμα για την μελλοντική άνόρθωσι του.

"Η ώρα περνούσε.

Οι προσκαλεσμένοι, που περίμεναν στην άρχή σιωπηλοί, φαίνονταν τώρα άνησυχoi και νευρικοί. Μικροί όμιλοι σχηματίζονταν εδώ κι' εκεί κι' αυτοί που τούς αποτελούσαν ψιθύριζαν λέξεις και φράσεις που θα φαίνονταν άκατανόητες για κείνους που δεν ήξεραν τί συνέβαινε. Οι γυναίκες έξαφνίζονταν ή μία έπειτα από την άλλη. "Από τούς διαδρόμους άκούγονταν κάθε τόσο ξηρές κι' έπιτακτικές διαταγές, που έμοια-

ζαν με στρατιωτικά παραγγέλματα. Γύρω στο δόγη Κανδιάνο και τη γυναίκα του άπλωνόταν σιγά-σιγά το κενό.

"Ο γέρο Κανδιάνο φαίνονταν πώς δεν καταλάβαινε ότι ήταν ξένος μέσα σ' αυτό το άνακτορο, ούτε έδλεπε τα γεμάτα κακία και μίσος βλέμματα εκείνων που τούς περιστοιχίζαν.

Είχε σπηρίξει τα μάτια του στη μεγάλη πόρτα του βάθους. "Ο Ρολάνδος είχε βγή άπ' αυτήν κι' από εκεί θα ξαναγύριζε. "Ανυπομονούσε να τόν ξαναϊδής. "Όλα τα άλλα τόν άφηναν αδιάφορο.

Αυτή ή πόρτα άνοιξε ξαφνικά.

"Ο Κονδιάνο τινάχτηκε όρθιος.

—Παιδί μου! φώναξε ενώ το πρόσωπό του φωτιζόταν από χαρά.

"Αλλ' άμέσως σκυθρωπάσε.

"Αντί για τόν Ρολάνδο έμφανίστηκε ή Λεωνώρα.

Το πρόσωπό της ήταν πιο λευκό κι' από πανί και το βλέμμα της έξαλλο. Περπατούσε τρικλίζοντας. "Ηταν φανερό πώς μεγάλο κόπο κατέφερε να σπρηιχθή στα πόδια της.

Την ίδια στιγμή άκούστηκε θόρυβος και φωνές στην πλατεία του "Αγίου Μάρκου.

"Ενα υπόκοφο μουγκρητό, που άντήχησε μέσα στην αίθουσα των Δόγηδων, ήταν ή άπάντησι σ' αυτές τις φωνές. Πεντακόσιοι και πλέον πατριόκι ώρμησαν άμέσως με το ζίφος ψηλά προς το μέρος της σκάλας των Γιγάντων.

—Ζήτω ο Κανδιάνο! ζήτω ή έλευθερία! ούρλιαζε το πλήθος.

—Θάνατος στους έπαναστάτες! φώναξαν οι προσκαλεσμένοι του δόγη.

Μια τρομερή άναταραχή έγινε άμέσως μέσα στην αίθουσα, ενώ ο Κανδιάνο έτρεχε προς το μέρος της Λεωνώρας φωνάζοντας:

—Που είναι ο γυιός μου;... Τί έγινε ο Ρολάνδος;

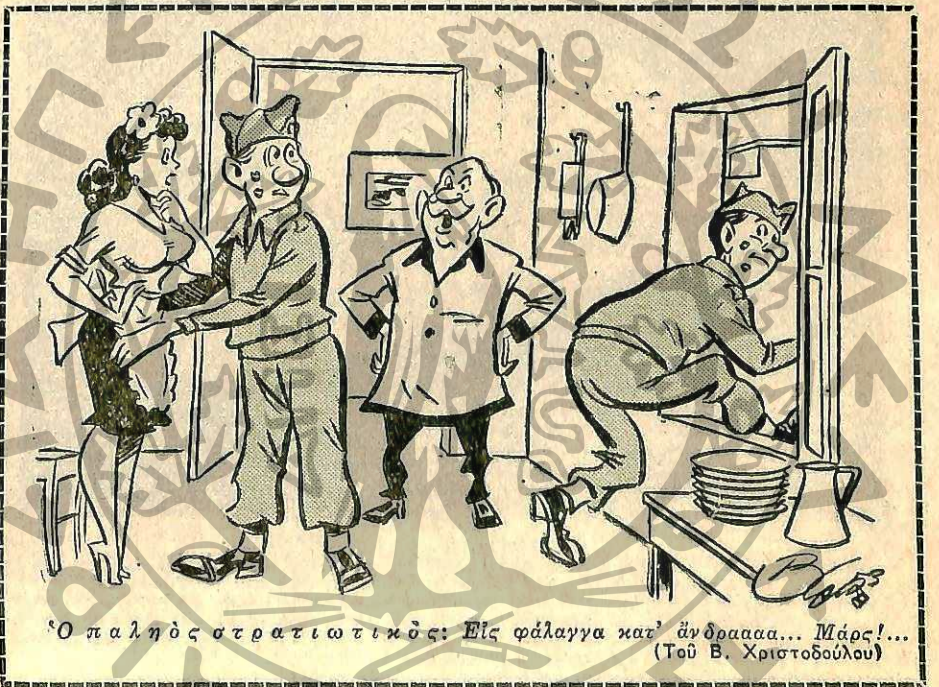
"Ενας μαύρος πέπλος, άπλώθηκε ξαφνικά, μπροστά στα μάτια της νέας, ενώ το πάτωμα έφευγε κάτω από τα πόδια της...

"Η δυστυχισμένη άπλωσε τα χέρια της ζητώντας κάτι για να πιστή...

"Εκείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος μήκε τρέχοντας από την πόρτα του βάθους κι' έφτασε πίσω της, καθώς το κορμί της έγερνε προς τα κάτω. Το στίβαρά χέρια του την κράτησαν άμέσως και την έσφιξαν με συγκίνηση.

Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο "Αλτιέρι.

Σήκωσε άμέσως τη λιποθυμισμένη νέα στα χέρια του και διευθύνθηκε προς το μέρος του Δάνδολο, που άναρωτιόταν με

Ο παλιός στρατιωτικός: Είς φάλαγγα κατ' άνδρα... Μάρε!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ιατρικό βιβλίο

Η μυστηριώδης αρρώστεια ενός
πρίγκηπος

Οι γιατροί της αυλής του βασιλέως
Σελεύκου Νικάτορος της Συρίας, είχαν ά-
πελπισθή πιά πως
θα μπορούσαν ν'
ανασκαύσουν και
ν' ιατρεύουν τη
μυστηριώδη αρ-
ρώστεια του δια-
δόχου, του νεα-
ρού πρίγκηπος

Ο σφυγμός του πρίγκηπος χτυπούσε γοργό.
Τερα όταν έδλεπε τη Στρατονίκη...

Αντίχου. Αλλά ο βασιλεύς έννοουσε νά
σώση κι' κάθε τρόπο τὸ ἀγαπημένο του
παιδί, και κάλεσε ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια τὸν
περίφημο Ἑλληνοαἰγύπτιο γιατρό Ἑρσεί-
στρατο.

Ο γιατρός λοιπὸν αὐτὸς ἀπέδειξε, ὅτι
ἤφερε κι' ἐφάρμοζε τότε — πρὶν ἀπὸ
2.500 χρόνια — τὴν «ψυχωσωματικὴ» ἱα-
τρικὴ, δηλαδὴ ἕνα ἀπ' τοὺς πρὶν νέους κλά-
δους τῆς σημερινῆς θεραπευτικῆς, ποὺ ἀ-
ποδίδει πολλὰς σωματικὰς ἀλλοιώσεις σὲ
ψυχικὰ αἰτία. Παρατήρησε, δηλαδὴ, ὅτι ὁ
σφυγμὸς τοῦ πρίγκηπος χτυποῦσε γοργό-
τερα καὶ τὸ πρόσωπό του κοκκίνιζε, όταν
έδλεπε τὴ Στρατονίκη, μιά ἀπ' τὶς νεώ-
τερες συζύγους τοῦ πατέρα του! Ἐξηγή-
σε τότε τὸν βασιλέα, ὅτι ὁ γυιὸς του ἦ-
ταν ἀπλούστατα ἐρωτευμένος, καὶ ὅτι ἔ-
πρεπε νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ... κατὰλληλη θερα-
πεία!...

Ἡ θεραπεία δὲν ἦταν πιά δύσκολη: Ὁ
βασιλεύς χώρισε ἀπ' τὴ Στρατονίκη καὶ
τὴν πάντρεψε μὲ τὸ γυιό του. Ἰσως ἡ μέ-
θοδος τοῦ δὲν ἦταν σύμφωνη μὲ τὶς ση-
μερινὲς ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς, πάντως ὁ-
μως θαυματουργήσε!...

Αὐτὸ κι' ἄλλα ἀκόμη τέτοια περιστά-
τικά, ἀναφέρονται σὲ ἀρχαία κείμενα, ποὺ
φανερώνουν, ὅτι, πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρό-
νια, οἱ τότε γιατροὶ ἔβαλαν τὶς βάσεις τῆς
νεωτέρας ἱατρικῆς. Τὰ σημαντικώτερα τέ-
τοια ντοκουμέντα, εἶναι τέσσερις αἰγύπτια-
κοὶ πάπυροι. Ὁ ἀρχαιότερος ἀπ' αὐτοὺς,
ἔχει μήκος 5 μέτρων καὶ πλάτος 35 πόν-
των. Περιγράφει δὲ, μὲ συμβολικὰ «ἰδιο-
γράμματα» τὴ χειρουργικὴν θεραπείαν 40
ἀρρώστων.

Ὁ πάπυρος αὐτὸς εἶναι τὸ πρῶτο ἱα-
τρικὸ κείμενο ποὺ ἀναφέρει, ὅτι «ὁ ἐγκέ-
φαλος ἐλέγχει τὶς κινήσεις τῶν κάτω ἁ-
κρών». Ἐπομένως, οἱ ἀρχαίοι Αἰγύπτιοι
ἤξεραν, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἶναι τὸ νευρικό
κέντρο τοῦ σώματος.

Τὰ σπουδαιότερα ἀποσπάσματα τοῦ πα-
πύρου, εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἀφοροῦν τὰ κα-
τάγματα τοῦ κρανίου. Σὲ τέτοιες περιπτώ-
σεις, οἱ ἀρχαίοι Αἰγύπτιοι χειροῦργοι, ἐ-

φάρμοζαν ἐπιστημονικὴ τεχνικὴ ἀνάλογη
πρὸς τὴ σημερινή, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς
παιδιότερες λαϊκὲς δοξασίες, γιὰ «πνεύ-
ματα» ποὺ κατοικοῦσαν στὸ ἀνθρώπινο
σῶμα.

Ἐπίσης ὁ πάπυρος πραγματεύεται τὶς
πληγὲς μὲ σπαθὶ καὶ τὰ κατάγματα ἄλ-
λων ὀστέων τοῦ σώματος. Ὁ συγγραφεὺς
τοῦ χωρίου τὶς περιπτώσεις σὲ τρεῖς κα-
τηγορίες: ἐκείνες ποὺ θεραπεύει, ἐκείνες
ποὺ προσπαθοῦσε νὰ θεραπεύσῃ, κι' ἐκεί-
νες ποὺ δὲν ἀνέλεμβαν καθόλου. Στὴν
τρίτη κατηγορίαν, ἀνήκουν μόνον 16 ἀπ' τὶς
56 περιπτώσεις ποὺ ἀναφέρει ὁ πάπυρος.

Μαθαίνουμε ἐπίσης ἀπ' τὸν πάπυρο,
ὅτι οἱ ἀρχαίοι Αἰγύπτιοι χρησιμοποιοῦσαν
πάντα στὶς πληγὲς ἕνα εἶδος λευκοπλάστ,
ὅτι ἤξεραν νὰ ιατρεύουν τὶς ἐξουθενώσεις
(βλαβίματα) κι' ὅτι ἔβαζαν μέσα σὲ
«νάρθηκα» ἀπὸ ξύλα τὰ σπασμένα κόκκα-
λα, γιὰ νὰ «δέσουν».

Τέλος, ὁ πάπυρος περιέχει συνταγὲς
διαφόρων φαρμάκων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
φτιαγμένων ἰδίως ἀπὸ φυτὰ καὶ χόρτα.
Λέγεται, ὅτι ὑπάρχουν μεταξύ τους καὶ
ἀρκετὰ ἀπ' τὰ καλλυντικὰ ποὺ χρησιμο-
ποιοῦσε ἡ Κλεοπάτρα.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι, κατὰ τὴ γνώ-
μη τοῦ καθηγητοῦ Τζέιμς Μπρήστεντ, δια-
κεκριμένου αἰγυπτιολόγου, ὁ πάπυρος αὐ-
τὸς δὲν ἀποτελεῖ τὸ ἀρχικὸ καὶ πρωτότυπο
ιατρικὸ σύγγραμμα, ποὺ γράφτηκε τὸν
26ον αἰῶνα π. Χ. Εἶναι ἀντίγραφο του, κα-
τὰ 10 περίπου αἰῶνες νεώτερο. Αὐτὸς δὲ
ποὺ τὸ ἀντέγραψε, θεώρησε καλὸ νὰ προσ-
θέσῃ καὶ στοιχεῖα προερχόμενα ἀπὸ δύο
ἄλλες πηγές, ποὺ ἀποτελοῦν μιά σαλᾶτα
μαγείας καὶ παραλαθισμοῦ, δίχως καμ-
μιὰ σοβαρὰ ἀξία. Ἐτσι, ὁ πάπυρος πε-
ριέχει π. χ. μεταξύ τῶν ἄλλων, καὶ μιά
συνταγὴ γιὰ νὰ μεταβληθῇ ἕνας γέρος σὲ
νεαρό 20 ἐτῶν!...

Ὅταν ὁ κάτοχος τοῦ πάπυρου αὐτοῦ
ἀρρώστησε καὶ πέθανε, ἔβαλαν καὶ τὸ ἱα-
τρικὸ χειρόγραφο μέσα στὸν τάφο του,
ἵπου Ἀλέθηκε ἔπειτα ἀπὸ 3.500 χρόνια.
Τὸ πολὺτιμο αὐτὸ ντοκουμέντο — τὸ ἀρ-
χαίτερο βιβλίο χειρουργικῆς καὶ ἐξωτερι-
κῆς ἱατρικῆς — βρίσκεται σήμερὰ στὴν
κατοχὴ τῆς ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῆς Νέας
Ῥώρης.

ΤΟ ΛΑΔΙ τοῦ φοίνικα

Εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐπεπτο καὶ θρε-
πτικὸ

Τὸ φοινικέλαιο ἦταν γνωστὸ ὡς προ-
χθές μόνο μεταξὺ τῶν ἱθαγενῶν πληθυσμῶν
τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς. Αἰνὰ, κατὰ τὰ
τελευταία χρόνια, οἱ ἐπιστήμονες πρὸσε-
ξαν τὴ μεγάλη περιεκτικότητά του σὲ
θρεπτικὰ στοιχεῖα καὶ τὸ συνιστοῦν σὲ
πολλὰς περιπτώσεις στὴ θέσι τοῦ λαδιοῦ
τῆς ἑλᾶς ἢ τοῦ βουτύρου.

Ἡ χαρακτηριστικὴ σιλουέττα τοῦ φοί-
νικα εἶχε προσελκύσει ἀνάκαθεν τὴν προ-
σοχὴ τῶν ἱθαγενῶν πληθυσμῶν τῆς μαύρης
ἡπείρου, ὅπου τὰ φοινικόδεντρα βρισκόν-
ται σὲ μεγάλη ἀφθονία.

Διακρίνονται σὲ πολλὰς ποικιλίες. Ἐ-
κεῖνα ποὺ βγάζουν λάδι —οἱ ἱθαγενεῖς τὰ
λένε «δέντρα-φεῖχ»— φθάνουν σὲ ὕψος
20-30 μέτρων. Ὁ κορμὸς τους εἶναι, ὡ-
στός, ἀρκετὰ λεπτός καὶ μόλις ἔχει δι-
άμετρο 25 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου. Στὸ
ἐπάνω μέρος τοῦ κορμοῦ βρίσκονται τὰ
κλαδιά, ποὺ ἀπλώνονται εὐθυτενὰ καὶ ἀ-
καμπτα, σὰν λόγχες.

Ἡ χουρμαδιὰ βγάζει τὸ καλοκαίρι τσαμ-
πιὰ καρπῶν, ποὺ μοιάζουν μὲ βερύκοκα,
ἀλλ' ἔχουν φλούδα σκληρὴ καὶ πολὺ πα-
χειά. Κάθε τσαμπὶ ζυγίζει 50-70 κιλά.
Ὁλόκληρο τὸ δέντρο ἔχει 200-400 χι-
λιάδες καρπούς. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἔ-
χει κάτω ἀπὸ τὴ φλούδα μιά κοκκινωπὴ
καὶ σαρκώδη «ψύχα», ποὺ εἶναι πολὺ εὐ-
γευστὴ καὶ ποὺ παρέχει μ' ἐκθλιψί ἕνα
ἀπὸ τὰ πιὸ θρεπτικὰ καὶ πιὸ εὐπεπτα λά-
δια, τὸ φοινικέλαιο.

Σὲ παλαιότερα χρόνια, ἡ ἐξαγωγή τοῦ
λαδιοῦ ἀπὸ τοὺς φοίνικες συνοδευόταν με-
ταξὺ τῶν ἱθαγενῶν λαῶν ἀπὸ ἀτελείωτες
γιορτὲς καὶ πανηγύρια.

Μὲ τὸ φοινικέλαιο συνῆδη γιὰ πολλὸν
καιρὸ ἕνα πρᾶγμα πολὺ περιεργο. Οἱ Εὐ-
ρωπαῖοι, χωρὶς νὰ τὸ ἔχουν δοκιμάσει,
τὸ θεωροῦσαν ὡς κατωτέρα ποιότητος
καὶ ποτὲ δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό κανε-
νὸς ἐμπόρου ἡ σκέψις νὰ τὸ μεταφέρει ἔ-
ξω ἀπὸ τοὺς τόπους τῆς παραγωγῆς του.
Ὁ τελευταῖος πόλεμος, ὅμως, μὲ τὰ δει-
νὰ καὶ τὶς στέρσεις του, ἔκαμε τοὺς ἐ-
πιστήμονες νὰ τὸ προσέξουν καὶ νὰ μελε-
τήσουν τὶς ἰδιότητές του.

Εἶδαν τότε ὅτι τὸ λάδι αὐτὸ ὑπερτε-
ροῦσε ἀπὸ πολλὰ ἄλλα φυτικὰ λάδια καὶ
ὅτι ἡ ἀγνότης του θὰ μπορούσε νὰ ἐξα-
σφαλισθῇ μὲ μιά τροποποίησιν τῶν πρωτο-
γόνων μεθόδων ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἱ-
θαγενεῖς.

Ἐκτοτε τὸ φοινικέλαιο ἔπαυσε νὰ εἶναι
τροφή μόνον τῶν ἱθαγενῶν πληθυσμῶν τῆς
Ἀφρικῆς.

Τὸ φοινικέλαιο εἶναι παχὺ καὶ ἀπὸ τὴν
ἀποψὶ τῆς πυκνότητος βρίσκεται σὲ ἴση
ἀπόστασι ἀπὸ τὸ κοινὸ λάδι τῆς ἑλᾶς
κι' ἀπὸ τὸ βούτυρο. Παρουσιάζει τὸ ση-
μαντικὸ πλεονέκτημα ὅτι περιέχει σὲ πολ-
λὴν μεγάλῃ ἀναλογία (10%) μιά εἰδικὴ οὐ-
σία, τὸ καλούμενο λινολεϊκό ὄξύ, ποὺ εἶ-
ναι ἀπαραίτητο στὸν ὀργανισμό μας. Ἡ
οὐσία αὕτη θεωρήθηκε γιὰ πολλὸν καιρὸ
ὡς βιταμίνη, γιὰτὶ παρουσιάζει πολλὰς
ὁμοιότητες μὲ τὰ εἰδικὰ αὐτὰ σώματα.

Ἐπὶ πλέον, τὸ φοινικέλαιο περιέχει ἐ-
ξαιρετικὰ μεγάλῃ ἀναλογία καρυτίνης,
ποὺ μετασχηματίζεται μέσα στὸν ἀνθρώ-
πινο ὀργανισμό σὲ βιταμίνη Α. Ἀπὸ τὴν
ἀποψὶ τῆς πέψης, τέλος, τὸ λάδι τοῦ
φοίνικος ἐρχεται στὴν πρώτη γραμμὴ με-
ταξὺ τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν, γιὰτὶ χωνεύε-
ται ταχύτατα ἀπὸ τὸν ὀργανισμό.

Ἡ μεγάλῃ περιεκτικότης τοῦ φοινικε-
λαίου σὲ καρυτίνη τοῦ δίνει ἕνα σκούρο
κόκκινο χρῶμα, ποὺ τὸ κάνει νὰ μοιάζῃ
σὰν αἷμα. Ἡ μεγάλῃ πυκνότης του, ἐξ
ἄλλου, δὲν καθιστὰ εὐχέρη τὴ χρῆσι του.

Τὸ φοινικέλαιο προσφέρεται σήμερὰ
στὴν ἀγορὰ ἀνάμικτο μὲ ἀρχιδέλαιο κι'
ἄλλα φυτικὰ ἔλαια. Χρησιμοποιεῖται ἐπι-
σης στὴν παρασκευὴ μαργαρίνης. Ἡ ἐ-
νεργειακὴ ἀπόδοσις του εἶναι διπλάσια
περὶπου ἀπὸ τὴν ἄλλων φυτικῶν ἐλαίων,
περίπου πὺν σημαίνει ὅτι μπορούμε νὰ ἐ-
πιδύναμε τὸν ἴδιον ἀριθμὸ θερμίδων, μὲ
τὴ μισή ποσότητα φοινικελαίου ἀπὸ ἐκεί-
νην ποὺ θὰ μᾶς χρειαζόταν μὲ τὰ πρῶτα.

Ἀσθένειες συμάτωσεως

Πράγματα ποὺ συμβαίνουν κάποτε σὰν δαύματα

Ἡθελε νὰ τηλεφωνῇ σὲ κάποια φίλη της, ἡ κ. Κάθρην Γι-
ούγκ, ἀλλὰ δὲν θυμόταν τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου της. Πῆρε,
λοιπὸν, τὸν τηλεφωνικὸ κατὰλογο, γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ.

Τὸ χοντρὸ ὅμως αὐτὸ βιβλίο, ἔφυγε ἀπ' τὰ χέρια
της κι' ἔπεσε στὸ πάτωμα, ἀνοιχτὸ ἀνάμεσα σὲ δύο
φύλλα του. Καθὼς ἔσκυβε γιὰ νὰ τὸ σηκώσῃ, ἡ κ.
Γιούγκ ἔμεινε ἐξοκνιστὴ σὰν ἀπολιθωμένη. Ἡ ματιά
της εἶχε πέσει σ' ἕνα ὄνομα — σ' ἕνα ὄνομα πολὺ
γνωστὸ της: «Τζάκομπ Κόχ».

Σεχνώνοντας τελείως τὴ φίλη της, τηλεφώνησε ἀμέ-
σως σ' αὐτὸν τὸν Κόχ. Ἀφοῦ ἀντήλλαξε μερικὲς
φράσεις μαζί του, τὰ μάτια της γέμισαν ἀπὸ δάκρυα
χαράς. Δὲν εἶχε γελαστή: Ὁ Τζάκομπ Κόχ ἦταν ὁ
γυιὸς της ἀπὸ πρῶτο γάμο, ποὺ δὲν τὸν εἶχε δὴ
καθόλου, οὔτε εἶχε μάθῃ τίποτε γι' αὐτὸν ἐπὶ 40
χρόνια, ἀπ' τὸν καιρὸ, δηλαδὴ, τοῦ διαζυγίου της!
Στὴν τελευταία 10ετία, μητέρα καὶ γυιὸς, ζούσαν σ'
ἀπόστασι 20 χιλιομέτρων, δίχως νὰ ὑποπτεύεται
καθόλου ὁ καθένας τοὺς τὴν ὑπάρξει τοῦ ἄλλου. Καὶ
χρεάστηκε μιά σύμπτωσι ἀληθινὰ ἐκπληκτικὴ, γιὰ
νὰ τοὺς φέρῃ σ' ἐπαφῇ.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ συνῆδη πρὸ 8 μηνῶν, στὸ
Λονγκ Μπέιτς τῆς Καλιφορνίας. Ἀποτελεῖ δὲ μιὰ
ἀπ' τὶς πολλὰς περιπτώσεις
συμπτώσεων, ποὺ δὲν θὰ τις
πίστευε κανεὶς, ἂν δὲν τις ἐ-
πιβεβαιώναν ντοκουμέντα καὶ
μάρτυρες.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν καὶ πάλι,
200 ἄνθρωποι, εἶδαν μὲ
τὰ μάτια τους ἕνα ἄλλο πε-
ριστατικὸ, ποὺ φαίνεται πρὸ
ἀπὸ τὸν ἕνα παράξενο
μυθιστόρημα. Σ' ἕνα ποτάμι
τοῦ Πίτσμπουργκ, εἶχαν πνι-
γῇ πέντε άτομα. Ἐπειτα
ἀπὸ πολλὰν ὥρων ἐρευνες, εἶ-
χαν βρεθῇ τὰ πτώματα τῶν
τεσσάρων θυμάτων. Τὸ σῶμα
ὅμως κάποιας Μάργκαρετ Ὁ.
Μάλλεϋ, εἶχε χαθῇ.

Ἐπρόκειτο πιά νὰ σταμα-
τήσουν οἱ ἀναζητήσεις, όταν
ἐμφανίσθηκε στὴν ὄχθη τοῦ
ποταμοῦ ἕνας θεῖος τῆς Μάρ-
γκαρετ, κρατώντας ἕνα μεγά-
λο κομμάτι ψωμί κι' ἕνα κε-
ράκι. Ἀφοῦ προσευχθῆκε,
γονατιστὸς, ἔκωσε τὸ κερί
στὸ ψωμί, τ' ἄναψε καὶ ἄρ-
σεν τὸ ψωμί πάνω στὸ νερὸ τοῦ
ποταμοῦ. Ὑστερὰ εἶπε στοὺς
ἄλλους νὰ τὸ παρακολουθήσουν, καθὼς τὸ παρέ-
συρε τὸ ρεύμα.

Ἐκεῖ ποὺ θ' ἀναποδογυρισθῇ, πρόσθεσε,
ψάξτε καὶ θὰ βρῆτε τὸ πτώμα τῆς ἀνιψιάς μου!
Τὸ ψωμί μὲ τὸ κερί ἔπλευσε πάνω στὸ νερὸ
γιὰ λίγο, κι' ὕστερὰ ἔφτασε τὴν ἰσορροπία του
κι' ἀναποδογυρίστηκε. Ἐγίνε τότε ἐκεῖ μιά ἐρευ-
νὰ, μὲ γάντζους καὶ κοντάρια, καὶ βρέθηκε πρα-
γματικὰ τὸ πέμπτο πτώμα!

Γιὰ ὅσους πιστεύουν στὶς ψυχικὲς ἐπιστήμες,
ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα φαινόμενον τηλεπαθείας ἢ διο-
ερέσεως. Γιὰ τοὺς ἄλλους ὅμως, τοὺς σκεπτικι-
στάς, ἦταν μιά σύμπτωσι, ἀπ' τὶς πιὸ ἀπίστευτες.
Οἱ στατιστικὲς μᾶς πληροφοροῦν πόσες πιθανότητες
ἔχουμε νὰ πάθουμε ἕνα ἀτύχημα. Ἀσφαλῶς ὅμως, εἶναι
ἀβύσσου νὰ ὑπολογίσουν τὶς ἀπειροελάχιστες πιθανότη-
τες ποὺ ὑπάρχουν νὰ μᾶς θεραπεύσῃ ἕνα ἀτύχημα ἀπὸ
κάποια χρονία μᾶς πάθησι. Ὡστόσο, συμβαίνει κάποτε

κι' αὐτό.
Ἐτσι, σὲ μιά μικρὴ πόλιν τοῦ Μίσιγκαν, κάποια
Μπέττυ Πόστεμα, ἡλικίας 22 ἐτῶν, εἶχε πέσει πρὸ 6
μηνῶν, εἶχε χτυπήσῃ ἄσχημα κι' ἀπὸ τότε ἔμεινε διαρ-
ετῶν σὲ μιά πολυθρόνα, μὲ τὰ πόδια της παρὰλυτα. Εἶ-
κόως σὲ μιά πολυθρόνα, καὶ τὸ πόδι της ἀπὸ τὴν πολυ-
θρόνα της καὶ νὰ περπατῇ κανονικὰ.

Καὶ, σὲ λίγον καιρὸ, μπόρεσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πολυ-
θρόνα της καὶ νὰ περπατῇ κανονικὰ. Ἡ ἐξῆς ἱστορία, ποὺ συνέ-
βη πέρυσι στὴν Ἀγγλία: Μιά κοπέλλα ὑπέφερε ἀπὸ
τρακίωση ἀπὸ μιά σκάλα.

Ἀμέσως ἀποβάνθηκε κατὰ σὰν γαργαλιτὰ στὰ πόδια
της, ποὺ ἄρχισαν ἀπὸ τότε νὰ δυναμώνουν σιγά-σιγά.
Καὶ, σὲ λίγον καιρὸ, μπόρεσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πολυ-
θρόνα της καὶ νὰ περπατῇ κανονικὰ. Ἡ ἐξῆς ἱστορία, ποὺ συνέ-
βη πέρυσι στὴν Ἀγγλία: Μιά κοπέλλα ὑπέφερε ἀπὸ

ἀρθρίτιδα σοβαρὰς μορφῆς κι' ἀπὸ μιά χρονία δερματικὴ
πάθησι. Ὁ πατέρας της συνήθιζε νὰ λέη: «Θάδινα εὐχα-
ρίστως τὸ δεξιό μου χέρι, γιὰ νὰ γιαιτρευθῇ ἡ κόρη μου!».

Μιά μέρα ποὺ ὡδηγοῦσε τ' αὐτοκίνητό του, ἔχοντας μαζί
του τὴ γυναῖκα καὶ τὴν κόρη του, τὸρριξε πάνω σ' ἕνα κα-
μινόνι. Στὴ σύγκρουσι αὕτη, ἔχασε τὸ χέρι του.

Ὅπως, λοιπὸν, ἀναφέρει ἡ Βρετανικὴ Ἱατρικὴ Ἐφημε-
ρίς, ἡ κόρη του θεραπεύθηκε σχεδὸν ἀμέσως ἀπ' τὶς βασσα-
νιστικὲς παθήσεις της! Μποροῦμε νὰ ἀποδώσουμε αὐτὸ τὸ
«θαύμα» εἴτε σὲ αὐθιγοβολίαν, εἴτε σὲ σύμπτωσι. Ὑπάρχει
ὥστόσο καὶ μιά ἄλλη ἐπιστημονικὴ ἐξήγησι: Ὅτι ὁ ἱσχυ-
ρὸς νευρικός κλονισμὸς ἀπ' τὸ δυστύχημα, προκάλεσε διέγερσι
τῶν ἐπινεφριδίων ἀδένων τῆς νέας καὶ ὑπερέκκρισι κορτιζόνης, τῆς
ὁρμόνης δηλαδὴ ποὺ χρησιμοποιεῖται μὲ τόση ἐπιτυχία γιὰ τὴ θε-

Δυὸ Ἀμερικανίδες μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα —Μαργαρίτα Ντοναχιού— ἐ-
γέννησαν τὴν ἴδια ἡμέρα στὸν ἴδιον θάλαμον ἑνὸς νοσοκομείου. μὲ
τὴ βοήθεια τοῦ ἰδίου γιατροῦ, δυὸ ἀγόρια ποὺ ἔπληραν καὶ τὰ δυὸ
τὸ ἴδιο ὄνομα: Τόμας. Ἀριστερά: Ὁ Ἐντουαρντ Μάρφου
(ἄνω) ληστεύθηκε καὶ τραυματίστηκε ἕνα βράδυ στὴν Νέα Ὑόρκη.
Μεταφέρθηκε σὲ κακὰ χάλια σ' ἕνα νοσοκομεῖο τοῦ Μπρόκλιν, ὅπου
ὑστερ' ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, διεπύλωσε κατὰπληκτος ὅτι ὁ ἄρρωστος
ποὺ βρισκόταν στὸ διπλάνο κρεβάτι, ἦταν ὁ κλέφτης ποὺ τὸν εἶχε
τραυματίσει. Ὁ κακοποιὸς (κάτω) αὐτὸς συνελήφθη καὶ ὡμολόγησε
τὴν ἐνοχὴ του.

ραπεία τῆς ἀρθρίτιδος.

Ὅταν ὁ Βέρνον Ἀντερσον, στὸ Πόρτ Οὐίνγκ τῆς πολιτείας
Οὐϊσκονσιν, εἶδε πὺς πλησίαζε ἡ στιγμή ποὺ ἡ γυναῖκα του
θὰ γινόταν μητέρα, τὴν ἔδωκε ἀμέσως στὸ παλὸν αὐτοκίνητό
του, γιὰ νὰ τὴν πάη στὸ μαιευτήριον. Ἡ ἀπόστασι ὅμως ἦταν
μεγάλῃ, κι' ὁ Ἀντερσον δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὺς δὲν θὰ
προλάβαινε νὰ φτάσῃ ἐγκαιρως.

Μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ, σταμάτησε ἐν'
ἄλλῳ περαστικὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ ζητή-
σῃ βοήθεια. Ποτὲ δὲν μπορούσε, βέβαια,
νὰ φαντασθῇ πὺς μέσα σ' αὐτὸ θὰ βρι-
σκόταν ἕνας γυναικολόγος, δυὸ ἄλλοι για-
τροὶ κι' ἕνας φαρμακοποιός! Χωρὶς στήν
ἀπίστευτη αὕτη σύμπτωσι, ἡ γυναῖκα του
γέννησε μιά χαρά, στὴ μέση τοῦ δρόμου...

Κατὰ ἀνάλογο συνέβη σὲ κάποιον Τζὼν
Πάουλο, στὸ Νητρόιτ. Πήγαυε στὸ μαι-
ευτήριον τὴν ἐτοιμόγεννη γυναῖκα του, συ-
μφορώντας σὰν τρελλός, κι' ἔρριξε τ' αὐ-
τοκίνητό του πάνω σ' ἕνα ἄλλο. Ἐνῶ, λοι-
πὸν, ἦταν ἀπελπισμένος, πληροφορήθηκε, ὅτι
οἱ δυὸ γυναῖκες ποὺ ἐπέβαιναν στὸ δεύτερο
αὐτοκίνητο, ἦσαν διπλωματοῦχες νοσοκόμες.
Μὲ τὴ βοήθειά τους, ἡ γυναῖκα ἔφερε στὸν
κόσμον ἕνα χαριτωμένο παχουλό ἀγόρακι.

Ἐξω ἀπ' τὸ Χάεελγουντ τῆς Πενσυλβανίας, δυὸ
τεχνίτες τοῦ σιδηροδρόμου, ἐργάσθηκαν μιά ὁλόκλη-
ρη νύχτα γιὰ νὰ ἐπισκευάσουν ἕνα τραῖνο. Ὅταν
τελείωσαν, ξεκίνησαν μὲ τ' αὐτοκίνητό τους γιὰ τὸ
σπίτι τους. Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦσαν, διασταυ-
ρωνόταν σὲ πολλὰ σημεῖα μὲ τὴ σιδηροδρομικὴ
γραμμὴ. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ, λοιπὸν, ἔπεσε πάνω τους
ἕνα τραῖνο... τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ποὺ ἐπισκεύασαν!

Κάποιος Ρίτσαρντ Νόρμαν, στὸ Σάν Φρανσίσκο,
εἶχε προσφέρει μιά ποσότητα ἀπ' τὸ αἷμα του γιὰ
μεταγγίσεις. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἔπεσε θύμα
δυστυχήματος. Τοῦ ἔκαναν ἀμέσως μεταγγίσι
αἵματος. Καὶ, κατὰ σύμπτωσιν, χρησιμοποίηθηκε γι'
αὐτὴν τὸ αἷμα ποὺ εἶχε δώσει ὁ ἴδιος!

Τέλος, δυὸ συμπτώσεις ἔχουν καίμει τοὺς κατοί-
κους τοῦ Σιάτλτον τῆς Ἀγγλίας νὰ πιστεύουν, ὅτι
δὲν θὰ κηρυχθῇ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος ἐφόσον
...ἐξακολουθῇ νὰ ἔχῃ νερὸ ἕνα ποτάμι τῆς περιφέρειας
τους! Πράγματι, τὸ ποτάμι αὐτὸ στέρνεται μόνο δυὸ
φορὲς ὡς τώρα: στὶς παραμονὲς τοῦ πρώτου καὶ τοῦ
δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Τὰ δυὸ κορίτσια τῆς
φωτογραφίας μᾶς ἔχουν
καὶ τὰ δυὸ τὸ ἴδιο ὄνο-
μα: Παυλίνα Ταϊλντορ.
Μοιάζουν καταπληκτικὰ
καὶ ἔχουν τὴν ἴδια νοσ-
τροπία. Γεννήθηκαν τὴν
ἴδια ἡμέρα, ἀπὸ δια-
φορετικούς ὅμως γονεῖς,
καὶ σὲ διάφορες πόλεις.

Οι νέες μέθοδοι θεραπείας των έγκυμων

Πώς αντιμετωπίζονται τα «σάκ» και η αναιμία

Μολονότι στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο χρησιμοποιήθηκαν έκρηκτικές, ύλες πολύ ισχυρότερες παρ' ό,τι στον πόλεμο, οι θάνατοι από έγκυμματα ήταν κατά 60% λιγότεροι. Και αυτό γιατί έχουν τελεσιουργηθεί σημαντικά κατά τα τελευταία χρόνια οι μέθοδοι θεραπείας των έγκυμων, έτσι ώστε να κινδυνεύει λιγότερο η ζωή του θύματος και να περιορισθούν στο ελάχιστο οι παραμορφώσεις και οι αναπηρίες από αυτή την αιτία.

Αναλόγως της σοβαρότητας τους τα έγκυμματα χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες κι' η κάθε μία απ' αυτές απαιτεί διαφορετικό τρόπο θεραπείας. Το έγκυμα πρώτου βαθμού προκαλεί μόνο ένα τοπικό κοκκίνισμα του δέρματος, με μικρό τσούξιμο. Στο έγκυμα δεύτερου βαθμού σχηματίζονται φουσκάλες, κάτω απ' αυτές όμως το δέρμα μένει υγιές, και η πληγή επουλώνεται γρήγορα. Τέλος, το έγκυμα τρίτου βαθμού είναι βαθύτερο, και καταστρέφει ολόκληρο το δέρμα.

Τα παλιά «γιατροσόφια», με βούτυρο ή με λάδι, ώφελουν μόνο στα έγκυμματα πρώτου βαθμού και στα κάπως ελαφρότερα δεύτερου βαθμού, όπου δεν υπάρχει κίνδυνος μολύνσεως ή καταπληγίας (σάκ). Πάντως, το καλύτερο είναι να αλείφετε το πάσχον μέρος με βαζελίνη και να το σκεπάζετε με ένα απλό επίδεσμο. Αν είναι δυνατοί οι πόνοι, ο γιατρός μπορεί να συστήσει τη χρήση αλκοόλης ή ένα ήπιο αναισθητικό, καθώς και πενικιλίνη για κάθε ένδεχομένο. Συνήθως όμως, στα έγκυμματα πρώτου βαθμού, ο πόνος είναι υποφερτός και μικρής διάρκειας.

Η σημερινή ιατρική δεν μεταχειρίζεται για τα έγκυμματα αντισηπτικά, ούτε βαμπακί πάνω στις φουσκάλες, ούτε αλοιφές με κινίνη (γιατί η ουσία αυτή φαίνεται ότι επηρεάζει τη λειτουργία του ήπατος).

Τα σοβαρά έγκυμματα δεύτερου βαθμού και όλα του τρίτου απαιτούν άμεσο ιατρική επέμβαση, όσο μικρής έκτασεως κι' αν είναι. Γιατί υπάρχουν οι σοβαροί κίνδυνοι της καταπληγίας, της μολύνσεως και της απώλειας χυμών του σώματος.

Υπολογίζεται ότι τα 60-75% των θανάτων από έγκυμματα οφείλονται σε καταπληγία. Η κατάσταση αυτή χαρακτηρίζεται από μεγάλη πτώση της πίεσεως του αίματος, κρύους ιδρώτες και λιποθυμίες. Εύτυχως, η θεραπεία της είναι εύκολη, με μεταγγισι αίματος ή όρου αίματος.

Αν αυτό είναι αδύνατον, δίδεται στο θύμα να πιη σιγά-σιγά μια διάλυση από μια μικρή κουταλιά αλάτι και μισή κουταλιά σόδα του φαγητού σ' ένα κιλό κρύο νερό. Η διά-

λυσις αυτή αντικαθιστά τα υγρά του σώματος. Το θύμα ενός σοβαρού έγκυματος έχει πάντοτε δυνατή δίψα, μπορεί δε να πιη αρκετά κιλά διαλύσεως αλατιού και σόδας, ως ότου του προσφερθούν οι ιατρικές φροντίδες. Μ' αυτό δε το απλό μέσον μπορεί να σωθή η ζωή του.

Οι πρώτες βοήθειες για ένα έγκυμα τρίτου βαθμού περιλαμβάνουν απόλυτη ανάπαυση και άνεση του σώματος. Το θύμα δεν πρέπει να κινηθεί, παρ' όσον όταν είναι απόλυτη ανάγκη. Θα μέρη ξεπλυνμένο άνασκαλα και ζεστά σκεπασμένο.

Μόνο ο γιατρός μπορεί να αφαιρέσει τα καμμένα ρούχα. Στο μεταξύ όμως, για να αποφυγούν τη μόλυνση, οι οικείοι του θύματος πρέπει να σκεπάζουν το εκτεθειμένο έγκυμα με ένα καθαρό πανί, πατημένο με καυτό σίδερο.

Ο γιατρός προσπαθεί πρώτα να ανακουφίσει τους πόνους και να καταπολεμήσει την καταπληγία. Μπορεί επίσης να χορηγήσει κορτιζόνη ή ACTH.

Υστερα αναλαμβάνει την περιποίηση του έγκυματος. Μερικοί γιατροί το πλένουν ελαφρά με νερό ή με αραίη σαπουνάδα, οι περισσότεροι όμως αφαιρούν απλώς τα χώματα, τα κομμάτια του υφάσματος και τ' άλλα ξένα σώματα.

Η επίδεση του έγκυματος γίνεται τώρα με μια νέα μέθοδο: Χρησιμοποιείται δηλαδή γάζα εμποτισμένη μ' αποστειρωμένη βαζελίνη, κι' ένας επίδεσμος μέτρια πιεστικός για να την συγκρατή στη θέση της. Δεν χρειάζεται αλλαγή η γάζα αυτή, κι' έτσι δεν παρεμποδίζεται ο σχηματισμός νέου δέρματος, κινδυνεύουν οι κίνδυνοι των μολύνσεων και αναπαύεται το πάσχον μέρος.

Υπάρχει και μια άλλη νέα μέθοδος: να μέρη το έγκυμα εντελώς ανοιχτό, χωρίς κανένα επίδεσμο. Βρίσκεται όμως ακόμη στο πειραματικό στάδιο.

Τα διάφορα αντιβιοτικά χρησιμοποιούνται αποτελεσματικά κατά των μολύνσεων. Οι γιατροί ανακάλυψαν τελευταίως ότι τα έγκυμματα μπορεί να προκαλέσουν διαταραχές της θρέψεως, καθώς και μια κατάσταση που λέγεται «αναιμία έγκυμων». Γι' αυτό καταβάλλεται ιδιαίτερα φροντίδα, ώστε το θύμα να τρέφεται καλά και άφθονα. Αν δεν έχει όρεξη ή αν οι πόνοι του το εμποδίζουν να φάη καλά, ο γιατρός το διατρέπει τεχνητά, με άλλα μέσα που υπάρχουν διαθέσιμα στα νοσοκομεία.

Η αναιμία αυτή χάνεται, εύθως μόλις επουλωθεί το έγκυμα που την προκάλεσε.

Κατά την επουλωση ενός σοβαρού έγκυματος, σχηματίζεται στο μέρος εκείνο ένας σχηματισμός επουλωτικής ιστούς. Έ-

κτός της αισθητικής πλευράς, εμποδίζει τις κινήσεις, αν σχηματισθεί γύρω από μια άρθρωση.

Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, γίνεται μεταφύτευση δέρματος όσο το δυνατόν γρηγορότερα — 1 έως 3 βδομάδες μετά το άτύχημα — πριν ακόμη φανή πως επουλώνεται το έγκυμα. Έτσι εμποδίζεται η δημιουργία του επουλωτικού ιστού.

Το δέρμα για τη μεταφύτευση προέρχεται από άλλο μέρος του σώματος του ίδιου ανθρώπου. Ο γιατρός κόβει μ' ένα ειδικό εργαλείο ένα λεπτότατο στρώμα δέρματος και αφήνει το υπόλοιπο να αναπλάσθ.

Από πάνω απ' το μεταφύτευμένο δέρμα, βάζει ένα επίδεσμο, όχι πολύ σφιχτό. Αν δεν χρησιμοποιήθηκε ολόκληρο το κομμάτι του δέρματος, το υπόλοιπο φυλάσσεται σε ψυγείο, για την περίπτωση που δεν θα «πιάσει» η πρώτη μεταφύτευση και θα χρειασθεί να επαναληφθεί.

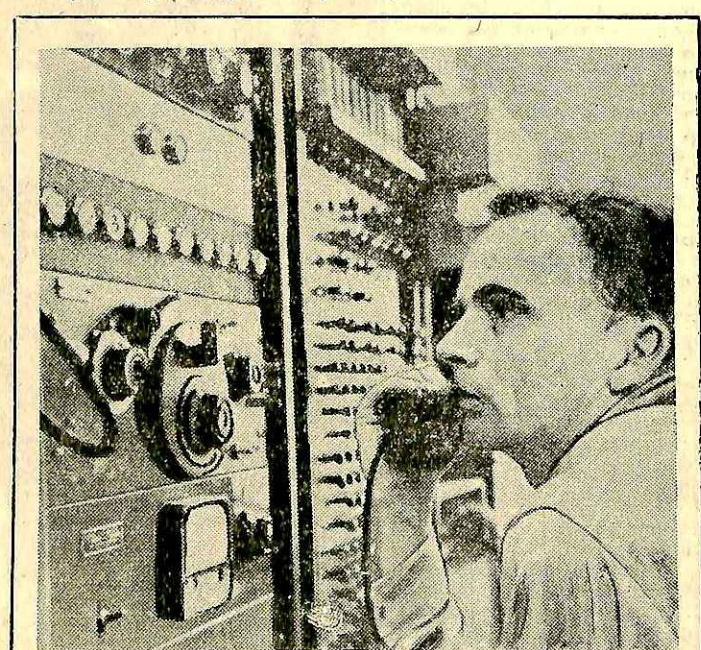
Ο αλκοολισμός μεταδίδεται κληρονομικά

Κατά την δοκτορέσσα Μιρόν, του πανεπιστημίου της Γεωργίας, η αγάπη προς το οινόπνευμα μεταδίδεται από τους γονείς στα παιδιά.

Η Αμερικανίδα επιστήμων κατέληξε σ' αυτό το συμπέρασμα έπειτα από πειράματα που έκανε σε ποντικούς. Τα πειράματα αυτά απέδειξαν ότι τα παιδιά ποντικών, που είχαν συνηθίσει να πίνουν κρασί, γίνονταν κι' αυτά αλκοολικά και μάλιστα σε μεγαλύτερο βαθμό από τους γονείς.

Βιταμίνη κατά της ψωρίασεως

Η βιταμίνη Β «ρυμποφλαβίνη» απέδειξε πολύ ωφέλιμη κατά της τόσο επίμονης και μυστηριώδους δερματικής παθήσεως, που λέγεται «ψωρίαση». Χορηγείται συγ-

ΤΟ «ΜΑΓΙΚΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ»

Το πολύπλοκο αυτό μηχανήμα είναι ένα νέο αυτόματο τηλέφωνο που κατασκεύασαν δυο Αμερικανοί μηχανικοί, που βάφτησαν την εφεύρεσή τους «μαγικό τηλέφωνο». Για να συνδεθεί, στο μέλλον, μ' ένα οποιαδήποτε αριθμό τηλεφώνου δεν θα χρειάζεται να σχηματίζετε τον αριθμό πάνω στο κοντράν, αλλά απλώς θα τον λέτε ευδιάκριτα μπροστά στο μικρόφωνο. Μια ηλεκτρική συσκευή κάνει αμέσως την σύνδεση.

Οι έμβολιασμοί των παιδιών

Πότε και πώς πρέπει να γίνονται

Κάθε παιδί πρέπει να έμβολιάζεται προληπτικά κατά της διφθερίτιδας, του κοκκύτη, του τετάνου και της ερυθράς. Δυστυχώς όμως, στη χώρα μας, οι περισσότεροι γονείς αμελούν αυτή την απαραίτητη προφύλαξη.

Το σωστό είναι να αρχίζουν οι έμβολιασμοί αυτόι στους πρώτους μήνες της ζωής του παιδιού — όχι όμως νωρίτερα απ' τον έκτο μήνα, γιατί τότε δεν φέρνουν πολλές φώρες την επιδιωκόμενη ανοσία.

Πολλοί γιατροί, ανακατεύουν όλα μαζί τα έμβολια. Άλλοι πάλι κάνουν το αντίτεταρικό χωριστά. Οπωσδήποτε, το παιδί σας πρέπει, ως το τέλος του πρώτου έτους του, να έχει έμβολιασθή οπωσδήποτε κατά της διφθερίτιδας, του κοκκύτη και του τετάνου, αμέσως δε κατόπιν ν' ακολουθήσει ο δαυαλισμός — δηλαδή ο έμβολιασμός κατά της ερυθράς.

Οι αντιδράσεις που προκαλούν τα έμβολια αυτά στον οργανισμό του παιδιού, μπορεί να είναι ενοχλητικές για το ίδιο και για σας. Πάντως όμως, δεν του φέρνουν καμιά πραγματική βλάβη.

Επί μήνες μερικές μετά την ένεση, ίσως να πονάει το χέρι του. Ανακουφίζεται τότε κι' αυτό με κρύες κομπρέσες. Αν παρ' όλα αυτά η κατάσταση επιμένει, μπορεί να συστήσει σπρίντ. Είναι πιθανό επίσης να ελαττωθεί ή δρεεί του για μερικές ημέρες.

Συνήθως, η αντίδραση είναι μεγαλύτερη στη δεύτερη ένεση, παρ' όσον στην πρώτη ή στην τρίτη. Αυτό όμως δεν αποτελεί γενικό κανόνα.

Μην ανησυχήσετε για το «βόλο» που μπορεί να σχηματισθεί στο σημείο της ένεσης. Αποτελεί μια φυσιολογική αντίδραση, μπορεί δε να διαλυθεί ή όχι.

Δεν πρέπει, έξ' άλλου, να στενοχωρηθείτε επειδή θα κλάψουν τα παιδιά σας, ούτε και να ψη το παιδί σας, ούτε και να έχετε ύπνεση, γιατί «το κλάψουν» είναι φυσιολογικό. Έχει, άλλως, το αποτέλεσμα ότι τα βρέφη, ως τον όγδοο ή δέκατο μήνα τους, δεν μαθαίνουν ακόμη να σπών, ούτε και διατηρούν την ανάμνηση των πόνων που δοκίμασαν. Άλλα κι' αργότερα ακόμη, η ανάμνηση του πόνου δεν είναι ισχυρή.

Ο δαυαλισμός ακολουθεί συνήθως τους άλλους έμβολιασμούς. Μπορεί όμως να γίνει και πριν απ' αυτούς. Προκαλεί πυρετό την εβδόμη μέρα, που συνεχίζεται επί 3-4 ημέρες.

Με τη σημερινή τεχνική, τα σημάδια του δαυαλισμού είναι λιγότερα καταφανή από άλλοτε, κι' επομένως δεν κινδυνεύει απ' αυτά η ομορφιά των κοριτσιών.

Όταν το παιδί σας γίνει 3 ετών, ή όταν έλκεθ σε ο-ποιδήποτε ηλικία σε μια απ' τις ασθένειες αυτές, ο γιατρός μπορεί να συστήσει έπανάληψη του έμβολιασμού, ιδί-

ως για τον τετάνο. Έξ' άλλου, πριν μπουν στο σχολείο, τα παιδιά πρέπει να εναεμβολιάζονται για τη διφθερίτιδα, τον τετάνο, τον κοκκύτη και την ερυθρά, ώστε να είναι προφυλαγμένα απ' τη μόλυνση. Φροντίστε να τα προετοιμάσετε γι' αυτούς τους έμβολιασμούς, εξηγώντας τους πως είναι απαραίτητοι. Και μην τους κρύψετε, ότι θα πονέσουν για λίγο.

Κανένα έμβολιασμένο παιδί δεν μπορεί να πάθι διφθερίτιδα, τετάνο ή ερυθρά. Στην περίπτωση όμως του κοκκύτη, το έμβολιο δεν αποκλείει πάντα μια ελαφρά προσβολή απ' την ασθένεια. Το έμβολιασμένο δε παιδί, που θα πάθι κοκκύτη, μπορεί να τον μεταδώσει σ' άλλα, μη έμβολιασμένα βρέφη, με σοβαρή μορφή.

Τόσο τα παιδιά, όσο κι' οι ενήλικοι, μπορούν να εμβολιασθούν κατά του τυφοειδούς. Αυτό όμως δεν θεωρείται απαραίτητο, με τα μέτρα υγιεινής που εφαρμόζονται σήμερα. Είναι επίσης δυνατός ο προληπτικός έμβολιασμός εναντίον της χολέρας, του εξανθηματικού τύφου και της γρίπης! Άλλα δεν είναι απαραίτητα, εκτός αν πρόκειται να ταξιδεύετε κάπου που υπάρχει μια απ' αυτές τις ασθένειες. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τον έμβολιασμό κατά της παρωτίτιδας, που γίνεται με μια ουσία ονομαζόμενη «γάμμα γλοβουλίνη». Τέλος, βρίσκει ακόμη στο πειραματικό στάδιο ο προληπτικός έμβολιασμός εναντίον της πολιομυελίτιδας.

Σε πεία ηλικία πρέπει...

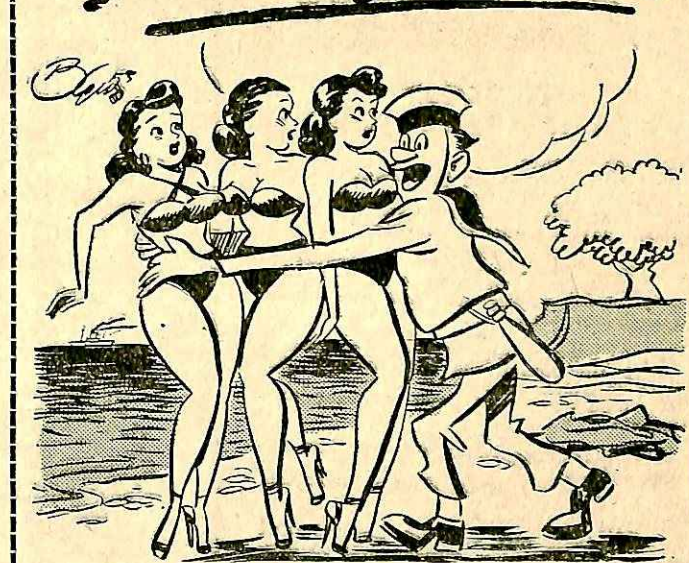
...να πηγαίνουν τα παιδιά στο σχολείο; Μερικοί γονείς θέλουν να τα στείλουν από 4 χρονών. Αντίθετα, άλλοι φρονούν ότι, και στα 6 ακόμη χρόνια τους, είναι πρόωγο ν' αρχίσουν τις σπουδές τους.

Η αλήθεια είναι πως, αν το παιδί αρχίσει πολύ γρήγορα να σπουδάει, κούραζεται κι' αποθαρρύνεται, ενώ, όταν αρχίζει αργά, είναι πιο ανεπτυγμένο διανοητικά και προχωρεί πιο άνετα απ' τους συμμαθητές του. Και στη δεύτερη όμως περίπτωση, δεν μπορεί να κερδίσει τίποτε, γιατί αναγκάζεται ν' ακολουθήσει τους άλλους μαθητές στον αργότερο δρόμο τους. Το σωστό είναι λοιπόν να πηγαίνει σχολείο από 6 ετών — ούτε νωρίτερα, ούτε αργότερα.

...να ντύνονται τα κορίτσια σαν δεσποινίδες και τ' αγόρια με μακριά παντελόνια; Αυτό εξαρτάται απ' την ανάπτυξή τους, κι' όχι στη σωματική τους εμφάνιση, τα στενοχωρεί και τα κάνει ντροπαλά και άδξια.

...να πη μια γυναίκα στον εαυτό της; «Δεν μπορώ πια να ντύνωμαι τόσο νεανικά»; «Στις περισσότερες περιπτώσεις, πολύ γρήγορα. Έκτος των γυναικών που έχουν τέτοιον τύπο ώστε να φαίνονται σαν κοριτσάκια κι' όταν ακόμη μεγαλώσουν, οι άλλες πρέπει να συμμορφώνουν το ντύσιμό τους με την ηλικία τους, φροντίζοντας μόνο να κρύψουν, ότι απ' αυτές έχει γεράσει — π.χ. τις ρυτίδες του προσώπου.

Γελωτοποιαί

— Δεν ξέρετε πώς απαγορεύονται τα μπάνια εδώ; Φταίω εγώ τώρα να σας πλώ όλες μέσα;...

— Τι θα γίνει, βρε παιδιά μου, με σένα; Πότε θάρης να πληρώσεις στην 'Εφορία;... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Φευγάτε γρήγορα από δω, γιατί θα φωνάξω κανένα (Του Αρχέλαου)

*
Ἡ οἰκοδόσποινα ρωτᾷ τὸν ἐπισκέπτη:
— Πῶς βρήκατε τὸν καφέ ποῦ σᾶς ἐψήσα;
— Ἄ, ἦταν καφές; Κι ἐγὼ τὸν νόμισα
γιὰ λαχανόζουμο!...

— Δέν κάνετε τότε γιά μᾶς. Χρειαζόμαστε
ἀνθρώπους πού νά εἶναι συνηθισμένοι νά ὑπα-
κούουν...

Ὁ σύζυγος (μελαγχολικά): "Ὅτι θύματα... Μὰ ἦταν ἡ μοναδική ὥρα τῆς ζωῆς μου!

— "Α, όχι και τόσο. Βρήκα ένα τρόπο να χρησιμοποιώ τον καιρό μου. Έχω οργανώσει μια σχολή, στην οποία έχουν γραφή αρκετές κυρίες. Διδάσκουμε ή μια στην άλλη διάφορους τρόπους μαγειρικής.

ο γιατρός, αγκάλιαζοντας τη σύζυγό του. φρον-
τίζει για να μη μείνη ο άντρουλής της δίχως
δουλειά!...

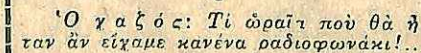
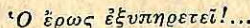
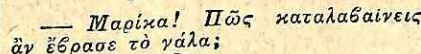
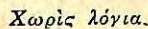
Κι' ὁ ξενοδόχος, μ' ἐτοιμότητα:
— Γιὰ ἓνα ζῶο, παίρνω 20 χιλιάδες τὴν ἡμέρα. Γιὰ δύο, παίρνω 50.

σου!

— Γιατί, μαμά, όταν είναι εδώ ο μπαμπάς λές στον κύριο Γιώργο, «τί κάνουντε;» κι' όταν λείπει ο μπαμπάς, του λές «τί κάνεις;»

Μανωλάκης: Γιατί τρώει κανείς περισσότερο ξύλο ως... πατέρας παρά ως παιδί!

— "Όσο χρειάζεται για να βάλω σόλες στα παπούτσια μου!...

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

[illegible]

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

— ΠΡΕΠΕΙ να γίνης δική μου! Ο έρωτας είναι ισχυρότερος από κάθε νόμο, από κάθε δικαίωμα!

— Η νέα γυναίκα σώπαινε, παλεύοντας με τη συνείδησή της. Η φωνή του Παύλου έφτανε στ' αυτιά της, σαν ένας ήχος δίχως ώριμμένη σημασία...

— Η στάση σου δείχνει δειλιά ή αδιαφορία! πρόσθεσε ο νέος.

— Η τελευταία λέξη του την πλήγωσε, και διαμαρτυρήθηκε:

— Μη τὸ λές αυτό! "Αν δεν σ' αγαπούσα, δεν θάμουν εδώ, δεν θ' άκουγα τὰ τρελλά σου λόγια, που παίρνουν τὰ λογικά σαν τὸ δυνατό κρασί... Ξέρω πὼς είναι κακό, αὐτό! Μὰ με γοητεύει νὰ σ' άκούω νὰ μιλάς γιὰ τὸν έρωτά σου γιὰ μένα καὶ τὸ δικό μου έρωτά γιὰ σένα... Τὸν ονομάζεις έρωτά, τὸ δικό σου, γιατί δεν ξέρεις τί είναι πρᾶ-

δρόμος πρὸς τὴν έλευθερία, τὸν έρωτά. Κι' όμως ἡ καρδιά της δεν σκιρτούσε...

Ο Παύλος τῆς έλεγε τόσα λόγια, γιὰ νὰ τὴν πείσῃ πὼς τὴν αγαπούσε. Ο Γιάγκος δεν εἶχε μιλῆσει ποτέ. Μὰ τὴν κατάλαβε, τὴ συχώρεσε καὶ θυσίαστηκε...

Εἶχε βγῆ τώρα ἀπ' τὸ δωμάτιο. Τὴν εἶχε άφίσει μόνη, γιὰ νὰ μὴ μεγαλώσῃ τὸ δράμα τοῦ χωρισμοῦ. Εἶχε φύγει σαν ένοχος, πατώντας στὰ νύχια.

Βγῆκε κι' εκείνη. Ἦταν κατάχλωμη. Βάδιζε άργά, σχεδὸν δειλά, σαν νὰ φοβόταν μήπως δεν μπορέσῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν άπόφασί που εἶχε πάρει ξαφνικά.

Βρῆκε τὸν Παῦλο ανάστατο.

— Τρελλάθηκες; τῆς φώναξε, μόλις τὴν εἶδε. Ὑπῆρχε λόγος νὰ μιλήσῃς;... Δεν ξέρεις νὰ πῆς ψέμματα, νὰ προδώσῃς, ξέρεις όμως νὰ δημιουργήσῃς μπελάδες στοὺς ανθρώπους!

Τὸν κύτταξε, έκπληκτη, ασπασμένη. Μὲ τὴ σχεδόν, β.άναυση συμπεριφορά του, τῆς προκαλοῦσε οἰκτο. Σκέ-

Ἡ ἄδελφὴ ΦΩΝΗ

Ἡ Μαίρη γονάτισε κοντά του, καὶ τὸν φίλησε στὰ μαλλιά...

γματικά ὁ έρως: μιὰ θύελλα πὺ πρνάει πάνω ἀπ' ὅλα κι' ἀπ' ὅλους... Είναι δυνατόν καὶ σκληρόν, γλυκόσ καὶ τρυφερόν...

Μὰ ὁ έρωτας τοῦ Παύλου ἦταν μόνο δυνατόν καὶ σκληρόν, γιατί ἤθελε νὰ βράσῃ, νὰ περάσῃ πάνω ἀπ' τὸν πόνο τοῦ άλλου, νὰ καταστρέψῃ μιὰ ζωή, μιὰ τιμή.

— Δεν ξέρεις ν' αγαπάς, εσύ! έξακολουθῆσε, ξέροντας πὼς τὰ λόγια του μεθοῦσαν τὴ Μαίρη. Εἶσαι νέα κι' άμορφη, μὰ ἔχεις καρδιά γερασμένη, μαρμαμένη.

— Ὡστόσο, παρ' ὅλα τὰ πικρά λόγια του, ἡ άδύνατη γυναίκα ἀντιστεκόταν ἥρωικά.

— Ὑπάρχει καὶ τὸ καθήκον! εἶπε. Δεν ξέρω νὰ προδώω...

— Εἰμειναν γιὰ πολλὴν ὥρα σιωπηλοί, σαν ξένοι, βυθισμένοι στὶς σκέψεις τους.

— Φεύγω... εἶπε ἐπιτέλους ἡ Μαίρη.

— Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς, ἀντὶ γιὰ έρωτά, σοῦ προσφέρω ἕνα μαρτύριο! έξέπασε ὁ Παῦλος. Ἐχεις διαρκῶς τύψεις, δισταγμούς. Δεν θέλεις νὰ προδώσῃς... ποιόν; Ἐνα γέρο, ἕνα ἐγωϊστή, πὺ σοῦ παῖρνεὶ τὰ νειάτα σου καὶ δεν σοῦ δίνει τίποτε γι' ἀντάλλαγμα!

— Μοῦ δίνει στοργή καὶ πίστι... Μ' αγαπάει κι' αὐτός, μὰ διαφορετικά ἀπὸ σένα.

Ο Παῦλος άγκάλιασε ξαφνικά τὴ νέα γυναίκα. Μὰ εκείνη τοῦ ξέφυγε κι' έτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Βρέθηκε στὸ ἔξω. Προχώρησε άργά, σαν άναποφάσιστη.

Στὸ σπίτι της, ονειρευόταν τὸν έρωτά τοῦ Παύλου καὶ τῆς φανόταν πὼς θάαπαζε κάθε φραγμὸ γιὰ χάρη του. Κοντὰ όμως στὸν Παῦλο ένοιωθε νὰ τὴ σπρώχνῃ μιὰ δύναμι στὸ σπίτι της, στὸν άντρα της, στὴν καθημερινή ρουτίνα...

— Εἶσαι διαρκῶς μελαγχολική, τῆς εἶπε ὁ άντρας της, ὁ Γιάγκος. Γιατί δεν μ' ἀνοίγεις τὴν καρδιά σου;

— Θὰ τῷθελα... ψιθύρισε εκείνη. Μὰ δεν θὰ καταλάδῃς...

— Καταλαβαίνω... ξέρω! πρόσφερε ἐκείνος πιάνοντας τῆς ἀδελφικά τὸ χέρι. Εἶσαι βέβαιη πὼς σ' αγαπάει;... Καὶ σὺ;

Ἡ νέα γυναίκα εἶνε κατακόκκινη. Ο άντρας της εἶχε μαντέψῃ τὸ μυστικό της.

— Σάπα, μὴ λές τίποτε! πρόσθεσε ἐκείνος. Εἶναι σωστό, αὐτό... Ἀφοῦ μοῦ χάρισες τὰ νειάτα σου, θὰ σοῦ κάνω κι' ἐγὼ τώρα ἕνα μεγάλο δῶρο: τὴν έλευθερία σου. Μπορεῖς ν' ακολουθήσῃς τὸν άντρα σου πὺ αγαπάς.

Πόσος πόνος ὑπῆρχε στὴ ραγισμένη φωνή του! Πόσος έρωτας έπρεπε νὰ κρύβεται στὴν καρδιά του, γιὰ νὰ δείχνεται τόσο μεγαλόμυθος!

Ἡ Μαίρη έμενε άκίνητη κι' άμίλητη. Ἀνοίγονταν μπροστά της ὁ

φθῆκε τὰ εὐγενικά λόγια τοῦ Γιάγκου καὶ χαμογέλασε ελαφρά.

— Γιατί γελάς; πρόσθεσε ὁ Παῦλος. Εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπ' τὸ ἀποτέλεσμα;... Ἦρθε δὴ ὁ γέρος, ὁ άντρας σου... Ὡραία λύσι, μὲ τὴν ἀλήθεια, νὰ φορτώσῃ τὴ γυναίκα τοῦ σὲ ξένες πλάτες! Νὰ σὲ ξεφορτωθῇ!...

Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ άνθρωπος πὺ αγαποῦσε ἡ Μαίρη; Φοβόταν τώρα τίς εὐθύνες...

— Μὴν ἀνησυχῆς, τοῦ εἶπε ἥρεμα. Ἦρθα νὰ σοῦ πῶ πὼς δεν μπορῶ ν' άφίσω τὸ Γιάγκο... Φοβόμουν όμως πὼς θὰ σ' ἔκανα νὰ υποφέρῃς. Σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν πὺ με λῆτρωσες ἀπὸ κάθε δισταγμὸ, ἀποκαλύπτοντάς μου τὸν ἀληθινὸ εαυτό σου! Μ' εἶχες μεθύσει μὲ λόγια πρωτάκουστα γιὰ μένα. Μὰ, ὅποιος αγαπάει ἀληθινά, δεν μιλάει...

— Μοῦλέγες πὼς ὁ έρως εἶναι μιὰ θύελλα, κάτι δυνατό καὶ σκληρό. Ἐ, λοιπὸν, θὰ σοῦ μάθω ἐγὼ τώρα τί εἶναι ὁ πραγματικός έρως: ἕνα ὑπέροχο τραγούδι, ἡ αὐτοθυσία, ἡ σιωπή, κάτι πὺ προτιμᾷ νὰ ἡταμερίσῃ παρὰ νὰ πληγώσῃ, ἕνα βάλσαμο γιὰ τίς πονεμένες καρδιές. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν μοῦδωση τὸν τρόπο νὰ τὸ καταλάβω.

Ο Παῦλος εἶχε σαστίσει, δεν ἤξερε τί νὰ κάνῃ.

Προσπάθησε νὰ συγκρατήσῃ τὴ Μαίρη.

— Δεν θες νὰ πῆς κάτι, νὰ ξεκουραστῇς, νὰ καθῆσῃς;... τῆς πρότεινε.

Μὰ εκείνη δεν τὸν άκούγε καν. Μιὰ ἄλλη φωνή τὴν καλοῦσε. Κι' έτρεχε σ' αὐτήν, ταπεινωμένη μὰ ἥρεμη ψυχικά... Ἦθελε νὰ φτάσῃ μιὰ ὥρα νωρίτερα.

Βρῆκε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της. Ο Γιάγκος καθισμένος μπροστὰ στὸ τραπέζι μὲ τὰ λουλούδια, δεν τὴν άκούσε άμέσως, όταν μπῆκε. Ἡ Μαίρη γονάτισε κοντὰ του, πέρασε τὸ χέρι της στὸν αἶμο του καὶ τὸν φίλησε στὰ μαλλιά.

— Τόδερα πὼς θὰ ξαναγυρίζεις, τῆς εἶπε ἐκείνος. Δεν ἦταν άξιος γιὰ σένα, ὁ άλλος.

— Ξέρεις πὼς δεν μὲ θέλησε... ψιθύρισε ἡ νέα γυναίκα. Δεν ξέρεις όμως κάτι άλλο... πὺ δεν θὰ θελήσῃς ἴσως νὰ τὸ πιστέψῃς: Εἶχα πᾶει στὸ σπίτι του ἀποφασισμένη νὰ τοῦ πῶ πὼς δεν μπορῶ νὰ ἐγκαταλείψω ἔσένα, τὸ σπίτι μου... πὼς ἡ καρδιά μου εἶναι δική σου! Γιὰ πάντα δική σου!...

Ο Γιάγκος πῆρε τὰ κρᾶ χέρια της μέσ' στὰ δικά του κι' ἀπάντησε, γλυκά καὶ σοβαρά:

— Τὸ ξέρω, Μαίρη. Σ' εἶ πιστεύω!

Καὶ ἀγκαλιάσθηκαν θερμά. Ὅσο ποτὲ άλλοτε...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μ. ΓΑΛΙΑΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ...

Έλληνικό διήγημα

Κόσμος, πολλές φορές, το Σαββατοκύριακο στο «Ρεβ ντ' Όρ». Τό 'παιγεύετο καμπάρε της 'Αθήνας, ήτανε γεμάτο καπνούς τσιγάρων κι έντονη μυρουδιά γυμνής σάρκας. Τά νούμερα μόλις είχαν τελειώσει. Τό κουβανέζικο μπαλέτο Μοραλές, τó βιεννέζικο ακρόαση Αχμέτ Κερίμ, τó περίφημο «Τρίο Μελωδίας» τού «Καζίνο ντ' Παρί» και ή γλυκύτατη φαντασία Ρουθ Μπλάικ, τού «Στάρναστ» τής Νέας Υόρκης. Όλοι κι' όλες είχανε μ' ένθουσιασμό χειροκροτούσαν από οινόπνευμα και σκανδαλιστικό θέαμα, δέ βαρύνοντοσαν να ξεφοκοταύνε, να γελάνε και να πίνουνε... Στά βάζα, τ' άποψε ή άτμόσφαιρα τού καμπάρε. Και οι πελάτες, μιλούσαν ή μικρή μελαχροινούλα Κάρμεν, τού μπαλέτου Μοραλές και ή άλλη, με τó νού της ολόφανερα άλλου.

— Ο Ρακίδης με προσέχεις;...
— Γιατί να σ' προσέχω;... Μούλεγες, ότι έχω φιδένιο κορμί, Βελουδένια μου, φιλτισένιο δέρμα...
— Μιλούσε και τ' άγγλικά, τó ίδιο όπως κι' ο Ρακίδης: εκείνος τó παρατήρησε τ' άντ' άπε: «Μιλάς άρκετά καλά τ' άγγλικά;...»
— Η μικρή χορεύτρια έκανε μιά χαριτωμένη γκριμάτσα: «Μα, τ' άγγλικά τó Παρίσι είναι ή πατρίδα μου...»
— Δεν είσαι συ 'Εσκιμώος;
— Όσο κι' ο Ρακίδης κούνησε τó δάχτυλό του, άπειλώντας την κωμικά: «Να γελάς τόν κόσμο;...»
— Καθότανε ή Μοραλές βέβαια είναι ύποχρεωτικά Κουβανέζος...
— Εγώ είμαι ή Ζουίντι 'Αμερικανοεβραία, ή Γκρέτα Τσεχοσλοβάκ, ή Κανέζες, άπό τήν 'Αβάνα...
— 'Εν πάσει... Θα πιούμε κι' άλλη σαμπάνια;
— Όσο ή Ζουίντι που ξεβούλωνε άπόψε αυτός ό περίφημος πελάτης...
— 'Η Κάρμεν έκανε μέσα της τó λογαριασμό της γιά τά ποσά τού που είχε νά πειράξει και τούδωσε ένθουσιασμένη ένα φιλί στό δεξιό μάγουλό...
— Ξέρεις τ' άγγλικά;... τού έμπιστευτηκε πάνω στό ξεχείλισμα τού «νιουδάνι» μου τó κόλλησε ό Μοραλές, όταν με πήρε στό μπαλέτο...
— Γιατί να τ' άγγλικά;... Κατεργάρα!
— Ξανάκανε ή Ζουίντι;... Έπρεπε νάμαι γνήσια Κουβανέζα γιά νά σ' άρέσω;...
— 'Εν' αυτά που λές;...
— Μ' άρέσεις ό,τι και νάσαι!...
— 'Ηπιανε κι' άλλο. Μεθύσανε...
— Κατά τις τέσσερις, ό Ρακίδης προσπάθησε με κόπο νά σηκωθή. Τόν βοήθησε ένα γκαρσόνι εκτός από τή Ζερμαίν. Πέταξε στό γκαρσόνι ένα μάτσο λεφτά και τράβηξε τή Ζερμαίν πρós τήν έξοδο...
— Μιά στιγμή, νά φορέσω τήν κάπα μου... τού φώναξε εκείνη...
— Όταν βγήκανε, φιλόδοξε. Με άρκετη δυσκολία, άπείλησε τήν κάπα της. Διότι, μάλλον τόν βοήθησε ό σωφέρ του, πού με τó καπέλλο στό χέρι τού άνοιξε τήν πόρτα, κι' ύστερα τόν βοήθησε ν' άνεβή μαζί μ' εκείνη...
— Που συνάδεις;...
— Μπαίνοντας στό πλούσιο διαμέρισμά του, ό Ρακίδης άναψε όλα τά φάτα, κι' έπρεπε βαρύν σέ μιά πολυθρόνα.
— Δειλά, ή Ζερμαίν τού παρατήρησε: «Νομίζω πώς θάταν πιά καλά ν' αναβάλλαμε τó ραντεβού μας...»
— 'Εκείνος διαμαρτυρήθηκε μ' όλη του τή δύναμη: «Γιά πού λόγους;...»
— Μου φαίνεσαι λίγο ζαλισμένος...

— Θα συνέλθω σέ δυό λεφτά... Κάτσε κοντά μου νά τά πούμε...
— Έκατσε κοντά του, στό πλατύ ντιβάνι, ή Γαλλιδούλα. Ο Ρακίδης τής έπιασε τó χέρι: «Μίλα μου γιά σένα... Έχεις γονείς;...»
— Τό προσώπάκι της σκυθώπασε ξαφνικά: «Δέ γνώρισα παρά μόνο τή μητέρα μου...»
— Τόν πατέρα σου δέν τόν γνώρισε;
— Όχι, γιατί δέν προέρχομαι άπό νόμιμο γάμο... Ο πατέρας μου ήτανε μιά περαστική περιπέτεια τής μητέρας μου... Κάποιος φοιτητής στό Παρίσι, έδώ και είκοσιέντε χρόνια, όπως μου τά διηγήθηκε ή μητέρα μου.
— Φοιτητής;...
— Τήν κύτταξε μέσ' άπό τήν ομίχλη τού μεθυσίου του... Οι γραμμές τού προσώπου της σάν κάτι νά τού θυμίζανε... Κάτι παλιό, ξεθωριασμένο άπό τά χρόνια...
— Πώς τή λέγανε τή μητέρα σου;...
— Κολέτ...
— Κολέτ;...
— Σά ν' άνοιξε άργά μπροστά στά μάτια του ή αύλαία τών αναμνήσεων, και νά τόν άφισε νά δή στό παρελθόν: Ένα μικρό προσώπακι, — νά, όμοιο μ' αυτό πούχε τώρα μπροστά του, — δυό κόκκινα χείλια πού τρεμουλιάζαν ήδονικά, μιά γλυκειά φωνή πού μουρούριζε κάτω άπό τά πυκνά φυλλάδια τού Λουξεμβούργου: «Σ' αγαπώ, Πέτρο, σ' αγαπώ... Κι' έσύ θά φύγης κάποτε γιά τήν 'Ελλάδα...»
— Τή βεβαίωσε γιά τó αντίθετο, χωρίς όμως νά τήν πείθη και χωρίς νά πείθεται κι' ό ίδιος...
— Κι' ύστερα, όταν κάποια μέρα ή Κολέτ ήρθε κατακόκκινη νά τού όμολογήσει τó μεγάλο, τó συνταραχτικό νέο, εκείνος ένιωσε άπερίγραπτο πανικό! Ένα παιδί!...
— Δέν είχε σκοπό νά μπλέξει με «ανάζητήσεις τής πατρότητας»... Ό,τι είχε τελειώσει τή Σορδόν, τά μάζεψε και τόσκασε σάν κλέφτης!...
— Ανασηκώθηκε λίγο στό ντιβάνι και κύτταξε τή μικρή Γαλλιδούλα άπληστα στά μάτια: «Πόσων χρόνων είσαι;... τή ρώτησε βραχνά...»
— Έκλεισα τά είκοσιέντε τó Μάη πού μάς πέρασε...
— Καί... πού καθόσαστε με τή μητέρα σου στό Παρίσι;
— Πού; Όδός Σαπτάλ εξητατέσσερα...
— Ένα τετραώροφο παλιό σπίτι, στό πρώτο πάτωμα;... Δέν εί-
ναι έτσι;
— Ναι, πού τó ξέρεις;...
— Ένας μικρός διάδρομος μόλις έμπαινες, δεξιά ή τραπεζαρία, άριστερά ή κρεβατοκάμαρα και τó σαλονάκι;...
— Ναι, μόνο πού τó σαλονάκι τó κάναμε ύστερα δωμάτιο δικό μου...
— Ένας μικρός κήπος άπό τó πίσω μέρος τού σπιτιού με ήλιο-
τρόπια;...
— Τώρα ή Ζερμαίν κύτταξε τó γενναϊόδωρο φίλο της με άπορία και κατάπληξι.
— Μα... Πώς τά ξέρεις όλ' αυτά;... Θάλεγε κανείς ό,τι... έμπαι-
νες στό σπίτι μας...
— Όχι... Όχι... Καθότανε κάποιος φίλος μου στό ίδιο χτίριο, στό τρίτο πάτωμα και, μιά-δυό φορές, είχαμε κατεβή νά παίξουμε χαρτιά με τή μητέρα σου... Αυτό είν' όλο...
— Σωπάσανε γιά λίγο. Τώρα ό Πέτρος Ρακίδης είχε άπότομα χλω-
μιάσει.
— Έκανε ζέστη μέσα στό πλούσιο διαμέρισμα. Η Γαλλιδούλα, γε-
μάτη κυνισμό, ξεκούμπωσε τó μπλουζάκι της κι' άκούμπησε πίσω, στά μεταξωτά μαξιλαράκια, με τά χέρια πίσω άπό τó κεφάλι της, σέ μιά στάσι γεμάτη πρόκλησι.
— Ο άντρας, πετάχτηκε όρθός, με τά μάτια του γουρλωμένα άπό μιά άνεξήγητη φρίκη: «Κουμπώσου άμέσως! τής φώναξε άγρια.
— Τρομαγμένη εκείνη, συμμορφώθηκε.
— Πιά γλυκά ό άντρας τή ζύγωσε και τής χάιδεψε τά μαλλιά, με κα-
λωσύνη.
— Πήγαινε άπόψε, Ζερμαίν... τής είπε. Είμαι κουρασμένος... Κουρασμένος... Έκείνη φόρεσε μελαγχολικά τήν κάπα της. Κρίμα στή νύχτα...
— Στάσου μόνο μιά στιγμή...
— Έτρεξε σ' ένα συρτάρι εκείνος, τó ξεκλείδωσε, τράβηξε τó καρνέ των τσεκ, συμπλήρωσε ένα μεγάλο, άπίθανο νούμερο, κι' έκοψε τó χαρτί.
— Πάρτο αυτό, Ζερμαίν... τής ψιθύρισε. Καί... καληνύχτα... καλη-
νύχτα...
— Γεμάτη έκπληξι, τού πρόσφερε μ' εύγνωμοσύνη τά χείλια της: α-
τός δέχτηκε μόνο τó μέτωπό της...
— Καί τήν άφησε νά φύγη...
— Τήν άλλη μέρα τόν βρήκανε πεθαμένο, μέσα στό πλούσιο διαμέ-
ρισμά του.
— Άπό «κατάχρησις οινόπνευματώδων ποτών», γνωμάτευσε ό Ια-
τροδικαστής. Ένώ, άν ήτανε δυνατό νά μπη πιά βαθεία, θάλεγε άδι-
σταχτά: Άπό τύψεις...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η 'Ισαβέλλα γι' "Εστε άνοιξε με κόπο τὰ μάτια της. Μιά από τις νέες της ακολουθίας της, η Μπρονίνα, ήταν σκυμμένη πάνω της.

— Μαντόνα, συχωρέστε με πού σας ξύπνησα, της είπε. 'Ο δούκας 'Αλφόνσος θέλει να σας δει άμέσως... Μου φάνηκε πως ήταν πολύ άργισμένος...

— Ένα λευκό φως έμπαινε από τὸ παράθυρο μέσα στο δωμάτιο. Μόλις είχε ξημερώσει.

— Άλλά τι την ήθελε τάχα ο αδελφός της αυτή την ώρα;

— 'Ο αδελφός μου, είπε ενώ σηκώνόταν, θάκανε καλύτερα να μιλήσει στον άντρα μου.

— 'Ο μαρκήσιος της Μάντοδας έφυγε βιαστικά πριν από δύο ώρες, της απάντησε η Μπρονίνα.

— Άντρας της είχε φύγει χωρίς να την άποχαιρετήσει;

— Άκουσα ότι τον ζήτησε ο δούκας, της είπε η Μπρονίνα. 'Ο μαρκήσιος όμως μόλις τον ειδοποίησαν ότι τον ζητούσε ο δούκας, έφυγε κρυφά...

— Η 'Ισαβέλλα δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα. "Όλα αυτά της φαινόταν πολύ παράξενα.

— Επί τέλους! φώναξε ο 'Αλφόνσος, όταν την είδε μπροστά του, Άλλά πού είνε η άλλη;

— Η άλλη ήταν η Λουκρητία Βοργία, η γυναίκα του. Έμφανίστηκε κι' αυτή σε λίγο, κάπως έκπληκτη και κουρασμένη, άλλ' ώρα και γοητευτική όπως πάντα.

— Άκούστε με, μαντόνα, της είπε τότε ο 'Αλφόνσος. Ξέρετε βέβαια πως ο γάμος μας δεν μ' έκαμε ευτυχισμένο... Έπιθυμώ, άστόσο, να σας σέβονται όλοι στην αύλη μου και πιο πολύ οι ποιητές κι' οι καλλιτέχνες.

— Άλλά με σέβονται! διαμαρτυρήθηκε η Λουκρητία.

— Ξεχάσατε όμως τον πιο συμπαθητικό από όλους... Έννοώ τον Πιέτρο Μπέμπο.

— Οι στίχοι του μιλάνε στην καρδιά!...

— 'Οχι όσο τὰ γράμματά του!

— Η 'Ισαβέλλα παρακολουθούσε αυτή τη συζήτηση, χωρίς να καταλαβαίνει πού ήθελε να καταλήξει ο αδελφός της.

— 'Ο 'Αλφόνσος συνέχισε σε λίγο.

— Οι άνθρωποι μου βρήκαν μέσα σ'ε μιά μυστική κρύπτη του γραφείου σας τὰ γράμματά του.

— Η Λουκρητία γύρισε προς τὸ μέρος του.

— Είχατε την τολμή να παραδώσετε τὸ γραφείο μου; φώναξε θυμωμένη. Άν νομίζετε πως μπορείτε να μου φερνώσατε σαν να ήμουν γυναίκα του δρόμου, θά ήταν καλύτερο να σας άπαλλάξω από την παρουσία μου!

— 'Ο δούκας 'Αλφόνσος ήταν ήρεμος.

— Η δούκισσα της Φερράρας πρέπει να είνε πάντα σεβαστή, είπε. 'Ο μόνος πού φταίει είνε αυτός ο άθλιος Στρότζι, πού πήγα-

νε τὰ γράμματά σας στο Μπέμπο και σας έφερε τὰ δικά του!... — 'Ο Έρκολε Στρότζι είνε ένας καλός φίλος, παρατήρησε η Λουκρητία.

— Ένα εϊρωνικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του δούκα.

— Τόσον καλός απάντησε, πού σας διευκόλυνε να συναντη- θητε και να μείνετε τρία δλόκληρα ημερώνυχα στο Μποργκο- φόρτε, μαζί με τον μαρκήσιο της Μαντοδας...

— Έκείνη πού ταραχτηκε περισσότερο άπ' αυτά τὰ λόγια, ήταν η 'Ισαβέλλα.

— Δεν θ' άρνηθώ, βέβαια, ότι ο μαρκήσιος Φραντζέσκο είνε ο νέος φίλος της καρδιάς σας, συνέχισε ο δούκας. 'Ο Μπέμπο λείπει από μήνες στη Βενετία... Καί, βέβαια, δεν μπορούσατε ν' άφίσετε τη θέση του άδελφού...

— Η 'Ισαβέλλα κύτταξε με βλέμματα μίσους τη Λουκρητία. Καί,

Τό δώρο

ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΩΜΗΣ

ξαφνικά, ώρμησε πάνω της για να την ξεσχίσει με τὰ νύχια της. Άλλά ο δούκας την συγκράτησε.

— Η δούκισσα της Φερράρας πρέπει να είνε από όλους σε- βαστή, ξαναείπε. Άδελφή μου, θά συχωρέσετε τόν άντρα σας για την άπιστία του, όπως κι' εγώ δεν κάνω τίποτ' άλλο από τὸ να συγχωρώ τη γυναίκα μου...

Χαμογέλασε και πάλι.

— Πέστε στον Φραντζέσκο, ότι κι' αυτόν επίσης τόν συγχωρώ, συνέχισε. Καί για να τὸ ἀποδείξω, θά τὸυ χαρίσω ένα έγχει- ρίδιο με άδαμαντοκόλλητη λαβή, πού μου έφεραν χτες από τὸ Τολέδο... Να τὸυ τὸ δώσετε μόλις φθάσετε στην Μάντοβα...

Κι' έδειξε στις δυο γυναίκες ένα ύπεροχο έγχειρίδιο πού βρι- σκόταν μέσα σ'ε μιά θήκη.

— Άν ο Φραντζέσκο δεν πρόφτανε να φύγει, είπε, νομίζω πως η λεπίδα αὐτοῦ τοῦ έγχειριδίου θά βρισκόταν τώρα μέσα στην καρδιά του...

Κι' είνε εὐτύχημα πού τὰ πράγματα έγιναν έτσι... Οι συγγενείς πρέπει να συγχωρούν ο ένας τόν άλλον...

— Όταν έφυγαν οι δυο γυναίκες, ο 'Αλφόνσος της 'Εσθης κάλεσε έναν από τους ακόλουθους του και τὸυ ψιθύρισε ένα όνομα.

Τὸ ίδιο βράδυ, ο 'Ερκολε Στρότζι έπεφτε νεκρός μπροστά στα σκαλοπά- τια της εκκλησίας τοῦ Άγίου Φραγκί- σκου.

Τὸ άλλο πρωί, η 'Ισαβέλλα έφυγε για τη Μάντοβα.

— Δεν σ'ε συγχωρώ μόνον εγώ, αλ- λά κι' ο αδελφός μου, είπε στον άντρα της, ανάμεσα στα δάκρυά της. Καί να η άπόδειξη... Τὸ δώρο αὐτὸ είνε για να σου θυμίζει τη συγγνώμη και τη μεγα- λοψυχία του...

— 'Ο Φραντζέσκο άνοιξε τη θήκη.

— Τί όμορφο πού είνε! είπε παίρ- νοντας τὸ έγχειρίδιο στα χέρια του.

— Άλλά, καθώς τὸ έβγαζε από τη θή- κη του, αίσθάνθηκε ένα μικρὸ τσίμπη- μα στον αντίχειρα τοῦ δεξιού χεριού του. Κάτι σαν βελόνα είχε τιναχτή προς τὰ επάνω και τόν είχε τρυπήσει...

— Ούτε ο Φραντζέσκο, ούτε η 'Ισα- βέλλα έδωσαν σημασία στη μικρή πλη- γή. Άλλά, ξαφνικά, ο μαρκήσιος χλω- μισσε κι' έφερε τὸ χέρι του στο λαιμό του. Τοῦ φαινόταν πως είχε μιά φωτιά μέσα στο στήθος του... Μιά ώρα άργότερα, πέθανε, ύ- στερα από τρομερούς πό- νους... Η μικρή βελόνα πού τόν είχε τρυπήσει, ήταν δη- λητηριασμένη... άπ' τόν εκδι- κητικό δούκα 'Αλφόνσο.

A. BANNI

— Δεν θ' άρνηθώ, βέ- βαια, ότι ο μαρκήσιος Φραντζέσκο είνε ο νέος φί- λος της καρδιάς σας, της είπε ο δούκας.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΙΣΜΑ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Οι διάφορες αιτίες πού τὸ προκαλοῦν

ΠΟΛΛΕΣ φορές τὰ μάτια μας κοκ- κινίζουν. Τὸ μυαλό μας πηγαίνει τότε στην έπιπεφυκίτιδα. Άλλά δεν πρόκειται πάντοτε γι' αυτή την ά- σθένεια.

Πραγματικά, τὸ κοκκίνισμα τῶν μα- τίων μπορεί να όφείλεται σε πλείστες αιτίες. Κάθε πάθησις τοῦ έπιπεφυκί- τοῦ, τοῦ σκληρωτικοῦ χιτώνος, τοῦ κερατο- ειδούς, της τριδος, τοῦ υελώδους σώμα- τος μπορεί να κάμει τὰ μάτια μας να κοκκινίσουν. Οι έγκυμώσεις, οι αϊμορρα- γίες κλπ. μπορούν επίσης να προκαλέ- σουν τὸ ίδιο αποτέλεσμα.

Κατὰ κανόνα, η έπιπεφυκίτις προσ- βάλλει και τὰ δύο μάτια. Δεν παρουσι- αζει, έξ άλλου, τὸ φαινόμενο της φω- τοφοβίας ούτε τῶν σπασμῶν τῶν βλε- φάρων.

— 'Ο έπιπεφυκίτις είνε ο βλεννογόνος πού περιβάλλει τὸ μάτι. Κάθε βλεννογόνος όταν φλογίζεται έκκρίνει ένα υπόλευκο υγρό. Καί τὸ ίδιο συμβαίνει και έδῶ. Στην έπιπεφυκίτιδα οί έκκρίσεις είνε τόσον άφθονες, πού, πολλές φορές, ο άσθενής, εμψώνοντας τὸ πρωί, δεν μπο- ρεί ν' άνοίξη τὰ μάτια του.

— Η πάθησις αὐτή δεν παρουσιάζει, εὐτυχώς, καμμία σοβαρότητα. Τὰ συνή- θη κολλύρια εξαφανίζουν την φλόγωση έ- πείτα από μερικές ημέρες.

— Άλλά, όπως είπαμε και πολλές άλ- λες αιτίες μπορούν να κάμουν τὸ μάτι να κοκκινίσει. Μιά όποιαδήποτε έγκυ- μωσις π.χ. μπορεί να φέρη αὐτὸ τὸ ά- ποτέλεσμα.

— Οι έγκυμώσεις προκαλοῦνται από ελαφρούς τραυματισμούς, αλλά και από ένα δυνατό τρίψιμο τῶν ματιῶν έπίσης.

Σε περιπτώσεις σοβαροῦ τραυμα- τισμού τοῦ κρανίου, η έγκυμωσις έμ- φανίζεται δυὸ ἢ τρεῖς ημέρες έπει- τα από τὸ άτύχημα. Τὸ αἷμα τρέχει από τὸ σπα- σμένο όστούν, εἰσχωρεῖ στην κόγχη τοῦ ματιοῦ και έμφανίζεται κατόπιν στο βολβό.

— Οι έγκυμώσεις δεν προκαλοῦν οὔ- τε φαγοῦρα, ούτε πόνο.

Τὸ μάτι κοκκινίζει έπίσης και σε άρισμένες παθήσεις τῶν μερῶν πού βρίσκονται κάτω από τὸν έπιπεφυ- κότα : της τριδος, τοῦ σκληρωτικοῦ χιτώνος, τοῦ κερατοειδούς και τοῦ υελώδους φακοῦ.

Στις περιπτώσεις αυτές η όψη τοῦ ματιοῦ είνε τελείως διαφορετική από εκείνη πού έχει στην έπιπε- φυκίτιδα. 'Ο βλεννογόνος είνε κα- νονικός. Φαίνεται κόκκινος, αλλά είνε ή είνε ελάχιστος. Τὸ κοκκίνι- σμα του όφείλεται στο ότι είνε κόκ- κινια τὰ μέρη πού βρίσκονται κάτω άπ' αὐτόν. Δεν έχομε, έξ άλλου, οὔ- τε έκκρισι υγροῦ, ούτε κόλλημα τῶν βλεφάρων.

Τὸ κοκκίνισμα έδῶ είνε πολὺ βα- ρύτερο. Γύρω στον κερατοειδῆ βρί- σκεται μιά μάζα μικροσκοπικῶν άγ- σκετιῶν, πού είνε τόσο σφιγμένα τὸ γείων, πού είνε τόσο σφιγμένα τὸ ένα κοντὰ στο άλλο, ώστε δεν κα- τορθώνωμε να τὰ ξεχωρίσωμε μετα- ξὺ τῶν με τὸ φακό. Αὐτὰ τὰ άγγεια εἰς τῶν με τὸ φακό. Αὐτὰ τὰ άγγεια εἰς τῶν με τὸ φακό. Αὐτὰ τὰ άγγεια εἰς τῶν με τὸ φακό.

— Η περικερατική ερυθρότης, πού δεν παρατηρεῖται ποτέ στην έπιπε- φυκίτιδα, αποτελεί χαρακτηριστικό σύμπτωμα διαφόρων άσθενειῶν. Αὐτές οι άσθενείες είνε οι έξής :

1) Οι κερατίτιδες, δηλαδή οι φλογώ- σεις τοῦ κερατοειδούς.

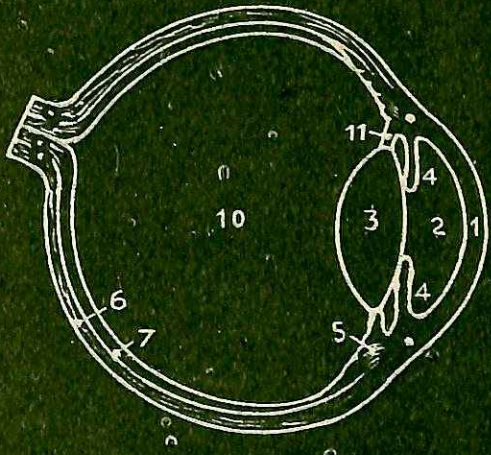
Αὐτές οι παθήσεις προκαλοῦνται από διάφορες αιτίες. Τὸ μάτι παίρνει δια- φορετική όψη ανάλογα με την αῖτία, στην όποίαν όφείλεται η πάθησις όπως είπαμε.

Στις έλκώδεις κερατίτιδες τοῦ χοι- ραδικοῦ παιδιοῦ, στις έλκώδεις κερα- τίτιδες τραυματικῆς προελεύσεως, κα- θώς και στις έλκώδεις κερατίτιδες τῶν γερόντων πού πάσχουν από λόξευσι τῶν δακρυγόνων άγωγῶν, ο κερατοειδής μοιάζει σαν γυαλί πού έχει χάσει τη λάμψη του και παρουσιάζει έξελκώσεις, πού είνε άλλοτε περισσότερο και άλλο- τε λιγότερο βαθειές και πού περιβάλ- λονται στα χείλη τῶν από ένα κιτρινω- πὸ σεριρτί, όπου βρίσκεται συγκεντρω- μένο πύον.

2) Οι σκληρίτιδες, δηλαδή οι φλο- γώσεις τοῦ σκληρωτικοῦ χιτώνος. Αὐ- τες οι φλογώσεις χαρακτηρίζονται από μικρές προεξοχές, σαν μυτίτσες, πού σηματοδοτοῦν μεταξὺ τοῦ κερατοειδούς χιτώνος και τοῦ σκληρωτικοῦ.

3) Οι ιριτίδες, δηλαδή οι φλογώσεις της τριδος. Στην περίπτωση αὐτή, η κόρη στενεύει και οι άκρες της παίρ- νουν τὸ σχῆμα γιγλάντας. Αὐτὸ όφείλε- ται στις προσφύσεις πού σχηματίζον- ται μεταξὺ τοῦ έρεθισμένου ιστοῦ της τριδος και τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ.

4) Τὸ όξύ γλαύκωμα. Στην περι- πτωσι αὐτή η κόρη διαστέλλεται και

— 'Οριζόντια τομή τοῦ ματιοῦ. 1 κερα- τοειδής χιτών. 2 εσωτερικός ἢ δολβι- κός θάλαμος. 3 κρυσταλλώδης φα- κός. 4 τρις. 5 βλεφαριδικός υμῆν. 6 σκληρωτικός χιτών. 7 χοριοειδής χι- τών. 8 όπτικόν νεύρον. 9 όπτική θη- κη. 10 υελώδης σώμα. 11 ζωνοειδής ινέα.

παίρνει ένα πρ- ασινωγάλο χρώμα. 'Ο βολβός, έξ άλλου, σκληρύνεται και ο ά- σθενής αισθάνεται πολὺ δυνατούς πό- νους.

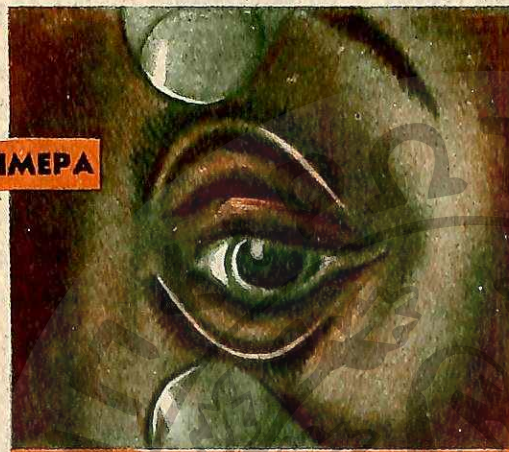
5) 'Ο όξύς φλέγμων τοῦ ματιοῦ. Η κόρη διαστέλλεται και μοιάζει σαν φού- σκα με πύον. 'Ο βολβός, έξ άλλου, σκλη- ρύνεται. Καί στην πάθησι αὐτή έπίσης ο άσθενής αισθάνεται πολὺ δυνατούς πό- νους.

— Όλες αὐτές οι παθήσεις έμφανί- ζονται πάντοτε σχεδόν στο ένα μό- νον μάτι και προκαλοῦν φωτοφοβία, σπασμούς τῶν βλεφάρων κλπ. — Όσα είπαμε παραπάνω δείχνουν πως δεν πρέπει να παίρνετε ποτέ τὸ κοκκίνισμα τοῦ ματιοῦ έπιπόλαιο και να φαντάζεστε ότι πρόκειται πάντοτε για μιά απλή έπιπεφυκίτι- δα. Γιατί είνε δυνατόν να πρόκειται για πάθησι πολὺ σοβαρότερη, πού η έγκαιρη διάγνωσι της άποτελεῖ ά- παραίτητη προϋπόθεσι της θερα- πείας της.

Δεν υπήρχε άπιστία

— Ένα άγγλικό δικαστήριο άσχο- λήθηκε τελευταίως με μιά περίπτωση έξαιρετική μακρῶς έγκυμοσύνης. Κάποιες σύζυγοι κατηγοροῦσε τη γυναίκα του ότι τόν είχε άπατήσει, και ζήτησε να τη χωρίσει, γιατί εί- χε φέρει στον κόσμο ένα παιδί μετά 323 ημέρες από την τελευταία έπα- φή τους. Υποστήριζε ότι τὸ παιδί αὐτὸ δεν μπορούσε νάταν δικό του, έφόσον η έγκυμοσύνη στις γυναίκες διαρκεί κανονικά 280 ημέρες τὸ πολὺ. 'Ο δικαστής όμως άπέρριψε την άγωγή δια- ζυγίου. Στην απόφασί του, ανέφερε ότι δεν ὕ- πηρχαν καθόλου άποδείξεις της υποτιθεμένης άπιστίας. Όσο για γιὰ τὴ διάρκεια της έγκυμοσύνης, έπικαλέσθηκε δυὸ παλαιότερες και έπιστημονικά εξακριβωμένες περι- πτώσεις, πού η έγκυμοσύνη είχε διαρκέσει επί 360 και επί 331 ή- μέρες.

— Σε περασμένες εποχές, τὰ δικα- στήρια δεν θά παραδέχονταν αὐτή την άποψη, πού φαίνεται αντίθετη με όσα ξέρει ο πολὺς κόσμος για τὴν έγκυμοσύνη. Σήμερα όμως οι δι- κάσταί έχουν ευρύτερο τρόπο σκέ- ψεως κι' έκτιμῶν περισσότερο τὰ δεδομένα της Έπιστήμης, όσο κι' αν φαίνονται άλλόκοτα.

ΤΗΝ 3 ΗΜΕΡΑ

ΤΗΝ 8 ΗΜΕΡΑ

Δύο φάσεις της έπιπεφυκίτιδας.

Σκεφθήτε πόσο θ' αψάνατε την ικανότητα της εργασίας σας, αν μπορούσατε να θυμηθείτε, χωρίς τη βοήθεια του καταλόγου, αριθμούς τηλεφώνου και ονόματα!...

Βουλώσετε τις... τρύπες ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΣΑΣ

Το πρωτότυπο σύστημα ενός 'Αμερικανού δέκτηρος

Σαν τρελλοί, οι γονείς ενός παιδιού 3 ετών, ζήτησαν στο τηλέφωνο το γιανό τους, αλλά δεν τον βρήκαν στο σπίτι του. Έπρεξαν τότε στην αστυνομία. Κι' εξήγησαν, ότι το παιδάκι τους είχε σκαλίσει στο ντουλάπι του οικιακού φαρμακείου, είχε πιη το περιεχόμενο μιας μπουκάλιας και υπάραζε τώρα απ' τους πόρους. 'Η μπουκάλια αυτή περιείχε ένα υγρό για εντρίδες.

Ο αστυνομικός ζήτησε αμέσως τηλεφωνικά το φαρμακοποιό, που είχε φτιάσει προ ενός έτους το φάρμακο εκείνο. Τον βρήκε στο εξοχικό σπύτι του, γιατί ήταν Κυριακή.

Μόλις του είπαν τη χρονολογία και τον αριθμό της συνταγής, ο φαρμακοποιός θυμάται αμέσως το φάρμακο αυτό. Θυμάται, καλά το φάρμακο αυτό, που και υπέδειξε το κατάλληλο αντίδοτο για τη δηλητηρίαση. Και το παιδί σώθηκε, χωρίς σποηιο λοχυράτατη μνήμη του φαρμακοποιού.

Το δραματικό αυτό περιστατικό, μάς δείχνει πόσο πολύτιμες υπηρεσίες μπορεί να μας προσφέρει η μνήμη.

Έχει δε αποδειχθεί εμπράκτως, ότι όλοι μας μπορούμε να καλυτερεύουμε τη μνήμη μας, τόσο ώστε να θυμάμαστε το περιεχόμενο εφημερίδων και περιοδικών, τον πληθυσμό δεκάδων πόλεων, τα ονόματα και τις φυσιογνωμίες των ανθρώπων που έχουμε γνωρίσει, κλπ.

«Η μνήμη είναι όπως ένας μύς — δηλώνει ένας ειδικός, ο Νεοφρέζος δόκτωρ Μπρούνο Φύρστ, παγκοσμίου φήμης. 'Η αδράνεια την αδυνατίζει και η άσκηση την τονώνει. Μπορούμε δε να ποδμε, ότι δεν υπάρχουν όρια στην ικανότητα του ανθρώπινου εγκεφάλου ν' αποικτά και να συγκρατεί καινούργιες αναμνήσεις».

Σκεφθήτε π. χ. πόσο θ' αψάνατε την ικανότητα εργασίας σας, αν μπορούσατε να θυμηθείτε αμέσως και χωρίς κόπο ονόματα, ημερομηνίες κι' αριθμούς τηλεφώνου! Συλλογισθήτε πόσο θα κολακευόταν ο κάθε πελάτης σας, αν έβλεπε ότι θυμάστε περίφημα το όνομά του, τη διεύθυνσή του, την οικογενειακή του κατάσταση, τις ιδιοπροπίες του, τις λεπτομέρειες της παραγγελίας που σας έδωσε πριν από πολλούς μήνες!...

Για τους εμποροπαλλήλους και το προσωπικό των ξενοδοχείων, η καλή μνήμη είναι ένα απαραίτητο προσόν, αν θέλουν να προκοπούν στη δουλειά τους.

Ένας γνωστός 'Αμερικανός πολιτικός, διακρίνεται για την αλάνθαστη μνήμη του. Θυμάται το όνομα και τη φυσιογνωμία 20.000 προσώπων, και με την ικανότητά του αυτή, βοήθησε πολύ στην έπαυτρία του Ρούζβελτ, το 1932. Μά κι' ο στρατηγός Μάρσαλ δεν υστερεί στη μνήμη. Το απέδειξε σε μία διάσκεψη του Τύπου, στο 'Αλγέρι. 'Ως επιτελάρχης του αμερικανικού στρατού, δέχθηκε τότε 60 δημοσιογράφους. Παρακώλεσε, λοιπόν, να του υποβάλουν τις ερωτήσεις τους όλοι συγχρόνως, για οικονομία ώρας.

«Ακούσε με προσοχή τόν καθένα. 'Επειτα προχώρησε στο έργο της διασκέδασης. 'Επί μία ώρα, ενώ αγόρευε, απαντούσε σε καθεμία ερώτησι, κυττάζοντας συγχρόνως εκείνον που του την είχε υποβάλει. Δεν έκαμε δε λάθος ούτε μία φορά!

Στην αντίθετη άκρη βρίσκονται οι φοβέρα εξασμένοι, σαν τον πατέρα εκείνον, που πήγε σ' ένα ποδοσφαιρικό ματς μαζί με το γιανό του και γύρισε σπίτι δίχως αυτόν! Γιατί είχε τόσο απορροφηθεί απ' το θέαμα, ώστε... τον έχασε φεύγοντας στο γήπεδο!

Ο δόκτωρ Φύρστ έχει ιδρύσει στη Νέα 'Υόρκη μία ειδική σχολή για την τόνωση της μνήμης. Οι μαθηταί του ανήκουν κυρίως στις τάξεις των αψημένων, που δένουν κάμπους στο μαντήλι τους και που είναι άξιοι να εκκινήσουν απ' το σπίτι τους για ν' αγοράσουν δέκα αυγά και να γυρίσουν με δυό ζευγάρια κάλτσες νάυλον...

Στο τέλος της πρώτης τριμηνίας, οι 250 απ' αυτούς, έδωσαν εξετάσεις δημοσίως. Ο δόκτωρ Φύρστ παρακάλεσε 40 θεατάς να σηκωθούν και να ποδν το όνοματεπώνυμο και τη διεύθυνσή τους. 'Επειτα κάλεσε έναν από τους μαθητάς του, κι' εκείνος έδειξε αδίστακτα κατένα θεατή κι' επανέλαβε δίχως λάθος τις πληροφορίες που είχε δώσει ο ίδιος.

Ύστερα, ο δόκτωρ Φύρστ μοίρασε στο κοινό φύλλα ενός περιοδικού, που είχαν απομνημονεύσει όλο το περιεχόμενό τους 12 μαθηταί του, από την πρώτη ως την τελευταία σελίδα. Στις ερωτήσεις, λοιπόν, που τους έκαναν οι θεαταί, οι μαθηταί αυτοί απάντησαν αδιάστακτα. Περιέγραψαν με ακρίβεια τις εικόνες και τις άγγελίες, ανέφεραν τους τίτλους, την περιύλη και τις πρώτες φράσεις των κειμένων, κλπ.

Χρειάζεται, βέβαια, μία εξάσκηση, για να φθάσει κανείς σε τέτοια αποτελέσματα. 'Η εξάσκηση δε αυτή στηρίζεται σε ώριμα έξυμνα εστρικά συσχετισμούς έδων.

Πρέπει δηλαδή — για να μιλήσουμε μεταφορικά — να δημιουργήσουμε στην μνήμη του μία σειρά από «γάντζους» και να «κρεμάσουμε» στον καθένα απ' αυτούς ώριμμένες αναμνήσεις, έτσι ώστε να ξερι που θα τις βρή όταν τις χρειαστή.

Θα περιγράφουμε εδώ μία από τις πολλές μεθόδους που μεταχειρίζεται ο δόκτωρ Φύρστ. Χρησιμοποιείται για την απομνημόνευση αριθμών — που θεωρείται συνήθως τόσο δύσκολη. Βασίζεται δε στην αντικατάσταση των αριθμητικών ψηφίων με λέξεις.

Ο δόκτωρ Φύρστ έχει καταρτίσει ένα «κώδικα» αντιστοιχίας πών δέκα μονοψηφίων αριθμών, με ισάριθμα σύμφωνα, όσο το δυνατόν διαφορετικότερα το ένα από το άλλο.

Πώς μεταχειρίζονται οι μαθηταί του αυτόν τον κώδικα, για ν' απομνημόνευσουν π. χ. στη μνήμη τους τη θερμοκρασία που λιώνει ο χαλός; 'Αλλοιότατα, σκαρώνουν μία φράσι, που ανταποκρίνεται στον αντίστοιχο αριθμό, κατά τον εξής τρόπο: 'Η θερμοκρασία της ξεως του χαλκού είναι 1980 βαθμοί Φαρενάιτ.

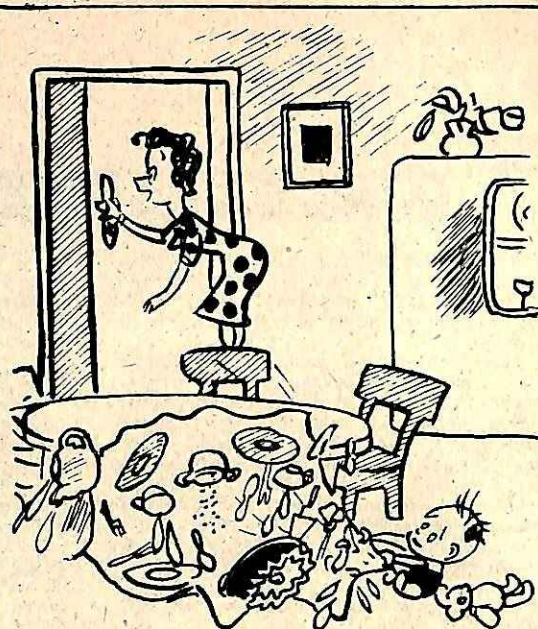
«Ας υποθέσουμε, ότι, κατά τον κώδικα, στα τέσσερα αυτά αριθμητικά ψηφία, αντιστοιχούν τα γράμματα μ, π, λ και γ. 'Ο μαθητής φτιάχνει μία φράσι, που οι τέσσερις λέξεις της αρχίζουν μ' αυτά τα γράμματα, π. χ. αμέταλλο που λιώνει γρήγορα. Φυσικά, η φράσις αυτή πρέπει νάναι όσο το δυνατόν συγγενέστερη με το θέμα.

Οσάκις, λοιπόν, ο μαθητής θα θέλει να θυμηθεί τον αριθμό, θα έρχεται αυτή η συνηματική φράσι στο νου του, και δεν θαχί πιά παρά να τη μεμπαφράσει σε αριθμητικά ψηφία.

Μ' αυτόλογο σύστημα, μπορεί π. χ. να θυμάται κανείς εύκολα πότε γεννήθηκε ο Γεώργιος Ούσσινγκτον, πότε έγινε η μάχη του Βατερλώ, κλπ.

Θέλετε ν' απομνημονεύσετε διευθύνσεις, αριθμούς τηλεφώνων ή απομνημόνευτε αριθμό; Μεταχειρισθήτε αυτό τον πρωτότυπο κώδικα.

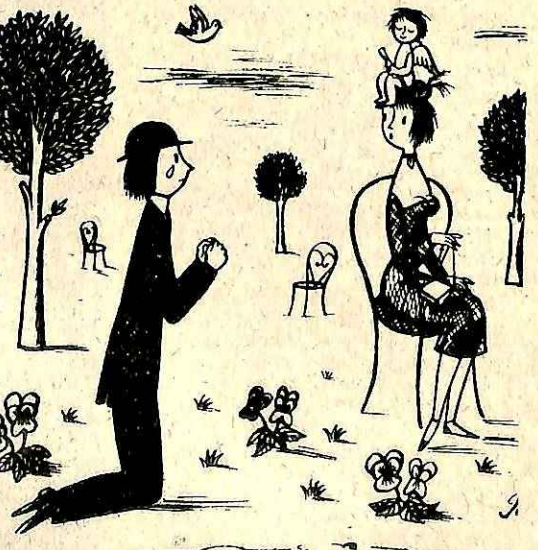
Είναι και πολλά άλλα ακόμα, τα «τρύκα» που διδάσκει ο δόκτωρ Φύρστ στους μαθητάς του, για να δημιουργήσουν ενάγκως μέσα στη μνήμη τους. Δεν είναι όμως δυνατό να τα αναφέρουμε εδώ όλα.

— «Ελα. Κώστα, έτοιμος ο καφές!...

Ο ένας αστυνομικός στον άλλο: «Αν δεν ήταν αυτή η πινακίδα, θα μπορούσαμε τώρα να τον πιάσουμε!...

— Ξέρεις πώς ο έρωσ σου μου ανέθηκε στο κεφάλι!...

Το Έγκλημα ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΙΓΡΕΩΣ"

Σκότωσε τον άντρα της από πλξή

Λίγα έγκλήματα αναστάτωσαν τόσο την κοινή γνώμη της εποχής τους, όσο η δολοφονία του 'Αλμπερτ Σνάυντερ από τη γυναίκα του και το φίλο της. «Γυναίκα-τίγρι» είχαν έπνομάσει οι εφημερίδες αυτή τη νεώτερη Μεσσαιλίνα.

Η Ρουθ Σνάυντερ ήταν μία γυναίκα πραγματικά κακή, γεμάτη ψυχρό ύπολογισμό και άσβεστο μίσος κατά του συζύγου της, που ωστόσο δεν της είχε φταίξει σε τίποτε... Και ξεμυάλισε έναν άλλον άντρα, τον υποδούλωσε με τα θέλητρά της και με το αλκοόλ, για να τον κάμη σκλάβο της και ακούσιο όργανο της εκδικήσεώς της.

Είχε γεννηθεί στο Μπρούκλιν, το 1895, από μία φτωχή οικογένεια Νορβηγών μεταναστών. Έίχε αρχίσει να εργάζεται από 13 χρονών κορίτσι. Σ' ένα εκδοτικό όίκο της Ν. 'Υόρκης, γνώρισε τον 'Αλμπερτ Σνάυντερ, έκδοτη ενός αθλητικού περιοδικού και κατά 13 χρόνια μεγαλύτερο της. Έγινε στην αρχή δακτυλογράφος του. Πολύ γρήγορα όμως, τον γοήτευε, με την ξανθή όμορφιά της και τα ανοιχτογάλανα μάτια της, και σχετίσθηκε έρωτικά μαζί του. Μετά 6 μήνες, τον παντρεύτηκε.

Ήταν τότε μόνο 18 έτών, διψασμένη για γλέντι, χορό, εύθυμη ζωή... 'Ο άντρας της όμως, ένας φιλήσυχος άνθρωπος, είχε έντελως διαφορετικά γούστα.

Η διαφωνία αυτή προκάλεσε επανειλημμένες σκηνές μεταξύ τους, ιδίως δε αφού η Ρουθ έφερε στον κόσμο ένα κοριτσάκι, τη Λόραιν, και κλειστήκε έτσι στο σπίτι της ακόμη πιο πολύ.

Με τα χρόνια, όσο περνούσαν τα νειάτα της, η Ρουθ Σνάυντερ εύρισκε δλοένα πιο αφορητή τη ρουτίνα της ζωής της και μισούσε τον άντρα της, θεωρώντας τον υπεύθυνο της «δυστυχίας» της. Εύρισκε κάποια ανακούφιση μόνο στον κινηματογράφο και στις στήλες των «αισθηματικών συμβουλών» των περιοδικών.

Ήταν 30 έτών, όταν γνώρισε τυχαίως ένα πλασιέ, ηλικίας 35 έτών, το Χένρυ Τζούντ Γκρέυ. 'Ο μικροκαμωμένος κι' ασημαντος αυτός άνθρωπος, ήταν παντρεμένος, με παιδί. Μά, κοντά στη Ρουθ, έγινε έντελως άλλος άνθρωπος. 'Η διαβολογυναίκα αυτή, έβαλε τα δυνατά της για να τον μεθύσει με τα θέλητρά της.

Έκείνο που ο Χένρυ θεωρούσε σαν μία ευχάριστη περιπέτεια, μία άλλαγή απ' την ήσυχη και μονότονη ρουτίνα τώων χρόνων, για τη Ρουθ, αποτέλεσε ένα πάθος, συνδυασμένο μ' ένα βαθύτερο έγκληματικό σκοπό...

«Εάνταν τα ραντεβού τους σε διάφορα ξενοδοχεία. Συγχρόνως η Ρουθ τον είχε συνθησίει να πίνη πολύ, να μεθά με ούσκι και τζίν. 'Ο άλλτος καλός νοικοκύρης είχε καταντήσει τώρα ένας χρόνιος αλκοολικός.

Μά η Ρουθ έννοοσε να έχη και ύλικό δλοος απ' το έγκλημα που σχεδίαζε. 'Ο άντρας της είχε ήδη ασφαλίσει τη ζωή του για 5.000 δολάρια. 'Ωστόσο, τον έπεισε να κάμη άλλη μία ασφάλεια, για 45.000 δολάρια. Για να μη τον εκπλήξη το ύπερογκο αυτό ποσό, του είπε πως η ασφάλεια ήταν μόνο για 1.000 δολάρια, πλήρωνε δε αυτή τα ασφάλιστρα, απ' τις οικονομίες της.

Στα ραντεβού της με το φίλο της, του μιλούσε τώρα διαρκώς για τα «μαρτύρια» που υπέφερε απ' τον άντρα της. Τέλος, μία νύχτα, τον ρώτησε ξαφνικά, πάνω στις θωπείες τους: — Πώς θα σου φαινόταν, αν ήθελα ν' απαλλαγώ απ' τον 'Αλμπερτ, έφ' όσον δεν μου δίνει διαζύγιο;

Ο Τζούντ έφριξε στην αρχή. Μά η σατανική φίλη του του μίλησε γι' άλλους άντρες, που θα τη βοηθούσαν πολύ ευχάριστα, αν τους πρόσφερε τον έρωτά της... Τέλος, για να νικήση την αντίστασή του, άρχισε να του άρνηται τα χάδια της.

Συνέχισε αυτή την πίεσι πάνω από ένα χρόνο. Κι' επί τέλους, ο Τζούντ Γκρέυ υποχώρησε και της υποσχέθηκε να κάμη ό,τι του ζητούσε.

Το πρώτο βήμα, στην εκτέλεσι του σχεδίου της, ήταν η εξασφάλιση ενός καλού άλλου για τον Τζούντ. Πράγματι, στις 19 Μαρτίου του 1927, ο Τζούντ Γκρέυ πήγε να περάσει το Σάββατο-μαρτίριο σ' ένα ξενοδοχείο των Συρακουσών, 450 χιλιόμετρα μακριά απ' τη σκηνή του σχεδιαζόμενου έγκλήματος. Πήρε δε μαζί του τα μέτρα, ώστε να φαίνεται πως είχε περάσει ολόκληρη τη νύχτα στο κρεβάτι του. Στην πραγματικότητα όμως, γλύστρησε κρυφά έξω απ' το ξενοδοχείο και πήρε το τρένο για τη Ν. 'Υόρκη. Έκεί, πήγε κατ' εύθειαν στο σπίτι των Σνάυντερ. 'Η Ρουθ έλειπε, μαζί με τον άντρα της, σ' ένα φιλικό σπύτι, για μπρίτζ. Εί-

χε όμως άφισει ξεκλείδωτη την πίσω πόρτα. 'Ο Τζούντ χώθηκε μέσα, χωρίς να τον δη κανείς, και κρύφτηκε σ' ένα άδειαν δωμάτιο. Έίχε πάρει μαζί του όλα τα απαιτούμενα για το έγκλημα: 'Όταν γύρισε το αντρόγνυο, η Ρουθ περίμενε ν' αποκοιμηθεί ο άντρας της, κι' ύστερα πήγε να βρη το φίλο της. Φρόντισε να του δώση θάρρος, με μερικά ποτήρια ούσκι και μ' ένα φλογερό φίλι. 'Επειτα τον τράβηξε μαζί της στην κρεβατοκάμαρα.

Ο Σνάυντερ κοιμόταν, άνυπντος. 'Ο Τζούντ τον χτύπησε στο κεφάλι, μ' ένα πέτρινο πρέσ-πατιέ. Φαίνεται όμως πως δεν ήταν αρκετά δυνατό το χτύπημα, γιατί το θύμα ζύπνησε και πετάχτηκε πάνω, έτοιμο ν' άμυνθεί. 'Ο Τζούντ τάχασε, τρόμαξε. — Βοήθεια!... Βοήθεια, Ρουθ! φώναξε, και πέταξε το πρέσ-πατιέ που κρατούσε.

Η Ρουθ τ' άρπαξε τότε και χτύπησε τον άντρα της με μανία, πολλές φορές, ώσπου έπεσε λιπόθυμος. 'Επειτα τύλιξε γύρω στο λαιμό του ένα σύρμα και τον στραγγάλισε. Για μεγαλύτερη ασφάλεια, έχωσε στα ρουθούνια του ένα βαμπακί βρεγμένο με χλωροφόρμιο...

Έδωσε ύστερα στο φίλο της να φορέση ένα απ' τα πουκάμισα του συζύγου της, γιατί το δικό του ήταν ματωμένο. Προετοίμασαν κατόπιν μία σκηνοθεσία, έτσι που να φαίνεται πως έπρόκειτο για ληστεία. 'Η Ρουθ έκρυψε τα κοσμήματά της, καθώς και το ματωμένο πουκάμισο. 'Επειτα ο Τζούντ την έδεσε χειροπόδαρα και τη φέμωσε. Δεν βρήκε όμως το θάρρος να τη χτυπήσει στο κεφάλι, όπως του είχε ζητήσει η ίδια.

Τέλος, γύρισε στο ξενοδοχείο του, χωρίς να τον αντίληφθ κανείς. Νόμιζε πως έτσι δεν θα μπορούσε να τον ένοχοποιήση κανείς, έφ' όσον δεν τον είδαν να βγαίνει απ' το ξενοδοχείο.

Τ' άλλο πρωί, η μικρή Λόραιν βρήκε τη μητέρα της δεμένη και φιαωμένη. Την έλυσε αμέσως κι' έτρεξε να είδοποιήση τους γείτονες.

Η Ρουθ διηγήθηκε στην αστυνομία μία φανταστική ιστορία ληστείας. 'Αλλά η «δουλειά» φαινόταν πως είχε γίνει άτεχνα. Οι αστυνομικοί υπωπιάσθηκαν, έκαμαν μία έρευνα και βρήκαν το ματωμένο πουκάμισο και τα κοσμήματα.

Απ' τη στιγμή εκείνη, δεν ήταν πιά δύσκολο να κάμουν τη Ρουθ να όμολογήση. Μία ώρα αργότερα, είχε συλληφθ κι' ο συνένοχος της.

Η δική τους έγινε στις 18 'Απριλίου. Οι δυο ένοχοι είχαν γίνει τώρα άσπονδοι έχθροί, που ο καθένας τους προσπαθούσε να ρίξη τα βάρα στον άλλον για να σώση τη δική του ζωή. Μά η τύχη τους ήταν κοινή: Καταδικάσθηκαν κι' οι δυο εις θάνατον και κήθησαν στην ηλεκτρική καρέκλα.

Η δικαιοσύνη είχε αποδοθή.

Η Ρουθ Σνάυντερ, η «Γυναίκα-τίγρι» και το δυο θύματά της: ο φίλος της και ο άντρας της

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ κοινὸ ξεκαρδίζονταν στὰ γέλια μὲ τὸν κλόουν Φλωριάν καὶ τὸν Πούκ, τὸ νάνο. Ἐπαίζαν μὴ παρωδία τοῦ νούμερου τοῦ Σίντι Μπέν Ἀχμέτ, τοῦ ὑπντιστοῦ, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει.

Ἀπ' τὴν τέντα ποὺ χῶριζε τὴν εἴσοδο τῶν ἡθοποιῶν ἀπ' τὸ τοῖκο, ὁ Σίντι κῦτταζε τὴν πιάτα. Ἐβλεπε τὸν κόσμο, τοὺς παλᾶτσους καὶ ὕστερα τὸ βλέμμα του ἔπεσε πάνω ψηλά στὰ κρεμαστά μονόβυλα. Ἡ Μύριαμ, ἀπὸ αὐριο, δὲν δὲν βρισκόταν πάνω ἐκεῖ.

Ὁ Σίντι ἄφησε τὴν τέντα νὰ πῶσι καὶ βγήκε ἔξω. Ἦταν τόσα ἀστέρια στὸν οὐρανὸ! Μὰ καὶ τόση μελαγχολία στὴν ψυχὴ του. Ἡ Μύριαμ θάφευγε καὶ δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε πιά. Προχώρησε πρὸς τὸ τροχόσπιτο, ποὺ ἦταν, πέρα πέρα καὶ μπῆκε δίχως νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα. Ἡ Μύριαμ ἦταν ἐκεῖ

Βράδυ

Τὸν λυπόταν βέβαια, μὰ τί μπορούσε νὰ τοῦ κάνῃ; Ὁ οἶκτος δὲν εἶναι ἔρωτας.

Τὴν ἔπιασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ χέρι, τῆς τόσφιζε δυνάτὰ καὶ τῆς εἶπε ἐπιτακτικὰ:

— Κῦτταξέ με στὰ μάτια, Μύριαμ!...

Ἐκείνη τὸν ὑπάκουσε, κι' ἐνοίωσε τρόμο βλέποντας τὴ σκληρὴ ἔκφρασι, ποὺ διαγραφόταν στὸ πρόσωπό του.

Μὴ φωνάζεις, τοῦ εἶπε, μὴ πορὶ νὰ ξυπνήσῃ τὸ κοριτσάκι μου. Δὲν ἔχει πολλὴ ὥρα ποὺ ἀποκοιμήθηκε.

— Κοιμήσου! τὴ διέταξε ὁ Σίντι. Στὶς δέκα θ' ἀνεβῆς στὸ μόνόβυλο. Στὶς δέκα καὶ πέντε, ἀντὶ νὰ κάνῃς τὸ τριπλὸ πῆδημα τοῦ θανάτου, θὰ χάσεις τὴν ὑπαρξία σου, θὰ πέσης καὶ θὰ σπάσης τὴ σπονδυλική σου στήλη, πάνω στὸ δίκτυ. Θὰ πεθάνῃς, σὺν τὸν πατέρα σου καὶ τὸν ἀδελφὸ σου...

— Θὰ πεθάνω σὺν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφὸ μου, ξανάπε ὑπνωτισμένη ἡ Μύριαμ.

— Θὰ ξυπνήσῃς τρία λεπτὰ πρὶν νάρθουν νὰ σὲ ζητήσουν γιὰ τὸ νούμερό σου... Μὰ δὲν θὰ θυμάσαι τίποτε... Καὶ τώρα ἀντίο γιὰ πάντα, Μύριαμ!...

Ἐκείνη στεκόταν ἀκίνητη, ὀρθία, δίχως ζωὴ, ὑπνωτισμένη. Ὁ Σίντι ἔφυγε τότε σὺν τρελλός.

Δυνατὰ, ἀτελείωτα χειροκροτήματα τοῦ κοινοῦ κάλυψαν τὴν ἐμφάνισι τῆς φράσις Μύριαμ. Ὁ κόσμος τὴν ἀγαποῦσε, ἤξερε ὅτι ἦταν μὴ καλὴ, τίμια γυναίκα, καὶ λυπόταν ποὺ ἄποψε θὰ τὴν ἔβλεπε γιὰ τελευταία φορὰ.

Ἡ Μύριαμ ἄρπαξε τὸ σχοινὶ κι' ἔφτασε ὡς τὸ μόνόβυλο, ὅπου καὶ κάθισε. Ἡ μουσικὴ εἶχε πάψει νὰ παίζῃ, μονάχα τὸ τύμπανο ἀκούγόταν. Ἐπειτα καὶ τὸ τύμπανο σταμάτησε.

Ἡ Μύριαμ σήκωσε τὰ ὠρᾶια τῆς χέρια καὶ χαιρέτησε χαμογελώντας τὸν κόσμο. Ἦταν ἔτοιμη τώρα νὰ πηδήσῃ στὸ κενό.

Ἐκείνη ὥρως τὴ στιγμὴ, ἀκούστηκε ἀπὸ κάτω μὴ φωνή:

— Ὁχι, μαμά, στάσου!...

Ὁ κόσμος γύρισε πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου εἶχε ἀκουστῇ ἡ φωνή. Ἦταν ἡ μικρὴ Μαρία! Τὸ κοριτσάκι στεκόταν λίγα μέτρα πρὶν μακριὰ ἀπ' τὴν μητέρα του κτυπώντας τὴν ψηλὰ καὶ φωνάζοντας μ' ὅλη του τὴ δύναμι:

— Κατέβα, μαμά, κατέβα γρήγορα! Τ' ἀκούσα ὅλα ὅσα σοῦ εἶπε ὁ Σίντι. Μὴν πηδήξεις, μαμά, θὰ σκοτώθῃς!...

Ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ κι' οἱ παλᾶτσοι εἶχαν μαζεστῇ στὴν εἴσοδο τοῦ τοῖκου καὶ κῦτταζαν μὲ φόβο τὴ Μύριαμ ποὺ φαινόταν σὺν ὑπνωτισμένη. Τὸ κοινὸ εἶχε σηκωθῇ ὀρθιοί, χειρονομῶντες, ρωτοῦσε νὰ μάθῃ τὸ συνέβαινε. Ἡ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παίζῃ ἕνα ἐμβατήριο, ἔπειτα ὡς ἔπαψε κι' ἀκούστηκε τὸ τύμπανο. Κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ τσίρκου πῆρε διὰ τῆς βίας τὴν Μαρία ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ στὴν μητέρα τῆς νὰ κατεβῇ καὶ νὰ μὴν πηδήσῃ.

Ἡ Μύριαμ κῦτταζε σὰ χαμένη. Ξαφνικὰ, τὰ μάτια τῆς στύλωθηκαν πάνω στὸ Σίντι ποὺ τὴν εἶχε καρφώσει μὲ τὸ βλέμμα του καὶ ποὺ στεκόταν στὴν εἴσοδο. Ἡ Μύριαμ ἦταν ἔτοιμη νὰ πηδήσῃ. Τὸ τύμπανο ἔξακολουθοῦσε νὰ χτυπά. Ξαφνικὰ, ἡ Μύριαμ, ἀφῆθηκε στὸ κενό. Τὸ κορμὶ τῆς ἔπεσε βαρεῖα πάνω στὰ δίκτυα.

Ἀκούστηκε τότε μὴ κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ ἡ Μύριαμ ἐμείνε ἀκίνητη. Λίγο αἶμα ἔτρεχε τώρα ἀπ' τὸ στόμα τῆς.

Τότε ὁ Σίντι ἔτρεξε ἐκεῖ ὅπου εἶχε πέσει ἡ Μύριαμ οὐρλιάζοντας σὺν τρελλός: — Ἐγὼ τὴ σκότωσα! Ἐγὼ τὴ σκότωσα! Τὴν ἀγαποῦσα καὶ τὴ σκότωσα!...

ΜΑΡΣΕΛ ΝΤΑΡΛΙΕ

μπροστὰ στὸν καθρέπτη τῆς, βάδοντας ριμμελ στὰ μάτια τῆς. Κοντὰ στὸ παράθυρο, σ' ἕνα κρεβάτι κοιμόταν τὸ κοριτσάκι τῆς.

— Ὁ, Σίντι, ἔκανε μ' ἕνα κομικὸ μορφασμό, ἡ Μύριαμ, μὲ τράμαρες! Δὲν σ' ἀκούσα νὰ μπαίνῃς. Μὰ τί ἔχεις; Γιατί εἶσαι γλαυκός;

— Νομίζω πὺς εἶναι εὐκολὸ νὰ τὸ φαντασθῇς, Μύριαμ.

Τὴν κῦτταζε μὲ τὰ μαύρα του μάτια, μὲ μὴν ἔκφρασι γλυκεῖα καὶ σκληρὴ μαζί.

— Γιατί φεύγεις, Μύριαμ; τὴ ρώτησε.

— Τὸ ξέρεις πολὺ καλά, Σίντι. Δὲν μπορῶ νὰ διακινδυνεύω κάθε βράδυ τὴ ζωὴ μου. Εἶμαι τώρα τριάντα χρόνων καὶ τὸ τριπλὸ ἄλμα τοῦ θανάτου δὲν εἶναι πιά εὐκολὸ γιὰ μένα. Δὲν ἔχω πιά τὰ νεῦρα μου τόσο γερά, οὔτε τὴν ψυχραιμία ποὺ εἶχα ὅταν ἦμουν εἴκοσι χρόνων...

Ὁ Σίντι τὴν κῦτταζε μὲ ἔκστασι. Ἡ Μύριαμ ἦταν γοητευτικὴ, μὲ ἀρμονικὸ καὶ λυγρὸ κορμί.

— Εἶμαι τριάντα χρόνων ξαναεἶπε ἡ Μύριαμ. Ἄν συνεχίσω, μπορῶ νὰ τσακιστῶ μὴ μὲρα, σὺν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφὸ μου, τὸ Ρενέ. Μὰ δὲν πρέπει νὰ πεθάνω, γιὰ τὸ κοριτσάκι μου, τὴ Μαρία...

Μὴν τὸ σκέφτεσαι πιά Σίντι. Εἶναι τὸ τελευταῖο βράδυ μου αὐτό. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, ἀν σὲ λυπόμαι, δίχως νὰ τὸ θέλω. Θὰ εἰμώστε ὅμως πάντα δυὸ καλοὶ φίλοι... Σοῦ ὀρκίζομαι, Σίντι, πὺς δὲν πρόκειται νὰ σὲ δεχάσω ποτέ.

Δὲν σοῦ εἶχα πῆ ποτὲ τίποτα, τῆς ἀπάντησε ὁ Σίντι, γιατί σ' ἔβλεπα κάθε μέρα κοντὰ μου. Εἶμαι ἕνας ἄσχημος ἄνθρωπος, τὸ ξέρω... Μὰ, γιατί δὲ μὲνεῖς μαζί μας; Θὰ μπορούσες νὰ μάθῃς κάτι ἄλλο, νὰ γίνῃς ὑπεύθυνη. Μείνε, Μύριαμ, μείνε μαζί μας, σὲ παρακαλῶ, σ' ἐξορκίζω!

Δὲν μπορῶ Σίντι. Τὸ τσίρκο θέλω ν' ἀποφύγω! Δὲν θέλω ἡ Μαρία, ποὺ εἶναι τώρα πέντε χρόνων, ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ἐπάγγελμα μου. Θέλω νὰ ζήσῃ μὴ ἡσυχὴ ζωὴ...

Μὴ φεύγεις, τῆς ξανάπε ἐκεῖνος, μὴ φεύγεις, Μύριαμ... Δὲν κάτα-λαβαίνεις λοιπόν; Σ' ἀγαπᾷ!

Ἦταν ἕνας παράξενος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Σίντι, ποὺ κάθε βράδυ φώναζε κάποιον ἀπ' τοὺς θεατὰς, τὸν ὑπνωτίζε μὲ τὸ βλέμμα του καὶ τὸν ἀνάγκαζε νὰ κάνῃ ὅτι αὐτὸς ἠθέλε.

Μὴν ἐπιμένεις, Σίντι... Τὸ ξέρω πὺς μ' ἀγαπᾷς... Μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐρωτευθῶ. Σ' ἀγαπᾷ σὺν φίλο, σὺν ἀδελφῷ... Τίποτε περισσότερο!

Δὲ μὲ λυπόσαι, Μύριαμ;... Ἰκέτευσε αὐτὸς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ, ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΖΥΑ ΜΑΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ κυρὰ - Μπερνάρ τραυματίστηκε μὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο μὴς πλουσίας κυρίας. Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ κόρη τῆς Ναταλίας, ἡ Χρυσομαλλοῦσα. Ἡ κυρὰ - Μπερνάρ λοιπὸν τὴν ἐπεσκέφθηκε καὶ τῆς πρότεινε νὰ προδῇ τὸ φίλο τῆς, βοηθώντας τὴν Ζερμαίν, ἂν δὲν ἤθελε νὰ τὸν δῇ στὴ φυλακὴ. Τῆς ἐξήγησε δὲ ὅτι ὁ Ροσκὼφ πούλησε τὸ πορτοφόλι τοῦ Σαμπιγιὸν στὸ Μοντενά.

15ον — Ὁ Μοντενά, δὲν θὰ κάνῃ κα-
κὸ στὸ Λωρὰν, εἶναι φίλος του.
— Σὲ τυφλώνει ἡ ὑπερβολικὴ
ἐμπιστοσύνη σου... Μάθε ὡστό-

σο πὺς ἡ ἀπόδειξι αὐτὴ ἐνὸς ἀπ' τὰ ἐγκλήματα τοῦ φίλου σου δὲν βρίσκεται οὔτε στὴν κατοχὴ τοῦ Μοντενά... Ξέρομε πὺς ἀνακατεῦ-
θηκε κι' αὐτὸς στὴ σκευωρία εἰς
βάρος τῆς Ζερμαίν. Τὸν ἀπειλήσαμε
μὲ πὺς θὰ τὰ φανερώσουμε ὅλα
στὴ δικαιοσύνη κι' ἐπιτύχαμε ἔτσι
νὰ τοῦ πάρουμε τὸ πορτοφόλι, ποὺ
βρίσκεται τώρα στὰ χέρια τοῦ ἀ-
δελφοῦ σου.

Ἡ Ναταλία φαινόταν συντετριμμένη πιά.
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅμως, μῆκε ξαφνικὰ
κάποιος στὸ δωμάτιο, πῆγε κοντὰ στὴν
κυρὰ-Μπερνάρ καὶ στὴν κόρη τῆς.
στὸν ὄμο.

— Ψέμματα λές, κυρὰ μου, τῆς εἶπε. Τὸ
πορτοφόλι δὲν ὑπάρχει πιά.

Ἦταν ὁ Ζὰν Λωραίν. Εἶχε φτάσει λίγο
μετὰ τὴν κυρὰ - Μπερνάρ καὶ τάχε ἀκού-
σει ὅλα.

Ἐλεγε ἄραγε τὴν ἀλήθεια; Εἶχε πρα-
γματικὰ ἐξαφανισθῇ τὸ πορτοφόλι τοῦ
Σομπιγιόν;

Αὐτὸ θὰ τὸ διηγηθοῦμε ἀμέσως, μὲ συν-
τομία, κι' ὕστερα θὰ ξαναγυρίσουμε στὴν
κυρὰ-Μπερνάρ, καὶ στὴν κόρη τῆς.

Ὅταν ὁ Μοντενά εἶχε πάρει τὸ πορτο-
φόλι ἀπ' τὸ Ροσκὼφ, ἐνοίωσε ἄγρια χα-
ρά. Γιατί τοῦ παρουσιαζόταν μὴ ἀπρό-
σπη καὶ περίφημη εὐκαιρία γιὰ τὴν ἐκ-
δίκησιν ποὺ μελετοῦσε ἀπὸ καιρὸ.

Παρ' ὅλη τὴν ταγκουνία του, τὸ μῖσος
τὸν ἔκανε νὰ πληρώσῃ στὸ Ροσκὼφ ὅσα
ζήτησε γιὰ τὴν προδοσία του. Δὲν χρησι-
μοποίησε ὡστόσο τὸ ὄπλο ποὺ εἶχε ἀπο-
κτήσει, γιατί ἤθελε κι' αὐτὸς νὰ τακτο-
ποιήσῃ πρῶτα τὶς ὑποθέσεις του.

Πραγματικὰ, ὅταν θὰ παρέδιδε τὸ Λω-
ρὰν στὴ δικαιοσύνη, θὰ κινδύνευε κι' αὐ-
τὸς ἀπ' τὶς καταγγελίες ποὺ θὰ διατύπω-
νε ὁ Λωρὰν ἐναντίον του καὶ ἐναντίον τοῦ
Ροσκὼφ.

Δὲν τὸν ἐνοίαζε γιὰ τὸ Ροσκὼφ. Ἦξερε
ἄλλωστε πὺς σκοπεῖτε νὰ ἐγκαταλείψῃ
γρήγορα τὴ Γαλλία. Μὰ δὲν μπορούσε νὰ
ναί τὸ ἴδιο ἀδιάφορος καὶ γιὰ τὸν ἐαυτὸ
τοῦ.

Ὁ Λωρὰν, μαντεύοντας ποῖος τὸν κα-
τάγγειλε, θὰ ζητοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ κι' αὐ-
τὸς, πάνω στὴν ἀπόγνωσί του, ἀποκαλύ-
πτοντας στὴ δικαιοσύνη τὴ συνενοχὴ τοῦ
Μοντενά εἰς βάρος τῆς Ζερμαίν.

Θὰ θυμούνται, βέβαια, οἱ ἀναγνώστες
μας ὅτι ἡ κακοήτης ἐκείνη συκοφαντία εἶχε
προτασκειασθῇ ἀπὸ τὸν τοκογλύφο.
Αὐτὸς εἶχε γράψῃ τὰ πλαστὰ ἐρωτικά
γράμματα, ποὺ βρέθηκαν στὸ δωμάτιο τῆς
νέας γυναίκας. Αὐτὸς εἶχε βάλῃ νὰ τὴν
παρακολουθοῦν ὅταν ἐβγαίνει, καὶ νὰ δια-
στρέφον κάθε κίνησιν τῆς, ἔτσι ὥστε νὰ
φαίνεται ἔνοχη. Αὐτὸς ἔστειλε τὸ Ροσκὼφ
παντοῦ ὅπου θὰ πῆγαινε ἡ Ζερμαίν, καὶ
φρόντιζε νὰ βρίσκονται ἐκεῖ κι' οἱ μάρ-
τυρες, ποὺ θὰ παρουσίαζε ἀργότερα στὸ
δικαστήριον γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὶς ἐνοχες σχέ-
σεις τῆς Ζερμαίν μὲ τὸν Ροσκὼφ.

Ἄν ἀποκαλύπτονταν ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ
ταν πιά ἀσφαλὴς στὴ Γαλλία ὁ Μοντενά.
Ὁ Ζὰν Λωραίν δὲν θὰ δίσταζε βέβαια νὰ
τ' ἀποκαλύψῃ, ἀν τὸν συλλαμβάναν. Ἦθε-
λε λοιπὸν ὁ Μοντενά νὰ εἰσέλθῃ ἐνδεχό-
μεν. Τακτοποιοῦσε τὶς ὑποθέ-
σεις υ, ἀπέσυρε τὰ χρήματά του, προε-
τοιμαζόταν, ἔτσι ὥστε, στὸν ἐλάχιστο κίν-

Ἡ ΕΚΡΑΝΑΣΤΗΜΕΝΗ

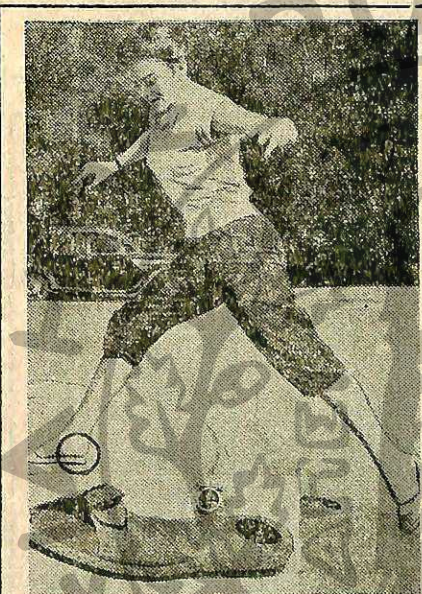
δυνο, νὰ μὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι
καὶ τὴ Γαλλία, παίρνοντας μαζί του καὶ τὴ
Μαθίλδη.

Ἐννοεῖται πὺς ἡ κόρη του δὲν μάντευε
αὐτὰ τὰ σχέδια του. Ἐξακολουθοῦσε ν' ἀ-
γνοῇ τελείως τὰ ἐγκλήματά του καὶ τὸ
χαρακτῆρα του. Ὁ βίος τῆς ἦταν ἡρεμὸς
καὶ μονότονος, ὅπως πάντα. Τὴν τάραιε
μόνο ἡ ἀνάμνησι τοῦ Ζὰν Λωραίν κι' ἡ λύ-
πη γιὰ τὴ διαφύσιν τῶν ἐλπίδων τους.

Τότε ἀκριβῶς, πῆρε ἕνα γράμμα τοῦ
Λωρὰν, ποὺ τῆς ζητοῦσε νὰ τὴ δῇ. Ὅπως
ξέρομε δέ, δέχτηκε αὐτὴ τὴν παράκλησιν
τοῦ.

Ἐξηγήσαμε ἤδη, γιατί ὁ Λωρὰν εἶχε
θελήσει νὰ τὴν ξαναδῇ. Σκοπεῖτε νὰ τὴ
χρησιμοποίησῃ γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ πορ-
τοφολιού, ποὺ ἤξερε πὺς εἶχε ὁ Μοντενά.
Καὶ τὸ πέτυχε.

Ἡ Μαθίλδη ἐξαπατήθηκε καὶ πάλι, ὅ-
πως καὶ τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὸν εἶχε δῇ.
Ἄλλωστε, ἴσως νὰ διατηροῦσε ἀκόμη στὸ
βάθος τῆς καρδιάς τῆς κάποιαν ὑστάτην κι'
ἀόριστη ἐλπίδα. Ὑποσχέθηκε λοιπὸν νὰ
κάνῃ ὅ,τι τῆς ζητοῦσε ὁ Λωρὰν.

ΠΕΔΙΑΙΑ ΜΕ ΒΕΝΤΟΥΖΑ

Μολονότι τρέχει καὶ πηδάει, ἡ χαριτω-
μένη νεὰ τῆς φωτογραφίας μας δὲν δι-
ατρεχεῖ τὸν κίνδυνο νὰ τῆς φύγουν τὰ
πόδια τῆς, ποῦ, ὅπως βλέπετε ἀπὸ τὸν
τελειώως ἐλεύθερον τῆς φτέρνα. Αὐτὸ ὀφεί-
λεται σ' ἕνα εἶδος βεντούζας ποὺ ὁ-
πάρχει στὴ στήριξη καὶ ἡ ὁποία κρατά-
ει τὸ ὑπόδημα κολλημένο στο πόδι.

Κι' ὁ Λωρὰν χαρίστηκε ἀπ' αὐτὴν, ἡσυ-
χος καὶ σχεδὸν βέβαιος γιὰ τὸ ἀποτέλε-
σμα. Γιατί ἤξερε πόσο ὑπεραγαποῦσε ὁ
Μοντενά τὴν κόρη του, γιατί ἤξερε πὺς
δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀνισταθῇ στὰ δάκρυα
καὶ στὰ παρακάλια τῆς!

Ὅπως θυμόσαστε, ὁ Λωρὰν κι' ὁ Ρο-
σκὼφ μάλωσαν, ὅταν μπῆκαν λαθραῖα στὴ
βίλλα τῆς Ζερμαίν καὶ πῆραν τὸ πορτο-
φόλι. Ὁ Ροσκὼφ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ στὸ
συνενοχὸ του τὰ ἐνοχοποιητικὰ χαρτιά
τοῦ Σαμπιγιόν, παρὰ μόνον ἂν τὰ πλήρω-
νε πανακριβὰ, μ' ἕνα μέρος τῆς περιουσί-
ας του. Ἐκείνος ὅμως, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν
τοῦ τὴ Μαθίλδη, δὲν εἶχε ἐνδιαφερόντι κα-
θόλου καὶ — πρὸς μεγάλη ἐκπλήξι
τοῦ συνενοχό του — εἶχε ἀπαντή-
σει σαρκαστικὰ στὶς ἀπειλές του.

Τ' ὄνομα τοῦ Μοντενά εἶχε ἐπα-
ναληφθῇ πολλὰς φορὲς στὸν καυγᾶ
τους. Κι' αὐτὸ ἔκαμε ἐντύπωσιν στὴ
Ζερμαίν ποὺ εἶχε συνέλθει πρὸ ὀ-
λίγων λεπτῶν ἀπ' τὴν ὑπνωσί τῆς
κι' ἀκούει μὲ προσοχὴν καὶ μὲ κλει-
στὰ ἀκόμη τὰ μάτια τοὺς δυὸ ἐγ-
κληματίες.

Ἀφοῦ ἐφυγαν ἐκεῖνοι, ἡ Ζερμαίν θυμή-
θηκε τ' ὄνομα αὐτὸ. Τὴν ἄλλη μέρα, διη-
γήθηκε στὸ Στέφανο ὅσα συνέβησαν τὴ
νύχτα. Ἐκείνος λυπήθηκε πολὺ, ἀλλὰ δὲν
ἀπελπίστηκε ἐντελῶς, ἀφοῦ ἔμαθε σὲ ποῖα
χέρια θὰ κατέληγε πιθανώτατα τὸ πορτο-
φόλι τοῦ Σομπιγιόν.

Τὰ γεγονότα ποὺ ἐπακολούθησαν, δὲν
ἐπέτρεψαν στὸ νέο νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὴ
διεύθυνσιν τοῦ Μοντενά καὶ νὰ πᾶν νὰ τὸν
ἐπισκεφθῇ. Τὸν ἀπασχολοῦσε ὁλοκληρωτι-
κὰ ὁ φοβερός κίνδυνος ποὺ εἶχαν διαφύγει
ἡ Ζερμαίν κι' ὁ Ζεράρ. Ἐπίσης ὁ θάνα-
τος τοῦ Ἀρχοντάνθρου ποὺ καθυστέρησε τὸ
διάδημά του στὸν πατέρα τῆς Μαθίλδης.

Ἀφοῦ καθυστέρησε λίγο κι' ἐγκατέστη-
σε τὴν μητέρα του, τὴ Ζερμαίν καὶ τὸ γιοῦ
τῆς στὸ μικρὸ σπίτι τοῦ Νουαζῦ — τὸ ἴδιο
τοῦ ὅπου κατοικοῦσαν ὅταν πρωτογνώρισαν τὴ
Ζερμαίν — ὁ Στέφανος μπόρεσε πιά νὰ
σκεφθῇ καὶ γιὰ τὸν Μοντενά.

Δὲν δυσκολεύθηκε νὰ βρῇ τὴν διέθυνσιν
του. Κι' ἕνα πρῶτ' ἡμέρην τῆς πόρτας του.
Περμένε λίγο, χωρὶς νάρθῃ κανεὶς ἀνὰ
ἀνοῖξιν. Ξαναχτύπησε, δυνατώτερα καὶ πρὶν
ἐπιμόνα.

— Ποῖος εἶναι; ρώτησε μὴ φωνὴ ἀπὸ
μέσα.

— Δὲν με ξέρετε. Εἶναι περὶττὸ νὰ σᾶς
πῶ τ' ὄνομα μου.

— Τί ζητᾶτε;

— Νὰ μιλήσω στὸν κ. Μοντενά.

«Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Στέφανος. Εἶναι
πολὺ προφυλακτικὸς καὶ δύσπιστος ὁ φί-
λος! Δύσκολο ἀνοίγει τὴν πόρτα του».

Καὶ πρόσθεσε, μὲ δυνατὴ φωνή:

— Νομίζετε πὺς μπορῶ νὰ κάθωμαι ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα καὶ νὰ σᾶς φωνάζω τί
θέλω;

Ἐκείνη τῆς ὁρμήθηκε ἐνὸς σῦρτη. Ἡ
πόρτα ἀνοίξε μὲ προφύλαξιν καὶ φάνηκε
τὸ μεγάλο κεφάλαι τοῦ Μοντενά. Τὸ μοναδικὸ
μάτι τοῦ κῦτταζε ἐρευνητικὰ τὸ νέο.

— Περᾶστε μέσα, εἶπε ἀπότομα.

Ὁ Στέφανος δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξα-
ναπῇ. Ὁ τοκογλύφος ξανάκλεισε τὴν πόρ-
τα, τὴν κλείδωσε καλά καὶ τὴν σῦρτωσε.

Ὁ νέος χαμογέλασε. Κάθισε ὕστερα σὲ
μὴ καρέκλα ποὺ τοῦδεῖε ὁ μονόφθαλμος.

Ὁ τοκογλύφος κάθισε στὴν πέτσινη πο-
λυθρόνα του, δίπλα στὸ γραφεῖο του, ποὺ
ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ στίβες χαρτιῶν.

Οἱ δυὸ ἄντρες κτυπάχτηκαν, χωρὶς νὰ
προσφέρουν λέξι. Ὁ Μοντενά ἔκανε μὴ χει-
ρονομία σὺν νάθελε νὰ φυλλαμετρήσῃ ἕνα
φάκελλο ποὺ βρισκόταν κοντὰ του.

— Δὲν πιστεύω, κύριε, εἶπε μὲ φωνὴ
τραχειά, πὺς ἤρθατε σπῆτι μου μόνο γιὰ
νὰ με δῆτε!

— Ὁ Στέφανος ὑποκλίθηκε μ' εὐγένεια κι'
ἀπήντησε, λίγο εἰρωνικά:

— Ὁχι βέβαια, κύριε. Μολονότι, σὺν
ζωγράφος ποὺ εἶμαι, συνηθίζω νὰ θαυμά-

που στόλιζε το σπίτι. Άσυνειδήτως παρατήρησε μέσ' απ' τον καθρέφτη το κεφάλι του Μοντενά που έκρυβε από πάνω της με προσοχή. Κατάπληκτη άφησε μια έντρομη κραυγή και χωρίς άλλο, θα σωριαζόταν χάμω αν δεν την συγκρατούσε ο πατέρας της που τη μετέφερε σε μια πολυθρόνα.

— Ξύπνησε, είπε ο Μοντενά. Μου φάνηκε πως άκουσα θόρυβο στο δωμάτιό σου. Φοβόμουν μήπως ήσουν άρρωστη, όπως σου συμβαίνει συχνά. Ήρθα γιατί μπορούσε να είχες ανάγκη από τίποτα.

Η Ματθίλδη έμεινε ακίνητη και χλωμή στην πολυθρόνα μη τολμώντας να σηκώσει το κεφάλι της, γιατί φοβόταν να συναντήσει το βλέμμα του πατέρα της.

— Έξασφα ο Μοντενά ένοιωσε μυρδιά από καίμενα χαρτιά. Κοίταξε προς το τζάκι. Ο χαρτοφύλακας εξακολουθούσε να καίγεται ήσυχα, διατηρώντας ωστόσο το σχήμα του.

Ο Μοντενά άρρωσε στο τζάκι και με κίνδυνο να καί, έχωσε το χέρι του μέσ' στις φλόγες και άρπαξε το χαρτοφύλακα που έπεσε μπρος στα πόδια του. Ο τοκογλύφος τὰ είχε χαμένα. Κοίταξε την κόρη του και τραύλισε:

— Τι τρέχει, μὰ τί συμβαίνει;

Η Ματθίλδη σώπαινε. Μ' ένα πήδημα ο Μοντενά βρέθηκε στο δωμάτιό του, πήρε από εκεί τα κλειδιά του που η Ματθίλδη τὰ είχε βάλει και πάλι στη θέση τους, και μπήκε στο γραφείο του. Βλέποντας ανοικτό το συρτάρι όπου είχε κρυμμένο το χαρτοφύλακα του Σομπιγιόν, ο Μοντενά χαμογέλασε απ' το κακό του. Γύρισε άμέσως στην κόρη του γεμάτος όργη:

— Δυστυχισμένη! φώναξε ο τοκογλύφος, τί έκανες;...

Την έπιασε απ' το μπράτσο και της τσούφισε δυνατά. Η Ματθίλδη φώναξε απ' τον πόνο, αλλά, αυτός δεν έδωσε καμιά προσοχή.

— Τί έκανες; την ξαναρότησε. Μ' έκλεψες;

— Ναί, σ' έκλεψα, απάντησε η κόρη σκύβοντας το κεφάλι της.

— Γιατί τόκανες αυτό;

— Μὲ είχε παρακαλέσει, ψιθύρισε η Ματθίλδη, εκείνος...

— Ποιός;

— Ο Ζάν Λωραίν... Τὸν αγαπῶ...

Ο Μοντενά έκανε μιά κίνησι γεμάτη απόγνωση.

— Τὸν αγαπῶς ακόμα; Είναι η πρώτη φορά που μου φανερώνεις τὸν μωρό αυτό το έρωτα. Αυτό, το είχα μαντέψει πρό πολλού. Μὰ δὲν ξέρεις λοιπὸν ποιὸς εἶν' αὐτός ο άνθρωπος, ο ἄθλιος αὐτός που ἀδιάκοπα τὸν σκέφτεσαι; Δὲν ξέρεις πὼς η ζωὴ του κρέμεται ἀπὸ μιά κλωστή; Καὶ πὼς φτάνει νὰ πὴ κανεὶς μιά λέξι στὴ Δικαιοσύνη γιὰ νὰ τὸν συλλάβουν ἁμέσως, νὰ τὸν δικάσουν καὶ νὰ τὸν καταδικάσουν;

— Αὐτός, ὁ Ζάν Λωραίν;...

— Ναί, ὁ Ζάν Λωραίν, πού τὸν αγαπῶς. Καὶ μένω μὲ παιδί! Δὲν ἤθελα νὰ στὸ πῶ αὐτὸ ποτέ, γιατί θὰ σοῦ πλῆγωνα τὴν καρδιά, μὰς ὅμως πὼς ὁ Ζάν Λωραίν πού κατάφερε νὰ σοῦ ἐμπνεύσει αὐτὸ τὸν έρωτα, πού οὐτε τὰ χρόνια, οὐτε ἡ προδοσία του μπόρεσαν νὰ σβύσουν, ὁ Ζάν Λωραίν εἶναι ἕνας κοινὸς ἐγκληματίας.

— Ὁχι, πατέρα, ἀπατάσαι.

— Είναι κλέφτης καὶ δολοφόνος...

— Ὁχι, πατέρα δὲν εἶναι δυνατό...

— Στὸ ὀρκίζομαι! Αὐτός εἶν' ὁ ἄνθρωπος πού τὸν ἀπάλλαξες ἀπ' τὴν ἐκδίκησί μου, πού τὸν ἐπέτρεψες νὰ περιφρονῇ ἀτιμωρητὴ τὴ Δικαιοσύνη. Κατέστρεψες τὴ μὴν ἀπόδειξι πού ὑπῆρχε γιὰ τὸ φρικαλέο ἐγκλήμα του.

— Μὲ συγχωρῶς, πατέρα, νόμιζα πὼς τὸν συμπαθούσες. Είναι λοιπὸν τόσο κακός;...

— Ἐγὼ τὸν γνώρισα κοντὰ σου, σ' ἔβλεπα νὰ τὸν συναναστρέφεται καὶ νὰ τὸν βοηθῇ μάλιστα χρηματικῶς. Πὼς γίνεται αὐτὸ, ἂν διέπραξε τὰ ἐγκλήματα πού τοῦ ἀποδίδεις;

— Εἶν' ἀλήθεια, Ματθίλδη, ἔχεις δίκιο.

— Αὐτὸς ὁ Ζάν Λωραίν, πού τὸν ἀγαπῶς, ἔλεγε ὅτι ἔχεις ἀπατηθῇ, πρόσθεσε ὁ τοκογλύφος.

— ΣΤ'.

Ο Ζάν Λωραίν δὲν είχε λοιπὸν ἀπατηθῇ, ὅταν βρῆκε τὴν κυρὰ Ζαχαρὺ στὸ σπίτι τῆς Χρυσομαλλούσας καὶ τῆς ἀνῆγγελε ὅτι ὁ χαρτοφύλακας πού ἦτο τὸ ὄργανο τῆς ἐκδίκησης τῆς Ναταλίας, δὲν ὑπῆρχε πιά.

Η κυρὰ Βερνάρδου ταραχτήκε τόσο πολὺ πού στὴν ἀρχὴ δὲν βρῆκε τίποτα ν' ἀπαντήσῃ. Ἐπειτα ἡ ὀργὴ ἔκανε καὶ πάλι τὸ βλέμμα της νὰ λάμψει. Βλέποντας πόσο εὐνοϊκῇ είχε φανῇ ἡ τύχη πρὸς τὸν Λωραίν βοηθώντας τὸν νὰ θριαμβεύσῃ σὲ κάθε του ἐπιχείρησι, ἐξανέστη καὶ ξαναβρῆκε πάλι τὸν ἑαυτὸ της.

— Πιθανόν, εἶπε μὲ συγκινημένη φωνή,

να μὴν ὑπάρχῃ πιά, ὅπως βεβαιώνετε, ὁ χαρτοφύλακας. Πιθανόν νὰ θριαμβεύσετε καὶ πάλι ἀλλὰ δὲν ἀποσύρω τίποτα ἀπ' ὅσα εἶπα. Θὰ δῆτε τὴν τιμωρία πού σὰς περιμένει γιὰ τὰ ἐγκλήματά σας καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ. Σὰς λέγω ἀκόμη πὼς θὰ τιμωρηθῇτε καὶ οἱ δυὸ σας καὶ σὺ Ναταλία καὶ σὺ Λωραίν καὶ θὰ τιμωρηθῇτε τρομερά.

Η Ναταλία γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της μὲ ἀδιαφορία ἐνῶ ὁ Λωραίν χαμογελώντας περιφρονητικῶς, τῆς ἀπάντησε:

— Μὴν κάνῃς τὸν προφήτη, κυρὰ μου, ὁ ρόλος αὐτὸς δὲ σοῦ πάει καὶ γίνεσαι γελοία.

Ἐνῶ ἡ κυρὰ Βερνάρδου κατευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα, ὁ Λωραίν πρόσθεσε:

— Συμβουλή γιὰ συμβουλή καὶ προφητεία γιὰ προφητεία, καλὰ θὰ κάνετε νὰ πάψετε τὸ παίχνιδι πού παίζετε ἐσὺ κι' ὁ γυιὸς σου ὁ Στέφανος ἐναντίον μου. Δὲν ξέρω τί τὸν σπρώχνει ν' ἀνακατώνεται σὲ κάθε μου ἐπιχείρησι. Μὰ τὸ Θεό, ἡ ὑπομονή μου ἐξαντλήθηκε. Νὰ τοῦ πῆς λοιπὸν πὼς ἡ θέσι του δὲν εἶναι κοντὰ στὴ Ζερμαίν, ἡ Ζερμαίν χωρίσε ἀπ' τὸν ἄντρα μαιν.

Η Ζερμαίν χωρίσε ἀπ' τὸν ἄντρα της καὶ καταδικάστηκε τρεῖς μῆνες φυλάκης γιὰ μοιχεία. Δὲν παύει νὰ εἶναι αὐτὴ νύμφη δεσμευμένη μαζί μου καὶ θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήσω ἀνερπὴ τὸ σύνδεσμο τῆς Ζερμαίν μὲ τὸ γυιὸ σας.

— Βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ κάτω ἀπ' τὴ στέγη μου, ἀπάντησε ἡ κυρὰ Βερνάρδου.

Ἐπὶ αὐτὴν ἡ κυρὰ Βερνάρδου, ρίχνοντας ἀπ' τὸ δωμάτιό μ' ἀξιοπρέπεια, ρίχνοντας ἕνα προκλητικὸ βλέμμα στὸ Λωραίν καὶ κυττάζοντας μὲ παγερὴ ἀδιαφορία τὴ Ναταλία.

Ὅταν ἔφυγε ἡ κυρὰ Βερνάρδου, ἡ Ναταλία ρώτησε τὸ φίλο της:

— Εἶν' ἀλήθεια ὅσα μου εἶπε ἡ μητέρα μου γιὰ τὸ χαρτοφύλακά σου; Βρίσκεται πραγματικὰ στὰ χέρια τοῦ Μοντενά;

— Ναί, δυστυχῶς.

— Αἱ! ἔκανε ὁ Χρυσομαλλούσα, κατάχλωμη, μὰ ὁ Μοντενά σὲ μισεῖ θανάσιμα, ὅπως σὲ βεβαίωσε ὁ Ροσκώφ. Εἴμαστε χαμένοι.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ Λωραίν, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Πρὸ ὀλίγου, βεβαίως τὴ μητέρα σου πὼς ὁ χαρτοφύλακας δὲν ὑπάρχει πιά.

— Ἐξηγήσου καλύτερα.

Ὅ Λωραίν ἦταν σκεπτικὸς. Δὲν ἦταν δυνατό ν' ἀναφέρῃ τὴν κόρη τοῦ Μοντενά, δίχως νὰ κινή τὴ Ναταλία νὰ ζηλέψῃ.

— Ἐνας ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Μοντενά, εἶπε, ἀποφεύγοντας τὸ σκοπελο, μου εἶναι ἀφοσιωμένος πιστὰ. Αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ χαρτοφύλακα. Ἐννοια σου, δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτα.

Η Ναταλία ἔβγαλε ἀναστεναγμὸ ἀνακουφιστικῶς.

Ὅταν ἡ κυρὰ Βερνάρδου γύρισε στὸ Νουαζὺ Λεγκράν, διηγήθηκε μὲ δάκρυα στὸ Λωραίν, πού είχε κάνει στὴ Στέφανο τὴν ἐπίσκεψι.

— Ἄν καὶ τὸ θάρρος δὲν τῆς είχε λείψει, ὡστόσο ἡ συνάντησί της μὲ τὴν κόρη της, τὴν είχε πολὺ κλονίσει. Ὁ Στέφανος τῇ φίλησε καὶ τὴ μάλλωσε γλυκά.

— Ναί, τὰ ἤξερα ὅλ' αὐτὰ πού μου εἶπες. Ὅσα ὑπέφερες ἐσὺ, τὰ ἴδια ὑπέφερα κι' ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ.

Δὲν εἶπαν τίποτ' ἄλλο μετὰ τὸς τὰς εὐκολο νὰ μαντέψῃ κανεὶς ἀπ' τοὺς δισταγμούς τους καὶ τὴν ἀμχανία τους, πὼς, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἐνοιώσαν συμπόνια καὶ τρυφερότητα γιὰ τὴ Ναταλία, πού βοηθούσε τὸ Σομπιγιόν.

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, ὅμως, ὁ Στέφανος ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν καταστροφὴ τοῦ σπιτιοῦ στὸ Ὠτέιγ καὶ τὸ θάνατο τοῦ Ἀρχονταυθώπου, πού εἶχαν ἀποθαρρύνει ἐντελῶς τὴ Ζερμαίν καὶ χαν ἀδιαφορώντας γιὰ κάθε ἰδέα ἐκδίκησης, δὲν σκεφτόταν τίποτ' ἄλλο παρὰ πὼς νὰ ἐξαφαινοῦν αὐτὴ καὶ ὁ Ζερὰρ ἀπὸ κάθε ἐγκληματικὴ ἀποπειρά τοῦ Λωραίν, ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Μπασκαρὶ τοῦ πρεσβυτέρου, ἄρχισε νὰ φαίνεται πολὺ παρὰ ξένη στὸ Στέφανο.

Πραγματικὰ, ὁ Φραγκίσκος δὲν είχε φανῇ. Κι' ἀπὸ τότε πού εἶχε φύγει γιὰ νὰ καταδιώξῃ τὸ Λαντράν, εἶχε γράψει μονάχα μιά φορὰ στὸ Στέφανο. Οἱ μέρες περ-

να μὴν ὑπάρχῃ πιά, ὅπως βεβαιώνετε, ὁ χαρτοφύλακας. Πιθανόν νὰ θριαμβεύσετε καὶ πάλι ἀλλὰ δὲν ἀποσύρω τίποτα ἀπ' ὅσα εἶπα. Θὰ δῆτε τὴν τιμωρία πού σὰς περιμένει γιὰ τὰ ἐγκλήματά σας καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ. Σὰς λέγω ἀκόμη πὼς θὰ τιμωρηθῇτε καὶ οἱ δυὸ σας καὶ σὺ Ναταλία καὶ σὺ Λωραίν καὶ θὰ τιμωρηθῇτε τρομερά.

Η Ναταλία γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της μὲ ἀδιαφορία ἐνῶ ὁ Λωραίν χαμογελώντας περιφρονητικῶς, τῆς ἀπάντησε:

— Μὴν κάνῃς τὸν προφήτη, κυρὰ μου, ὁ ρόλος αὐτὸς δὲ σοῦ πάει καὶ γίνεσαι γελοία.

Ἐνῶ ἡ κυρὰ Βερνάρδου κατευθυνόταν πρὸς τὴν πόρτα, ὁ Λωραίν πρόσθεσε:

— Συμβουλή γιὰ συμβουλή καὶ προφητεία γιὰ προφητεία, καλὰ θὰ κάνετε νὰ πάψετε τὸ παίχνιδι πού παίζετε ἐσὺ κι' ὁ γυιὸς σου ὁ Στέφανος ἐναντίον μου. Δὲν ξέρω τί τὸν σπρώχνει ν' ἀνακατώνεται σὲ κάθε μου ἐπιχείρησι. Μὰ τὸ Θεό, ἡ ὑπομονή μου ἐξαντλήθηκε. Νὰ τοῦ πῆς λοιπὸν πὼς ἡ θέσι του δὲν εἶναι κοντὰ στὴ Ζερμαίν, ἡ Ζερμαίν χωρίσε ἀπ' τὸν ἄντρα μαιν.

Η Ζερμαίν χωρίσε ἀπ' τὸν ἄντρα της καὶ καταδικάστηκε τρεῖς μῆνες φυλάκης γιὰ μοιχεία. Δὲν παύει νὰ εἶναι αὐτὴ νύμφη δεσμευμένη μαζί μου καὶ θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ θεωρήσω ἀνερπὴ τὸ σύνδεσμο τῆς Ζερμαίν μὲ τὸ γυιὸ σας.

— Βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ κάτω ἀπ' τὴ στέγη μου, ἀπάντησε ἡ κυρὰ Βερνάρδου.

Ἐπὶ αὐτὴν ἡ κυρὰ Βερνάρδου, ρίχνοντας ἀπ' τὸ δωμάτιό μ' ἀξιοπρέπεια, ρίχνοντας ἕνα προκλητικὸ βλέμμα στὸ Λωραίν καὶ κυττάζοντας μὲ παγερὴ ἀδιαφορία τὴ Ναταλία.

Ὅταν ἔφυγε ἡ κυρὰ Βερνάρδου, ἡ Ναταλία ρώτησε τὸ φίλο της:

— Εἶν' ἀλήθεια ὅσα μου εἶπε ἡ μητέρα μου γιὰ τὸ χαρτοφύλακά σου; Βρίσκεται πραγματικὰ στὰ χέρια τοῦ Μοντενά;

— Ναί, δυστυχῶς.

— Αἱ! ἔκανε ὁ Χρυσομαλλούσα, κατάχλωμη, μὰ ὁ Μοντενά σὲ μισεῖ θανάσιμα, ὅπως σὲ βεβαίωσε ὁ Ροσκώφ. Εἴμαστε χαμένοι.

— Δὲν τὸ πιστεύω, ἀπάντησε ὁ Λωραίν, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Πρὸ ὀλίγου, βεβαίως τὴ μητέρα σου πὼς ὁ χαρτοφύλακας δὲν ὑπάρχει πιά.

— Ἐξηγήσου καλύτερα.

Ὅ Λωραίν ἦταν σκεπτικὸς. Δὲν ἦταν δυνατό ν' ἀναφέρῃ τὴν κόρη τοῦ Μοντενά, δίχως νὰ κινή τὴ Ναταλία νὰ ζηλέψῃ.

— Ἐνας ἀπ' τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Μοντενά, εἶπε, ἀποφεύγοντας τὸ σκοπελο, μου εἶναι ἀφοσιωμένος πιστὰ. Αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ χαρτοφύλακα. Ἐννοια σου, δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτα.

Η Ναταλία ἔβγαλε ἀναστεναγμὸ ἀνακουφιστικῶς.

Ὅταν ἡ κυρὰ Βερνάρδου γύρισε στὸ Νουαζὺ Λεγκράν, διηγήθηκε μὲ δάκρυα στὸ Λωραίν, πού είχε κάνει στὴ Στέφανο τὴν ἐπίσκεψι.

— Ἄν καὶ τὸ θάρρος δὲν τῆς είχε λείψει, ὡστόσο ἡ συνάντησί της μὲ τὴν κόρη της, τὴν είχε πολὺ κλονίσει. Ὁ Στέφανος τῇ φίλησε καὶ τὴ μάλλωσε γλυκά.

— Ναί, τὰ ἤξερα ὅλ' αὐτὰ πού μου εἶπες. Ὅσα ὑπέφερες ἐσὺ, τὰ ἴδια ὑπέφερα κι' ἐγὼ ἀπὸ καιρὸ.

Δὲν εἶπαν τίποτ' ἄλλο μετὰ τὸς τὰς εὐκολο νὰ μαντέψῃ κανεὶς ἀπ' τοὺς δισταγμούς τους καὶ τὴν ἀμχανία τους, πὼς, παρ' ὅλα αὐτὰ, ἐνοιώσαν συμπόνια καὶ τρυφερότητα γιὰ τὴ Ναταλία, πού βοηθούσε τὸ Σομπιγιόν.

Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, ὅμως, ὁ Στέφανος ἦταν πολὺ ἀνήσυχος. Ἐκτὸς ἀπ' τὴν καταστροφὴ τοῦ σπιτιοῦ στὸ Ὠτέιγ καὶ τὸ θάνατο τοῦ Ἀρχονταυθώπου, πού εἶχαν ἀποθαρρύνει ἐντελῶς τὴ Ζερμαίν καὶ χαν ἀδιαφορώντας γιὰ κάθε ἰδέα ἐκδίκησης, δὲν σκεφτόταν τίποτ' ἄλλο παρὰ πὼς νὰ ἐξαφαινοῦν αὐτὴ καὶ ὁ Ζερὰρ ἀπὸ κάθε ἐγκληματικὴ ἀποπειρά τοῦ Λωραίν, ἡ ἐξαφάνισι τοῦ Μπασκαρὶ τοῦ πρεσβυτέρου, ἄρχισε νὰ φαίνεται πολὺ παρὰ ξένη στὸ Στέφανο.

Πραγματικὰ, ὁ Φραγκίσκος δὲν είχε φανῇ. Κι' ἀπὸ τότε πού εἶχε φύγει γιὰ νὰ καταδιώξῃ τὸ Λαντράν, εἶχε γράψει μονάχα μιά φορὰ στὸ Στέφανο. Οἱ μέρες περ-

νοῦσαν δίχως νὰ δῖνῃ σημεῖα ζωῆς. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί είχε ἀπογίνει.

Μὴ μπορώντας νὰ περιμένῃ πιά, ὁ Στέφανος ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ συναντήσῃ τὴ Ναταλία, συνοδευμένος ἀπ' τὴ μητέρα του.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγαν στὸ μέγαρο τῆς Ναταλίας. Ρώτησαν τοὺς ὑπηρετὲς ἂν ἡ Ναταλία ἦταν ἐκεῖ, ἀλλ' αὐτοὶ τοὺς ἀπάντησαν πὼς είχε βγῇ ἔξω. Νόμισαν πὼς οἱ ὑπηρετὲς ἤθελαν νὰ τοὺς διώξουν, ἀλλὰ δὲν ἔλεγαν ψέμματα. Τότε ἀπεφάσισαν νὰ περιμένουν.

Ὁ ὑπηρετὴς πού είχε δὴ καὶ ἄλλοτε τὴν κυρὰ Μπερνάρ, ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ είχε ἐπισκεφθῇ τὴν κόρη της, τὴν ἀναγνώρισε ἀμέσως. Τὴν πλησίασε, λοιπὸν, καὶ μὲ ὕφος φιλικὸ τῆς εἶπε:

— Σὰς συμβουλεύω, κυρὰ, νὰ μὴ περιμένετε τὴν κυρὰ Ναταλία.

— Γιὰ ποῖο λόγο; Μήπως ἡ κόρη μου ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ἡ κόρη σας; εἶπε ἐκπληκτὸς ὁ ὑπηρετὴς. Συχωρέστε με. Δὲν ἤξερα πὼς ἡ Ναταλία εἶναι κόρη σας. Ὁχι, δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἀκούσα ὅμως νὰ λένε πὼς θὰ δειωμένη ἀπόψε στὸ μέγαρο τοῦ κυρίου Ζάν Λωραίν καὶ πρέπει νὰ ξερετε πὼς τὰ γεύματα πού προσφέρει ὁ κ. Λωραίν, διαρκῶς πέρα πολύ.

Ὁ Στέφανος καὶ ἡ κυρὰ Μπερνάρ, παρὰ μέρσαν λίγο.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; εἶπε ἡ κυρὰ Μπερνάρ.

— Θὰ περιμένουμε νὰ βραδυάσῃ, ἀπάντησε ὁ Στέφανος κι' ἔπειτα θὰ πάμε στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Βαρνέ, πάνω στὴν ὥρα πού θὰ διασκεδάσουν.

— Δὲ θάταν καλύτερα ν' ἀναβάλωμε γιὰ αὐριο τὴν ἐπίσκεψι;

— Ὁχι, ποῖος ξέρει τί νὰ μαγειρεύουν ἐκεῖ κάτω ἐναντίον τῆς Ζερμαίν καὶ ἴσως ἐναντίον μου. Πρέπει ὅπως ὅπως νὰ δῶ ἂν ποῦ τὴ Ναταλία.

Τὸ ἴδιο βράδυ ἡ κυρὰ Ζερὰρ κι' ὁ γυιὸς της τράβηξαν γιὰ τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Βαρνέ. Κρυφτικὰ σὲ μιά γωνιά στὴν αὐλή καὶ σὲ κάποια στιγμή πού δὲν ἦταν κανένας ὑπηρετὴς ἐκεῖ. Ὁ Στέφανος καὶ ἡ κυρὰ Μπερνάρ ἀνέβηκαν τὴ μαρμαρένια σκάλα, ἀνοίξαν ἡσυχὰ τὴ μεγάλη τζαμιένια πόρτα κι' ἔφτασαν δίχως νὰ τοὺς ἀντιληφθῇ κανεὶς στὸ πρῶτο πάτωμα τοῦ μεγάρου.

Στὴν ἀρχὴ κρυφτικὰ πίσω ἀπὸ κάτι ἐπιπλα μὲ τὸ φόβο μήπως τοὺς ἀνακαλύψῃ κανένας ὑπηρετὴς. Ἐπειτα παίρνοντας θάρρος, πέρασαν ἀπὸ διάφορες αἰθούσες. Ἐκεῖ ἀπὸ κάποιο δωμάτιο ἀκούσαν ὀμιλίες. Σὲ λίγο ἕνας ὑπηρετὴς βγήκε ἀπὸ καὶ κι' ἀπόρησε βλέποντας τὸ Στέφανο.

— Μὴν τρομάζετε, εἶπε αὐτὸς χαμογελώντας. Δὲν εἶμαι καλεσμένος ἀπὸ τὸν κ. Λωραίν, εἶν' ὅμως ἀνάγκη νὰ μιλήσω ἁμέσως μὲ τὴ δεσποινίδα Ναταλία. Ξέρω καλὰ πὼς βρίσκεται ἐδῶ.

— Πρόκειται γιὰ σπουδαία ὑπόθεσι; εἶπε ὁ ὑπηρετὴς εἰρωνικά, κρατώντας τὸ ἐπισκεπτήριο πού τοῦ είχε δώσει ὁ Στέφανος.

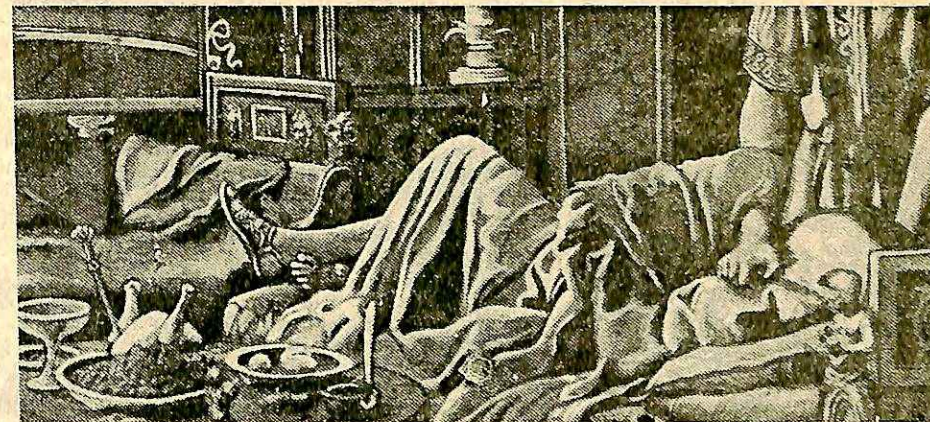
— Γιὰ πολὺ σπουδαία μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Στέφανος, βάζοντάς το μὲ τρόπο στὸ χέρι ἕνα εἰκοσφόραγο.

Ὁ ὑπηρετὴς μῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα κι' ἔδωσε στὴ Ναταλία τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ Στέφανου, ὅπου τῆς είχε γράψῃ αὐτὰ τὰ λόγια:

Ἐἴν' ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω. Ἡ μητέρα εἶναι μαζί μου. Σὲ περιμένουμε. Στέφανος.

Τὰ χεῖλῃ τῆς ὁραίας Ναταλίας ἔκαναν ἕνα μορφοσμὸ γεμάτο ὀργή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ὁ Καλιγούλας ἐπῆνε τὸν Τιβέριο μ' ἕνα μαξιλάρι, πού τὸ κόλλησε στὸ πρόσωπό του.

Τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς ΤΟΥ ΤΙΒΕΡΙΟΥ

Μέσα στὶς μηχανορραφίες καὶ στὰ ὄργια

Ἦταν πραγματικὰ ἕνα τέρας ὁ Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ Τιβέριος, βουτηγμένο στὴ διαφθορά; Ἦ ἕνα θύμα προδοσίας καὶ συκοφαντίας; Δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀπαντήσῃ μὲ βεβαιότητα σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα, ἐφόσον κι' οἱ ἱστορικοὶ ἀκόμη διαφωνοῦν μετὰ τὸς τὸς.

Ἡ μητέρα του Λιβία, μιά ὥραία, ἐπιτήδεια καὶ φιλόδοξη γυναίκα, ἐμπέρεσε ἰσχυρὰ τὴ ζωὴ του. Λίγα χρόνια μετὰ τὸ γάμο της μὲ τὸν πατέρα τοῦ Τιβερίου, κατάφερε νὰ σιγήν τὸν Αὐγούστο, τὸν ἀνεψιὸ καὶ διάδοχο τοῦ Ἰουλοῦ Καίσαρος. Πῆρε τότε διαζύγιο κι' ἔγινε γυναίκα τοῦ Ἐτισί, σὲ ἡλικία 4 ἐτῶν, ὁ Τιβέριος βρέθηκε στὸ περιβάλλον πού πραγματικὸ κυρίαρχο τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐμενε ὅμως ἄσπρος καὶ παραγκωνισμένος, γιατί δὲν ἀνῆκε στὴν αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια.

Ὅστόσο, ἡ Λιβία φρόντισε νὰ μορφωθῇ καὶ ν' ἀναστραφῇ σὰν πρίγκηψας. Ὅταν μεγάλωσε, ἔδειξε λογικὴ, κρίσι κι' ἐργατικότη-
τα. Σὲ ἡλικία 23 ἐτῶν, ἔγινε κυβερνήτης μιάς ἐπαρχίας. Ὑστερα παντρεύτηκε κι' ἀπέκτησε ἕνα γυιό.

Ἐαφνικά, συνέβη κάτι ἀπρόοπτο, πού ἔλαβε ὁλόκληρη τὴ ζωὴ του: Πέθανε ὁ σύζυγός της κόρης τοῦ Αὐγούστου Ἰουλίαν. Ὁ Αὐγούστος ἀνησύχησε τότε γιὰ τὸ πρόβλημα τῆς διαδοχῆς του. Εἶχε ὀρίσει ὅς τις διαδόχους του τὰ δυὸ μικρὰ ἀγορκαῖα τῆς Ἰουλίας. Ἄν ὅμως πέθαινε πρὶν μεγαλώσουν, θὰ χρειαζόταν ν' ἀναλάβῃ προσωρινὰ τὴν ἐξουσία ἕνας ἐμπιστος ἀντιδισαίλευς. Κι' αὐτὸς μπορούσε νὰ τὰν μόνον ὁ σύζυγός της Ἰουλίαν.

Ἡ Λιβία βρῆκε τότε τὴν ευκαιρία νὰ ὑποδείξῃ ὡς κα

Οι μύγες αποτελούν τη μεγαλύτερη απειλή για την υγεία μας!..

Η μάχη με τα έντομα

Σκώροι, μύγες, κατσαρίδες, μυρμήγκια.

Για κάθε σκώρο που βλέπετε να πετάει μέσα στο σπίτι σας, υπάρχουν άλλοι είκοσι το λιγότερο, που δεν μπορείτε να τους δείτε. Κι αυτοί είναι οι επικίνδυνοι για τα ρούχα σας.

Πραγματικά, οι σκώροι που πετάνε ευκίνητα στον αέρα, είναι οι άρσενικοί. Σκοτώνοντάς τους, δεν κερδίζουμε τίποτα. Οι θηλυκοί δεν μπορούν να πετάξουν, γιατί τους βαρύνουν τ' αυγά τους. Σέρνονται, λοιπόν, στο πάτωμα, άργα, σαν μισοκοιμισμένοι. Αναζητούν τα σκοτεινά μέρη και γεννοβολούν εκεί. Απ' τ' αυγά τους βγαίνουν σκουληκάκια, κι αυτά είναι που ανοίγουν τρύπες στα μάλλινα ρούχα.

Αν φροντίζετε ώστε να νάναι καθαρά τα χειμωνιάτικα ρούχα που φυλάτε στα ντουλάπια και στα μπαούλα σας, έχετε ήδη κερδίσει κατά το ήμισυ τη μάχη κατά των σκώρων, γιατί τα έντομα αυτά αντιπαθούν την καθαριότητα.

Επίσης δεν τους άρεσει να τα παρενοχλούν — ιδίως όταν φτιάχνουν το κουκούλι τους — κι επομένως η γκαρνταρόμπα σας δύσκολα πιάνει σκώρους, αν ανακατεύετε συχνά τα ρούχα. Μια ακόμη αποτελεσματική προφύλαξη, είναι το τυλίγμα των μάλλινων ρούχων με έφημερίδες, γιατί οι σκώροι δεν συμπαθούν το τυπογραφικό μελάνι των εφημερίδων.

Σ' άλλες χώρες, τα καθαριστήρια μεταχειρίζονται, κατά το καθήκον, ένα υγρό κατά των σκώρων, κι έτσι παίρνει κανείς τα ρούχα του καθαρά και συγχρόνως εξασφαλισμένα απ' αυτά τα έντομα. Η πρόσδος όμως αυτή δεν έχει φτάσει ακόμη στην Ελλάδα.

Όταν υπάρξει έλλειψη ναφθαλίνης, μπορείτε να την αντικαταστήσετε με κρυστάλλους «παραδιχλωροβενζολίου». Ακόμη καλύτερο είναι ένα ειδικό χημικό υγρό κατά των σκώρων, με το οποίο φτιάχνετε τα ρούχα και σκοτώνετε τους

σκώρους σε όλες τις μορφές τους, καθώς και τ' αυγά τους. Θα το ζητήσετε απ' τα φαρμακεία ή απ' τα ειδικά καταστήματα.

Στενός συγγενής του σκώρου, είναι ένα άλλο έντομο, με χρώμα καφετί, που προκαλεί μεγάλες καταστροφές στα χαλιά. Πολλαπλασιάζεται ταχύτατα και κατατρώγει, όχι μόνο μάλλινα υφάσματα, χαλιά και γούνες, αλλά και αδιάβροχα, πέτσινες βαλίτσες και βαμβάκερα. Αγαπάει πολύ τη ζέστη.

Η βρεταννική Υπηρεσία Επισημοτικών και Βιομηχανικών Έρευνών, έχει διοργανώσει μια συστηματική έκστρατεία για την εξόντωσή του, γιατί υπολογίζει πως καταστρέφει, κάθε χρόνο, μάλλινα είδη αξίας πολλών χιλιάδων λιρών στις αποθήκες του Γιορκσάιρ. Οι δόσεις που δίνει στο κοινό για την καταπολέμησή του εντόμου αυτού, είναι οι ίδιες περίπου με του σκώρου. Αλλά η εφαρμογή τους πρέπει να γίνεται μεθοδικότερα, γιατί κρύβεται και φωλιάζει στις σχισμές του πατώματος, των ντουλαπιών και των συρταριών.

Οι μύγες είχαν παθεί θραύσι προ ολίγων ετών, με τη διάδοση του Ντι-Ντι-Τι. Το φάρμακο αυτό τις σκότωνε κατά χιλιάδες. Τώρα όμως, φαίνεται πως όσες απόμειναν, έχουν αποκτήσει μία κάποια άνοχη απέναντί του. Στην αρχή, δηλαδή, τις ζαλίζει, ύστερα όμως συνέρχονται και πετάνε σαν πρώτα.

Πιάστηκαν μάλιστα μύγες, που ήταν θαυμάσια στην υγεία τους και γεμάτες ζωτικότητα, μολοντί είχαν μέσα στο σώμα τους μία ποσότητα Ντι-Ντι-Τι, που θα τις κρατούσε νεκρές πριν από λίγα χρόνια, όταν πρωτοεμφανίστηκε.

Δεν θέλουμε να πούμε, βέβαια, ότι αχρηστεύθηκε πιά το Ντι-Ντι-Τι. Πρέπει όμως να συνδυάζεται και μ' άλλα προφυλακτικά μέσα — ιδίως δε με δικτυωτά στα παράθυρα και στα μέρη όπου υπάρχουν τρόφιμα. Οι μύγες αποτελούν τόσο μεγάλη απειλή για την υγεία μας, ώστε πρέπει να τους κηρύξουμε άγωνα εξοντωτικό, αμείλικτο, μέχρις εσχάτων.

Και τώρα ερχόμαστε στις σφήκες, τις τόσο ενοχλητικές για όσους μένουν σε σπίτια εξοχικά. Αυτές θα τις αντιμετωπίσετε με παγίδες. Βάζετε δηλαδή λίγο νερό με ζάχαρη μέσα σε βαζάκια της μαρμελάδας και χώνετε στο λαιμό τους ρολούς από χοντρό χαρτί, έτσι ώστε οι σφήκες να μπορούν να μπουκνούν για να φτάσουν στο δακτυλικό ζαχαρόνερο, όχι όμως και να ξαναβγούν πιά.

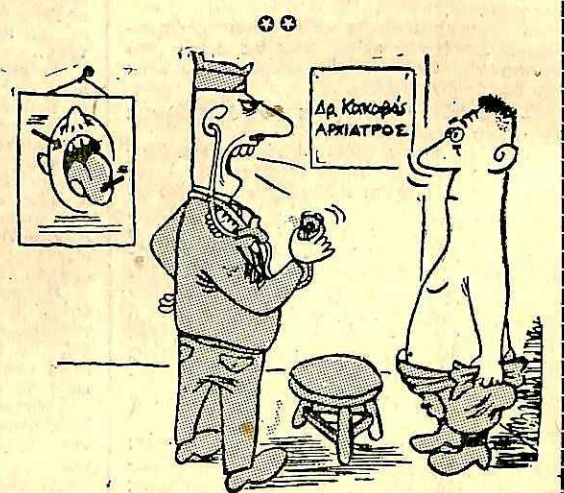
Ένα άλλο είδος παγίδας χρησιμοποιείται για τις κατσαρίδες. Σ' αυτές το καλύτερο δόλωμα είναι η μπύρα. Αφίνετε όλη τη νύχτα μερικά πιατάκια με μπύρα στα μέρη όπου εμφανίσθηκαν κατσαρίδες. Ακουμπάτε στο χέλιος τους λουρίδες από χαρτόνι. Οι κατσαρίδες, που τρελλαίνονται για την μπύρα, ανεβαίνουν πάνω, πέφτουν απ' την άκρη τους μέσα στο υγρό και πνίγονται.

Τέλος, για τα μυρμήγκια, σκοπίζετε σκόνη βόρακα στα μέρη όπου έχουν εμφανισθεί (προσοχή όμως, γιατί είναι δηλητηριώδης). Επιπλέον, βρίσκετε την είσοδο της φωλιάς τους, την ανοίγετε περισσότερο και νύστε μεσα βραστό νερό ή έντομοκτόνο — ή και τα δυο συγχρόνως. Έχετε υπ' όψη, ότι μπορεί να ξαναδημιουργηθούν καινούργιες «αποικίες» μυρμηγκιών, ιδίως τον Αύγουστο που τα έντομα αυτά φτερά.

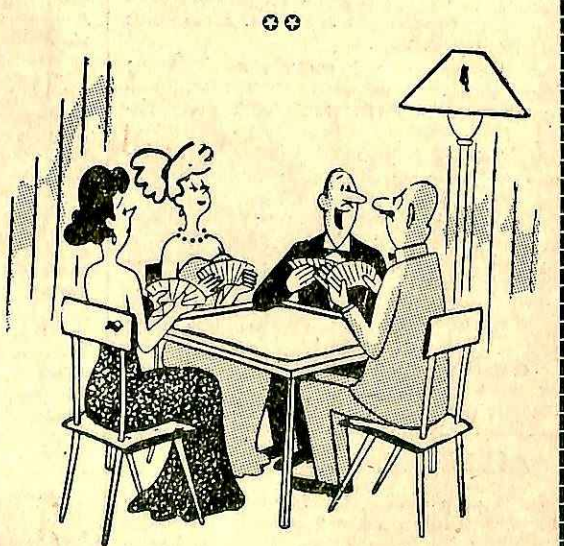
Η μάχη με τα έντομα, παρ' όλο ότι φαίνεται εύκολη, παρουσιάζει μεγάλες δυσκολίες.

Αθέμιτος συναγωνισμός!... (Του Αρχέλαου)

— Είσαι άρρωστος; Μα για πές μου... θάρχουν και ως πολίτης για την άρρωστεια αυτή σε μένα;
— Όχι, κύριε αρχίατρε! Θα στείλω να σ' εφέρουν!...

— Ήσυχασε, φίλε μου! Τα νοήματα που κάνω στη γυναίκα σου, είναι τελείως άσχετα με το μπρέζ!...

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΥΤΥΧΙΑ φέρνει μακροβιότητα!

Οι επιτυχίες και οι απογοητεύσεις στον έρωτα

Από μια μεγάλη έρευνα, που έγινε εσχάτως στις Ηνωμένες Πολιτείες γύρω από τα προβλήματα του έρωτα, δημοσιεύουμε πιο κάτω τα πιο ενδιαφέροντα μέρη της.

1) Γιατί ώριμοί άνθρωποι έρωτεύονται συχνότερα από άλλους;

Η Έπιστήμη δεν έχει ακόμη εξερευνήσει όλες τις πλευρές αυτού του ζητήματος. Μια μελέτη όμως εκατοντάδων σπουδαστών και των δύο φύλων, προερχομένων από 15 διάφορα αμερικανικά Πανεπιστήμια, απέδειξε το εξής: Οι κοπέλλες που ανήκουν σε εύπορες οικογένειες, τείνουν να έρωτεύονται πιο συχνά απ' τα φτωχοκόριτσα. Απέδειξε επίσης, ότι το κορίτσι που είχαν περιορισμένη συνάφεια με τους γονείς, τείνουν να έρωτεύονται πιο συχνά απ' τα φτωχοκόριτσα. Απέδειξε επίσης, ότι το κορίτσι που είχαν περιορισμένη συνάφεια με τους γονείς, τείνουν να έρωτεύονται πιο συχνά απ' τα φτωχοκόριτσα.

4) Οι αποτυχίες στον έρωτα επηρεάζουν την πιθανή διάρκεια της ζωής;

Ναί. Μια γνωστή ασφαλίστική εταιρεία, έκανε μια έρευνα σε 6 εκατομμύρια άτομα. Βρήκε, λοιπόν, ότι οι άνθρωποι που έχουν έρωτα, ζουν περισσότερο από τους που δεν έχουν.

Εξέ, άλλου, οι κοπέλλες που έρωτεύονται δυσκολότερα, βλέπουν με λιγότερο ρομαντισμό τον άντρα που θα διαλέξουν τελικά για σύζυγο ή φίλο τους. Κορίτσια από αγροτικές περιοχές, όπου υπάρχουν λιγότερες ευκαιρίες κοινωνικών επαφών, είναι πολύ ανθεκτικότερα στα βέλη του Έρωτος απ' όσα εκείνα που κατοικούν σε μεγάλες πόλεις. Οι κοπέλλες των πόλεων είναι ρομαντικότερες, λιγότερο ντροπαλές και πιο εκδηλωτικές στον έρωτά τους.

2) Υπάρχουν άνθρωποι άνικανοι να έρωτεύονται;

Ναί. Όπως βεβαιώνει ο κοινωνιολόγος Λ. Κότρελ, ώριμοι άνθρωποι δεν έρωτάνε γρηγορότερα, ούτε και θα μάθουν ποτέ. Άλλοι πάλι δέχονται τον έρωτα, δεν μπορούν όμως να τον δώσουν. Κι' αντιθέτως, άλλοι δίνουν μόνο στοργή, χωρίς και να παίρνουν. Δεν περιμένουν τίποτα, και γι' αυτό συνδέονται συνήθως με άτομα «ρηχά» και εγωιστικά. Ωστόσο, η αγάπη μεταξύ συζύγων, δεν μπορεί να ολοκληρωθεί, εφόσον δεν υπάρχει αμοιβαιότητα στην ανταλλαγή στοργής.

ΘΕΜΑΤΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ. Κατά το θέρος ή ανάπτυξης των μολυσματικών ασθενειών ευνοείται ιδιαίτερα από τον καύωνα. Και δι' αυτό επιβάλλονται μέτρα προληπτικά. Ένας εκ των κυριότερων φορέων μικροβίων και μια από τις βασικές αιτίες εντερικών διαταραχών είναι το νερό. Ο ΡΑ-ΣΤΕΙΟΥ έλεγε ότι τα 99% των μικροβίων εισέρχονται στον οργανισμό με το νερό. Είς την χώραν μας ένα πλύνον νερό, εγγυάται 100% την πρόληψη όλων αυτών των κινδύνων.

Τα επιβαλλόμενα νερά Καραντινής Λουτρακίου, με τα νέα αυτόματα μηχανήματα εμφιαλώσεως της Εταιρείας Καραντινής και με τα τελευταία επιστημονικά μέσα αποστείρωσεως και φιλτραρίσματος που διαθέτει, εξασφαλίζει στους τούς άρτους της υγιεινής όπως διαπιστώσαν οι αρμόδιοι υπάλληλοι του Υπ. Υγιεινής και Ιατρικών Πληθών.

3) Πώς είναι πιθανότερο να γνωρίσετε το πρόσωπο που θα έρωτεύητε και θα παντρευτήτε;

Αυτό εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, κι' ακόμη απ' τον περίφημο νόμο των πιθανοτήτων. Οι κοινωνιολόγοι του αμερικανικού Κολλεγίου Στέφενς, ρώτησαν γι' αυτό το ζήτημα 1194 πρώην σπουδαστές, παντρεμένους τώρα. Οι περισσότεροι, λοιπόν, απάντησαν πως ωφείλαν τη γνωριμία τους με το «έτερον ήμισυ» σε σύστασι κάποιου κοινού φίλου. Κάπως λιγότεροι ήταν εκείνοι που παντρεύτηκαν με μια συμφοιτήτριά τους. Οι υπόλοιποι γνωρίστηκαν: 1) σ' ένα πάρτυ, 2) στο γραφείο, 3) σ' ένα μέρος όπου παραβρίσκον, 4) σ' ένα τραίνο. Μερικούς τους σύστησαν συγγενείς τους κι' άλλοι συστήθηκαν μόνοι τους. Υπάρχει, τέλος, κι' ένας άριθμος εξαιρετικών περιπτώσεων, σαν μια κόπελλα π. χ. που τη σύστησε ο ίδιος ο άρραβωνιαστικός της σ' εκείνον... που του την πήρε κατόπιν!

4) Οι αποτυχίες στον έρωτα επηρεάζουν την πιθανή διάρκεια της ζωής;

Ναί. Μια γνωστή ασφαλίστική εταιρεία, έκανε μια έρευνα σε 6 εκατομμύρια άτομα. Βρήκε, λοιπόν, ότι οι άνθρωποι που έχουν έρωτα, ζουν περισσότερο από τους που δεν έχουν. Κορίτσια από αγροτικές περιοχές, όπου υπάρχουν λιγότερες ευκαιρίες κοινωνικών επαφών, είναι πολύ ανθεκτικότερα στα βέλη του Έρωτος απ' όσα εκείνα που κατοικούν σε μεγάλες πόλεις. Οι κοπέλλες των πόλεων είναι ρομαντικότερες, λιγότερο ντροπαλές και πιο εκδηλωτικές στον έρωτά τους.

4) Οι αποτυχίες στον έρωτα επηρεάζουν την πιθανή διάρκεια της ζωής;

Ναί. Μια γνωστή ασφαλίστική εταιρεία, έκανε μια έρευνα σε 6 εκατομμύρια άτομα. Βρήκε, λοιπόν, ότι οι άνθρωποι που έχουν έρωτα, ζουν περισσότερο από τους που δεν έχουν.

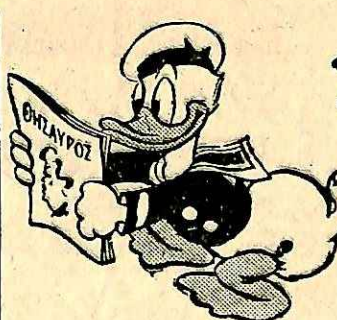
Εξέ, άλλου, οι κοπέλλες που έρωτεύονται δυσκολότερα, βλέπουν με λιγότερο ρομαντισμό τον άντρα που θα διαλέξουν τελικά για σύζυγο ή φίλο τους. Κορίτσια από αγροτικές περιοχές, όπου υπάρχουν λιγότερες ευκαιρίες κοινωνικών επαφών, είναι πολύ ανθεκτικότερα στα βέλη του Έρωτος απ' όσα εκείνα που κατοικούν σε μεγάλες πόλεις. Οι κοπέλλες των πόλεων είναι ρομαντικότερες, λιγότερο ντροπαλές και πιο εκδηλωτικές στον έρωτά τους.

2) Υπάρχουν άνθρωποι άνικανοι να έρωτεύονται;

Ναί. Όπως βεβαιώνει ο κοινωνιολόγος Λ. Κότρελ, ώριμοι άνθρωποι δεν έρωτάνε γρηγορότερα, ούτε και θα μάθουν ποτέ. Άλλοι πάλι δέχονται τον έρωτα, δεν μπορούν όμως να τον δώσουν. Κι' αντιθέτως, άλλοι δίνουν μόνο στοργή, χωρίς και να παίρνουν. Δεν περιμένουν τίποτα, και γι' αυτό συνδέονται συνήθως με άτομα «ρηχά» και εγωιστικά. Ωστόσο, η αγάπη μεταξύ συζύγων, δεν μπορεί να ολοκληρωθεί, εφόσον δεν υπάρχει αμοιβαιότητα στην ανταλλαγή στοργής.

ΘΕΜΑΤΑ ΥΓΙΕΙΝΗΣ. Κατά το θέρος ή ανάπτυξης των μολυσματικών ασθενειών ευνοείται ιδιαίτερα από τον καύωνα. Και δι' αυτό επιβάλλονται μέτρα προληπτικά. Ένας εκ των κυριότερων φορέων μικροβίων και μια από τις βασικές αιτίες εντερικών διαταραχών είναι το νερό. Ο ΡΑ-ΣΤΕΙΟΥ έλεγε ότι τα 99% των μικροβίων εισέρχονται στον οργανισμό με το νερό. Είς την χώραν μας ένα πλύνον νερό, εγγυάται 100% την πρόληψη όλων αυτών των κινδύνων.

Τα επιβαλλόμενα νερά Καραντινής Λουτρακίου, με τα νέα αυτόματα μηχανήματα εμφιαλώσεως της Εταιρείας Καραντινής και με τα τελευταία επιστημονικά μέσα αποστείρωσεως και φιλτραρίσματος που διαθέτει, εξασφαλίζει στους τούς άρτους της υγιεινής όπως διαπιστώσαν οι αρμόδιοι υπάλληλοι του Υπ. Υγιεινής και Ιατρικών Πληθών.

Οι γραβάτες

Ένας από τους πιο τυπικούς ανθρώπους που έχω γνωρίσει, είναι ο Άρτεμης. Κι' ένας από τους λίγους φίλους που έχω κάνει στη ζωή μου, είναι πάλι ο Άρτεμης. Κοντολογίες, ο Άρτεμης είναι ο τυπικότερος φίλος μου.

Δεν μπορούσε, λοιπόν, να του διαφύγει η επέτειος των γενεθλίων μου. Πρωί-πρωί μου κουβαλήθηκε στο γραφείο.

— Να τα χιλιάδες, Φοίβε, γ' υστερα με φίλησε σταυρωτά — κι' ήτανε και αβυσσιστος παναθεωμάτουμε — κι' έφυγε, έχοντας με τα χέρια του να τραβήξει μου ένα μικρό πακέτο.

Το άνοιξα με περιέργεια και ανέσκαψα μια γραβάτα εκλεκτής ποιότητας και κακού γούστου. Είχε ένα χρώμα μουζουλί και κάτι πρασινωκόκινα σχέδια, που άλλα παρίσταναν κακές μαγισσες και άλλες το θωρηκτόν «Αβέρωφ».

— Αίσχος! μουμούρισα, απογοητευμένος.

Την ίδια γνώμη είχε γι' αυτή την ελεεινή γραβάτα και η γυναίκα μου.

— Από τα καρροτσάκια, φαίνεται, θα την πώσις ο προκάμενος ο φίλος σου, φώναξε, μόλις την είδε.

— Όχι, την διαβεβαίωσα. Είναι από μαγαζί. Και μάλιστα από μαγαζί πολυτελείας. Να, κύττα τη φίμα.

— Τότε, καίμα στα λεφτά! αποφάνθηκε.

— Άλλα, μια λάμψη φωτίσε ξαφνικά τα μάτια της.

— Να πας να την αλλάξεις, μου είπε.

— Σ' άρεσει; τη ρώτησα.

— Έσένα σ' άρεσει; με αντιρώτησε.

— Πολύ.

— Έμ' τέτοιος βλάκας που...

Εύθυμη Ιστοριόγλα

Το άλλο πρωί κίολας, ακολούθησα τη σύστασή της. Μπήκα με δισταγμούς στο γραβατάδικο — «κατάστημα ανδρικών νεωτερισμών» — κι' απευθύνθηκα σ' ένα ντυσγμένο από την ανάδουλειά υπάλληλο.

— Αυτή τη γραβάτα την αγόρασε χθες κάποιος κύριος.

— Μάλιστα.

— Θα μπορούσα να την αλλάξω;

— Βεβαίως.

— Δείτε μου, λοιπόν, γραβάτες ίσης αξίας.

Κατέβασε με νωχελικές κινήσεις διάφορα κουτιά από τα ράφια και τ' αράδιασε πάνω στον μπαγκό.

— Όριστε, διαλέξτε.

— Έχωσα τη μούρη μου μέσα στα κουτιά και προσπαθούσα ν' ανακαλύψω τη γραβάτα του γούστου μου. Με τα πολλά, τη βρήκα. Ήταν μια πρασινωτή, λαδία, πές καλύτερα, που λογαρίαζε ότι θα πήγαινε πολύ με τα μάτια μου.

— Αυτή, είπα αποφασιστικά.

— Εύχαριστώ.

Μου την δίπλωσε, την τσέπασα και τράβηξε στην εύχρη της Παναγίας.

— Την άλλαξες τη γραβάτα;

Αυτή ήταν η πρώτη κουβέντα της γυναίκας μου, μόλις γύρισα το μεσημέρι στο σπίτι.

— Την άλλαξα, την καθήσυχασα.

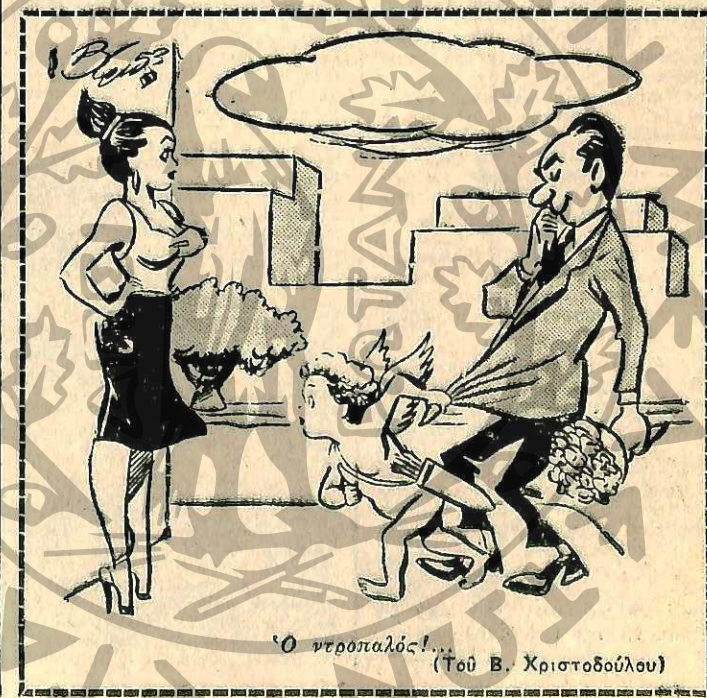
— Για να δούμε, λοιπόν, και το δικό σου γούστο, ξαναείπε, ενώ ξεδίπλωνε το πακέτο.

— Σ' άρεσει; τη ρώτησα.

— Έσένα σ' άρεσει; με αντιρώτησε.

— Πολύ.

— Έμ' τέτοιος βλάκας που...

Ο νεροπαλός!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Το μοναδικόν φάρμακον κατά της γριχοπύσεως
ΣΙΑΒΙΚΡΙΝΗ
Παρελήφθη και πωλείται εις
όλο το φαρμακείο.

είσαι γιατί να μη σ' άρεση!
Και συνέχισε, χωρίς να προσέξω πώς ήμουνα έτοιμος να διαμαρτυρηθώ:

— Πρώτα-πρώτα, βρέ ζω-τόβολο, με τί ρούχα θα τη βάλης την πράσινη γραβάτα;
— Με τα μπλέ μου.

— Και πάλι, άκαλαίσθητε άνθρωπε, τό μπλέ με τό πράσινο;

— Και γιατί δεν πάει;
— Γιατί έτσι!

— Είναι δηλαδή διαταγή της 'Αστυνομίας;

Δεν θέλησα να την μειώσω περισσότερο και σταμάτησα. Την είδα, άλλωστε, πού πήρε με τόπο ένα βάλο και δεν θέλησα να τη βάλω σε κόπο. Έκείνη έκμεταλλεύθηκε την ευγένειά μου και μου άνακοίνωσε την άπόφασή της:

— Να ξαναπάς να την ξαναλλάξεις!

Ξαναπήγα και την ξανάλλαξα. Προτίμησα μία κόκκινη της φωτιάς, γιατί όπως είχα άκούσει προ έτών να λέει ένας φίλος μου ζωγράφος πού σπούδαζε δεκάδες χρόνια στο Πολυτεχνείο, τό μπλέ ταιριάζει περίφημα με τό κόκκινο.

Την ίδια άκριβώς άποψή άνέπτυξα και στη γυναικία μου την ώρα πού της έδειχνα τό καινούργιο μου άπόκτημα.

— Ναί, αλλά τό κόκκινο δεν πάει με την ηλικία σου, με άποστόμωσε. Άντές οί γραβάτες είναι για κάτι παιδαρέλια κι όχι για μεσόκοπους, άσυνόλητους σαν και σένα. Έκτός άν μου περνίσαι για τζόβινο!

Με μεγάλη δυσκολία άπόφυγα πάλι τόν καυγά. Γι' αυτό, δεν έφερα καμιά αντίρρηση, όταν έβγαλα την τρίτη διαταγή της:

— Να πάσες μία γραβάτα γκρι σκούρα. Πολύ σκούρα! Και πολύ σκέτη!

Είδα κι έπαθα ώσπου να ξετομπώσω μία τέτοια γραβάτα. Αλλά, εύτυχώς, τό κατόρθωσα και με τό ύφος πού είχε ο Κολούβος όταν άνακάλυψε την 'Αμερική, γύρισα στο σπίτι.

— Αυτή μάλιστα! φώναξε ένθουσιασμένη η γυναικία μου. Ύστερα την άκούμπησε πάνω στο στήθος μου και ψιθύρισε, σαν να μονολογούσε:

— 'Η αλήθεια είναι πως πέφτει λίγο γεροντική για σένα.

Και θαρρείς πώς ούτε λογάριζα, ούτε την ένδιφερε η παρουσία μου, εξακολούθησε.

— Αλλά, γιατί να πάη χαμένη μία τόσο διαορφή και άκριβή γραβάτα; Θα τη χαρίσω τού μπαμπά μου στη γιορτή του.

— Έτσι κι' έγινε. Άνήμερα της γιορτής του, την κοτσάρισε ο γέρος τη γραβάτα πού έπεφτε «γεροντική» για μένα.

★

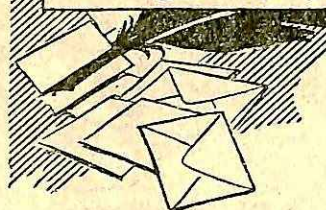
Όσο για τόν 'Αρτέμη πού-βαλε, χωρίς λόγο, αυτή τη φουτουζά στο κεφάλι μου, θα τορβήξω κι' αυτός με τη σειρά του τό διάολό του.

Έχω κάνει ειδική παραγγελία στην 'Αμερική, μία γραβάτα φούεια, με ζωγραφισμένη την έκρηξη της άτομικής βόμβας στη Νεβάδα.

Κι' άντε να δούμε, κύριε 'Αρτέμη, τί θα την κάνης όταν σου τη χαρίσω και πού θα βόης να την αλλάξεις!...

Γ. ΓΙΑΝ.

Η άλληλογραφία μας

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Τό μ Σ ώ γ ι ε ρ, Λαμία: Οί δύο διευθύνσεις πού μās ζητάτε είναι οι άκόλουθες: Hearst Corporation, 57th Street at Eighth Ave, New York 19, N.Y. U.S.A. Καί Fawcett Publications Inc, Fawcett Building Fawcett Place, Greenwich, Connecticut U.S.A. Τα νιούσα, 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις τού «Τρίο κιτάρα» είναι: «Γκρή Πάρκ» όδός Μαυροματαιών, 'Αθήνα. 'Αχιλλέα Μαντάν, 'Αττάλντη: 'Η διεύθυνσις της 'Αννας Κυριακού είναι: Ήεατρον 'Αργυροπούλου όδός ναυάρχου Νικοδήμου 3, 'Αθήνα. 'Ανδρέαν 'Ανδρέοπουλον, 'Ιθάκη: 'Η σύζυγος τού ποιητού Σικελιανού πέθανε λίγο μετά τις περσιένες Δελφικές εορτές. Ονομαζόταν δε Εύα και όχι 'Αννα, όπως γράφετε. 'Η διεύθυνσις τού ποιητού 'Ιωάννου Κουτσόγερ είναι: όδός Σκουφά και Μασσαλίας 60Α 'Αθήνα. Διονύσιον Δρογυγιήν: Τα γράμματα καταστρέφονται άμέσως μετά την δημοσίευσή της άγγελίας, πάντως η επίσημη τού στρατιώτου Δ. Σκενδέρη μας έστάλη πολύ προτού δημοσιευθί, γιατί περιέμενε, όπως τόσα άλλα, την σειρά του. Α. Α. Ε.: Τόσο τό σταυρόλεξο όσο και τό μαγικό τετραγώνον πού μās στέλνεται δεν ένεκρίθησαν. Θεόδωρον Πετρούτσον, Λακωνία: Δεν είναι δυνατόν να βρούμε τη διεύθυνσι πού μās ζητάτε. Θ. Κ., Θεο)νίκη: 'Η διεύθυνσις τού Αιί Hnnp είναι: Chateau «L'Horizon» Cannes France. Μπέμπα Σταματάκη, 'Αργος: Δεν δημοσιεύουμε συνεργασία άναγνωστών. Ι. Κ. Α., Λουτράκι: Παρά τις προσπάθειές μας δεν κατορθώσαμε να βρούμε την διεύθυνσι πού μās ζητάτε. Φανεριώτισσα, Κων)πολιν: Σας ευχαριστούμε για τό καλoκεντικό σας λόγια. Διαβιβάσαμε τούς χαρτελιμούς σας στον κ. Παλαγιότι και στον κ. Παπαδόπουλο. 'Η διεύθυνσις της Barbara Hutton είναι: «Hotel de Paris, Monte Carlo, Principauté de Monaco. Zάν-Bικτόρ, Βόλον: 'Ο Χάρρυ Έγτοναρντς και ο άνθρωπος με τις άπίστευτες ικανότητες πού άναφέρετε είναι εμένα και τό αυτό πρόσωπο. Σ. Μπαρουτόπουλον, Νίκαια: 'Η γελοιογραφία σας δεν μās ένθουσίασε. 'Ο Δεκανεός Γεώργιος Ξενιάς, μās γράφει από τό Τόκιο ότι, σέ μία αίτησή του για άλληλογραφία, τόν προβιβάσαμε σέ... άνθυπολοχαγό! Σύμφωνα με την έπιθύμια του, έπανορθώνουμε.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Δημ. Σ κ λ η ρ, Περιστέρι, Σ έ λ μ α και Λεϊλάν, Νάυκλιον και Ν. Ε., Καλλιθέα: 'Η άσπρ πού έπαίξε τόν ρόλο της Μιρέλας στο φίλμ «Όριο θάνατι πολύ άργά» είναι η 'Αννα-Μαρία Πιερράντζελι την όποια είδαμε από τότε σέ πολλές άλλες έπιτυχίες. Αυτό ήταν τό πρώτο της φίλμ. 'Η σημερινή διεύθυνσις της είναι: Anna-Maria Pierangeli, Metro-Goldwyn-Mayer, Via Maria Cristina 5, Roma, Italia. Πιπίτσα 'Αθηνά, Τρίπολιν: 'Η διεύθυνσις της Bette Davis είναι: 301 N. Rockingham Avenue, Brentwood Calif. U.S.A. Της Shirley Temple: 209 N. Rockingham Avenue, Brentwood.

Θεσσαλονίκης, Grèce. Δημήτριος Κωνσταντινίδης, Λαχανά, Θεσσαλονίκης, Grèce.

Οί κάτωθι στρατιώτες μας, ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες: Σπύρος Κουλοβάρης Α.Α.Ι. Β.Σ.Τ. 900, Γεώργιος Μετοχιανάκης, Α. Δ. Σ. Η. Β.Σ.Τ. 900, Δημήτριος Τζουβάρας 695 Α. Β.Γ. Π. Ιός Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908, Νικόλαος Παπαδοσάλλειου 229 Ε. Τ.Π. 2ος Λόχος Β.Σ.Τ. 900, 'Αναστασίου 'Ανδριανός, Δημήτριος Λαδοπούλος και Παναγιώτης Πετινάρης 24, Σ.Π. Διμ. Διαβιβάσεων, Σ.Τ.Γ. 918Β, Ντένις Παπαδόπουλος, Γεώργιος Κοτζαμάνης και 'Απόστολος Βασιλείου Τ.Υ.Σ. Σ.Τ.Γ. 911Α. Μάκης Ρούσης και Σούλης 'Αθανασίου, ΚΕΝΗ, 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α, 'Ιωάννης Καλαμπόκας, 'Αργύριος Λιναράς, Νικόλαος Λουίζος και Θεόδωρος Νικόλαοπουλος, 724 Τάγμα Μηχανικού, Β.Σ.Τ. 904, Νικόλαος Προλοπάκης, Μιχαήλ Δεσποτάκης, Φώτιος Παπακρήστου και Χρήστος Μπουκουβάλας, 111 Σ.Π. Α, Μοίρα, Α' Πυρήν, Σ.Τ.Γ. 914Γ, 'Ιωάννης 'Αγγελίδης, 'Αδράμ Χατζηεσάλλειου, Γεώργιος Καρακώστας, 'Ιάσων Τσαλικής, Δημήτριος Θεοχάρης, Πέτρος Νάζος, 'Ιωάννης Μυρινιάδης, Διαμαντής Δουραμής, Δημήτριος Κωστής, 'Αλέξανδρος Μπουκουβάλας, 'Ιωάννης Πατρινός και Χαράλαμπος Βαμδουνακής, 111 Σ.Π. Πυρήν, Τ.Υ.Σ. Σ.Τ.Γ. 912, Χριστόφορος Βετσόπουλος και Κώστας Χατζηεσάλλειου, 415 Σ.Π. Β.Σ.Τ. 902, Γεώργιος Ζαφειρίου, 415 Σ.Π. Β.Σ.Τ. 902, Νικόλαος Γαβριήλ 658 Π.Α.Π. Β.Σ.Τ. 901, Ε. Μερτζανίδης, Κ. Χατζηκρίστος, Κ. Χατζούλης, Γ. Χατζής και Γ. Μερτζεμέκης 415 Σ.Π. Β.Σ.Τ. 902, Διονύσιος Ρηγάπουλος, 569 Τ.Π. Λόχος Διοικήσεως Σ.Τ.Γ. 916, Δημήτριος 'Ιωαννίδης Σ.Μ.Υ. 2ος Λόχος, Σ.Τ. Γ. 925, 'Ιωάννης Καρίδης, 'Αναστάσιος Μάργαρης, Σπυρίδων Βλάχος και Μάρκος Δάκρης, 724 Τ. Μηχανικού, Ιός Λόχος, Σ.Τ.Γ. 905.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οί κάτωθι άναγνωστές μας ζητούν άλληλογραφία με 'Ελληνίδες τού έξωτερικού: Κ. Βάσσος, Μαγούλας 94, 'Ελευσίς, Grèce. Κώστας Σαμαλίδης, Λαχανά, Θεο)νίκη, Grèce. Δημήτριος Ψυχόπουλος, Ρήγα Φερραίου 44, Πειραιά, Grèce. Παναγιώτης Κασαρέας (21 χρόνων), Χαλάστρα, Θεο)νίκη, Grèce. 'Ιωάννης Ζερβός, Αιόλου 46, Θεο)νίκη, Grèce. Γεώργιος 'Ελενας Κ. Καθοπούλι 17, Ρόδος, Grèce. Παύλος Τηλιακός, 'Απελότου 33, Ρόδος, Grèce. Παναγιώτης Δούκας, Θεόδωρος Βασιλείου και Νικόλαος Γεωργιάδης, Σπερχογεία Θουρία, Καλάμα, Grèce. Χρήστος Μεϊμάρης, 'Ομήρου 62, 'Αθήνα, Grèce. Δημήτριος Δημητριάδης (25 χρόνων), Καραϊσκάκη 1, Δάφνη, 'Αθήνα, Grèce. Βασίλειος Ζενετζής, Πόρος, 'Ηράκλειον Κρήτης, Grèce. Έμμανουήλ Βούλγαρης, Λεωφόρος 'Ακαδημίας, Ματσαμπά, 'Ηράκλειον Κρήτης, Grèce. Β. Γιαννόπουλος, Πραξαγόρα 43 (Λεωφ. Συγγρού), 'Αθήνα, Grèce. Δημήτριος Νικόγλου, 'Εργοστάσιον 'Ηλεκτροφωτισμού, Μικρόπολις Δράμας, Grèce. Τάκης Βούρτσας, 'Αρτοτίνης 62, Παγκράτι, 'Αθήνα, Grèce. Ν. 'Ασημάκος, Κόπουλος, Χ. Λαδά 149, 'Αθήνα, Grèce. Ευάγγελος Πολίτης, 'Αρτέμιος 68, Δάφνη, 'Αθήνα, Grèce. Κων)τίνος Τζουράς, Μαμουρή 22, 'Αθήνα, Grèce. 'Αλέξανδρος Κωνσταντινίου, Ε. Βενιζέλου 15, 'Αμπελόκηποι, Θεο)νίκη, Grèce. Νικόλαος Γεωργόπουλος, Δεζίππου 2, Χολαργός, 'Αθήνα, Grèce. Στέλιος Θεοδουλίδης, (19 χρόνων), Λαχανά Θεσσαλονίκης, Grèce. 'Αγγελος 'Αγγελίδης, Πατριάρχου Γρηγορίου 53, 'Αλεξανδρούπολις, Grèce. Κωνσταντίνος Τουλουμτζής, Λαχανά,

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Νάϊλεν, ο «Κουφός» κύτταζε τό ρολόι του. Πλησίαζε μεσημέρι.

Είχε πεινάσει. Σταμάτησε λοιπόν τ' αυτοκίνητό του μπροστά σ' ένα υπαίθριο πωλητή σάντουιτς. Έκείνος έσπευσε να τόν περιποιηθί.

— 'Ωραίος καιρός... τούλεγε συγχρόνως. Μά δεν θα κρατήση πολύ. Θαχούμε όμίχλη σέ λίγο... Φαίνεται ξένος. 'Ισως δεν θαχετε ξαναδεί την όμίχλη τού κόλπου τού Φούντα... Μοιάζει σαν ένας μανδύας από βαμβάκι, πού πέφτει και σκεπάζει γρήγορα όλα...

— 'Αλήθεια; είπε ο Νάϊλεν, με ξαφνικό ένδιαφέρον, σαν ν' άκουγε κάτι εύχάριστο.

Δεν έλπιζε ποτέ σέ τέτοια τύχη! Είχε σκεφθί άπεναντίς πώς θα συναντούσε έντονη περιπατητής στην άκροθαλασσία, τη νύχτα με τό φεγγάρι. Μιά πυκνή όμίχλη τόν εξυπηρετούσε περίφημα!

Άφου πληρώσε τά σάντουιτς πού είχε φάει, έκαμε τό γύρο ενός μικρού λόφου κι' άντίκρισε ξαφνικά την άπέναντί και ήσυχη θάλασσα.

Πραγματικά, ένα άσπρο σύννεφο ξετυλιγόταν πάνω στην έπιφάνεια τού νερού και πλησίαζε γρήγορα. Έφτασε η όμίχλη.

Ο Νάϊλεν έλάττωσε την ταχύτητα τού αυτοκινήτου του και κύτταζε πίσω. 'Ο δρόμος ήταν έρημος.

Άκολουθούσε ύστερα μία μικρή πάροδο και σταμάτησε πολύ κοντά στην άπόκρημνη άκροθαλασσία.

Βεβαιώθηκε πώς βρισκόταν πάντα στη

δική του. 'Η ύποψια άρχισε να τόν κατατρώνη.

Ήθελε με κάθε τρόπο ν' άποφύγη τις ύποψίες. Έξακολούθησε λοιπόν να προχωρή, με την ίδια μέτρια ταχύτητα, και μπήκε σ' ένα δρομάκι, θέλοντας να εξακρίβωση πού θα πήγαινε τ' άλλο αυτοκίνητο.

Τό είδε να σταμάτάν έξω άπόνα ρεστωράν. Άφισε να περάσουν μερικά λεπτά και ξαναπήρε ύστερα τόν προηγούμενο δρόμο του, δίχως να φανή πώς βιάζόταν ή πώς προσπαθούσε να ξεφυγή.

'Η ύποψή κι' η πονηρία ήταν πάντα οι καλύτεροι σύντροφοί του. Άντές τού είχαν έμπνεύσει την ιδέα ν' αγοράση ένα γρήγορο αυτοκίνητο, να παραστήση τόν άπλο σωφός στο Μάκ Βέιρ, η μάλαβη να τόν μεταφέρει στη Νέα Σκωτία, να τόν ποτίση μ' ένα δυνατό ναρκωτικό και να τού επιβάλει έτσι ένα άπρόβλεπτο περίπατο, πού θάταν ο τελευταίος τού.

★

... 'Η όμίχλη γινόταν όλοένα πυκνότερη, όσο ο Νάϊλεν ξαναγύριζε πρός την άπόκρημνη άκτή. Έκανε έπικίνδυνη την κυκλοφορία τών αυτοκινήτων. Μά ο Νάϊλεν δεν παραπονιόταν, βεβαία, για τό άνελπιστο έκείνο «κάτου» στο παιχνίδι τού!

Όταν έφτασε στη μικρή πάροδο, πρόσεξε πώς ο Μάκ Βέιρ άρχιζε να συνέχεται άπ' τη νάρκη του. Έπρεπε να κάνει γρήγορα, γιατί μπορούσε αυτό και μόνο να τόν προδώση.

Έψαξε τις τσέπες τού θύματός του, για να εξαφανισή κάθε στοιχείο της ταυτότητός του. Τό σαρκαστικό χαμόγελο ξαναφάνηκε ξαφνικά στο πρόσωπό του: 'Ο Μάκ Βέιρ φορούσε μέσ' άπ' τα ρούχα του τό μαγιό του, σίγουρα με τό σκοπό να κάνει ένα μάντιο, τό πρώτο.

«Άγαπάς πολύ τό νερό, παλληκάρι μου! συλλογίστηκε ο Νάϊλεν. Θα κώνη, λοιπόν, σέ λίγο μία ωραία βουτιά! Κι' όταν θα βρούνε τό κουφάρι σου, με τό μαγιό τού μάντιου, δεν θα μπορέσουν να βγάλουν κανένα συμπέρασμα...»

Είχε σκεφθί πώς ήταν άσφαλέςτερο να βγάλει όλα τά ρούχα τού θύματός του. Έτσι κι' έκαμε πραγματικά. Ύστερα τό κύλησε έξω άπ' τ' αυτοκίνητο.

Ο δυστυχισμένος νέος κούνησε λίγο τόνα χέρι του και ψιθύρισε μερικές λέξεις συγκεχυμένες.

Ο Νάϊλεν τόν σήκωσε στούς ώμους του. Εύτυχώς, η όμίχλη έκανε άόρατο τό κάθε τι!

Ο Νάϊλεν προχωρούσε άργά με τό φορτίο του, προσέχοντας να μην παραπατήσει. Ένοιωσε ξαφνικά τό έδαφος να κατηφορίζει άπότομα, κάτω άπ' τά πόδια του. Είχε φτάσει στην άκρη τού γκρεμού.

Σήκωσε τότε ψηλά τό κορμί τού νέου και τό πέταξε στο κενό, με τό κεφάλι πρός τά κάτω. Ήξερε, άπ' την προηγούμενη έπίσκεψή του, ότι υπήρχαν στο βάθος βράχια μυτερά πού θα τό κατακαμμάτιαζαν...

★

Όταν μπήκε η άστυνομία στην κάμαρά του, ο Νάϊλεν κοιμόταν βαθεία.

Έυνησε άπότομα. Καί, άντικρύζοντας τό Μάκ Βέιρ, νόμισε πώς έβλεπε φάντασμα!

— Δεν είσαι τόσο κακός, όσο φαίνεσαι, τού είπε ο νέος ειρωνικά. Μού επέτρεψες να κοιμηθώ έλεύθερα, βγάζοντας μου τά ρούχα. Καί στο κρύο νερό, ξέρεις, συνέχεται κανείς άμέσως!...

— Μα... οί βράχοι; ψιθύρισε ο κακοποιός σασιτισμένος. Τούς είδα καλά... Βράχοι τρομεροί, στά πόδια τού γκρεμού!...

— Καί σκέφθηκες πώς θα με ξεφορτωνόσουν όριστικά, άν έφευγα πάνω τους... Ναι, υπάρχουν αύτοί οί βράχοι και φαίνονται όταν η θάλασσα είναι χαμηλωμένη. Μά, άν είχες κάποιες γνώσεις για τις άκτές της Νέας Σκωτίας, θα ήξερες πώς έδώ οί παλιόροιες, είναι δυνατότερες παρά σε κάποιο άλλο μέρος τού κόσμου. Όταν με πέταξες στο γκρεμό, η θάλασσα είχε ανέβει πολύ. Άφου, λοιπόν έπεσα λίγα μέτρα, βρεθήκα μέσ' στο νερό, πού δεν σ' άφινε η όμίχλη να τό δής.

— Μά, άν δεν ήσουν βαρήκοος, όπως άλλωστε δείχνει τό παρατσούκλι σου «Κουφός», θακούγες τόν παλασμό πού έκανα πέφτοντας στο νερό.

Και τού πέρασε τις χείροπδες.

Β. ΜΠΡΙΝΤ

Ο Νάϊλεν σήκωσε ψηλά τό κορμί τού νέου και τό πέταξε στο κενό...

Βέσι του ένας άμορφος όγκος, πεσμένος στο πάτωμα τού αυτοκινήτου, ανάμεσα στο μπρός και στο πίσω καθίσμα.

Ήταν τό κορμί τού Μάκ Βέιρ, ενός νεαρού ντέκτειβ, πού είχε κυνηγήσει επίμονα τό Νάϊλεν για να πώρη την έπικήρυξή: 10 χιλιάδες δολάρια. Πώς τόλμησε να μετρηθί τό άδέξιο έκείνο πετειναράκι μ' ένα περιβόητο πλαστογράφο, πού δεν δίσταζε στην άνάγκη να γίνει και φονιάς!...

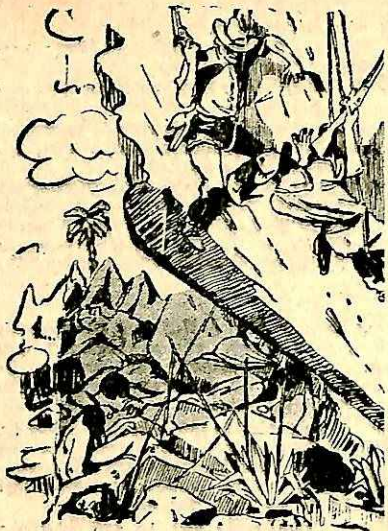
Ο Νάϊλεν άνασέκωσε τούς ώμους του, κατέβηκε άπ' τ' αυτοκίνητο και προχώρησε πεζός ως την άκρη της άκτής. Κύτταζε κάτω, άπό ένα γκρεμό ύψους 20 μέτρων. Ύστερα, ξαναγύρισε, ίκανοποιημένος σ' αυτοκίνητό του, κάθισε πάλι στο βολάν, βγήκε στο μεγάλο δρόμο κι' εξακολούθησε τόν περίπατό του.

Κιόλας γύρω τού σαν έλαφός πέπλος. «Τί τύχη!» σκέφθηκε, χαμογελώντας σαρκαστικά.

Όταν έφτασε μπροστά σ' ένα μικρό ξενοδοχείο, μπήκε άδίσταχτα και ζήτησε να φάη. Είχε διαβολομένη όρεξη.

Άργότερα, τ' άπόγεμα άναγκάστηκε να μπη σέ μία μικρή πόλι, άποικισμένη άπ' τό δρομολογίο του, γιατί τόν άνησύχησε λίγο έν αστυνομικό αυτοκίνητο, πού ακολουθούσε τόν ίδιο δρόμο με τό

Ου λευκοί επέτρεψαν με δόλο κι' ε-
ξολοθρεύσαν τους ερυθροδέρμους...

Ο άγριος αρχηγός ΤΩΝ ΑΠΑΧΗΔΩΝ

Είχε σκοτώσει περισσότερους ά-
πό 700 λευκούς

Η πιό άγρια φυλή των ερυθροδέρ-
μων θεωρείται η φυλή των Απαχή-
δων, από τους οποίους πήραν και το
όνομα οι Παρισίνοι κακοποιοί. Αλ-
λά κανένας από τους αρχηγούς των
Απαχήδων, δεν έφτασε στην σκληρό-
τητα των περιόχτων Ιερώνυμο, που
για πολλά χρόνια έκανε όλη την Α-
μερική να μιλάει γι' αυτόν. Σκότωσε
—μόναχος του— πάνω από έφτακό-
σιους ανθρώπους και κόστισε στους
Αμερικανούς ένα εκατομμύριο δολλά-
ρια (και μάλιστα εδώ κι' εκατό χρό-
νια, όποτε η τιμή του δολλαρίου ή-
ταν πολύ άνωτερη από τη σημερινή).
Ο Ιερώνυμος γεννήθηκε στην Α-
ριζόνα, στα 1830. Τα νεανικά του
χρόνια ζήσησε όπως όλοι οι ερυθρο-
δέρμιοι: Κυνηγί στα άγρια δάση, ψά-
ρεμα στα ποτάμια με το τόβο, θρη-
σκευτικές τελετές και συγκεντρώσεις
της φυλής του.

Στα είκοσιπέντε του χρόνια, αφού
πέρασε τη φοβερή δοκιμασία του «Χο-
ρού του Ηλίου» που είναι ο μεγαλύ-
τερος και ο δυσκολότερος βαθμός
μυήσεως στη θρησκεία των ερυθρο-
δέρμων), ο Ιερώνυμος έρωτεύθηκε μια
κοπέλλα κάποιου γειτονικής φυλής.

Ο έρωτάς του ήταν άγριος και
πρωτόγονος, όπως και η ζωή του. Η
φυλή των Απαχήδων, στην οποία ά-
νηκε ο Ιερώνυμος, κι' η φυλή της
νεαρής ερυθροδέρμους, βρίσκονταν από
καίρο σε πόλεμο. Σε μίαν επίδρομή
που έκαναν οι Απαχίδες, έπιασαν
μερικά γυναικόπαιδα της έχθρικής
φυλής, κι' ετοιμάστηκαν να τα σκο-
τώσουν, όταν ο Ιερώνυμος διέκρινε
πώς, ανάμεσα σ' αυτά, ήταν και μία
νέα εξαιρετικής ομορφιάς. Χρειάστη-
κε να παλέψει σκληρά με τους συν-
τρόφους του, για να κερδίσει τη ζωή
της. Το πέτυχε τέλος και την πήρε
μαζί του, άπανα στο άλογο κι' έφυ-
γε, με καλπισμό.

Από τότε, εγκατέλειψε τους Απά-
χιδες κι' έγινε κτηματίας!

Αλλά αυτή η είδυλλιακή ζωή τε-
λείωσε απότομα...

Μία μέρα, που ο Ιερώνυμος γύ-
ριζε από την πολιτεία, δεν βρήκε
τίποτα στη βέσι του: Οι φυτείες
ήταν καταστραμμένες, από την καλύ-
δα του δεν έμεναν παρά μερικά έυ-
λα, που κάπνιζαν ακόμα, και, μέσα
στις στάχτες και τα κάρβουνα, βρή-

κε τη γυναίκα του και τα παιδιά του
σφαγμένα με τον πιό άγριο τρόπο!
Αμέσως κατάλαβε τι είχε συμβή:
Κάποιοι «Λευκοί» —άντεσπεράδορ—,
όπως τους έλεγαν— είχαν περάσει
από κει κι' είχαν εξολοθρεύσει την
ανυπεράσπιστα οικογένειά του!...

Ο Ιερώνυμος στάθηκε λίγη ώρα
ακίνητος, με τα χέρια σταυρωμένα,
μπροστά στα ερείπια της ευτυχίας
του. Έπειτα ξανακαθάλκεψε το ά-
λογο του κι' έφυγε σαν δαίμονας.

Γύρισε στη φυλή του, που τον είχε
χάσει τόσα χρόνια. Έβαλε να χτυ-
πήσουν τα πολεμικά τύμπανα, κι' ό-
ταν όλοι οι άντρες συγκεντρώθηκαν,
ο Ιερώνυμος, που είχε βάψει το πρό-
σωπο και το κορμί του με κόκκινες
και μαύρες γραμμές, έβγαλε από τα
στήθη του μίαν άγρια πολεμική κρου-
γή, κραδαινόντας το τσεκούρι του.

Πολύν καιρό είχε ν' ακουστή η πο-
λεμική εκείνη κραυγή, που τους θύ-
μιζε παλιές επίδρομες, λεηλασίες,
βόγγους πληγωμένων, μαρτύρια αί-
μαλώτων...

Ο Ιερώνυμος άνακηρύχτηκε άμέ-
σως αρχηγός της φυλής.

Κι' άρχισε τότε έναν άμείλικτο πό-
λεμο εναντίον των Λευκών, εναντίον
οποιοδήποτε Λευκού! Μέσα σ' ένα
χρόνο (στα 1869) έσφαξε, με το χέ-
ρι του, τετρακόσιους είκοσιπέντε!
Αλλά μ' όλο αυτό το αίμα που έχυ-
σε, δεν ένοιωσε ακόμα τον έαυτό του
ικανοποιημένο... Άκουγε διαρκώς τη
γυναίκα του και τα παιδιά του να
του φωνάζουν ζητώντας εκδίκηση, κι
ο Ιερώνυμος, όμοιος με δαίμονα του
όλεθρου, επί κεφαλής ενός στίφους
ερυθροδέρμων, σκόρπιζε παντού το
θάνατο και την καταστροφή!

Σε λίγο, κι' άλλες φυλές ερυθρο-
δέρμων —οι Κιδόας κι' οι Κοράνχες
— ένώθηκαν μαζί του και τον άνα-
κήρυξαν γενικό αρχηγό.

Η Αμερικανική Κυβέρνηση άνησύ-
χθηκε. Δεν ήταν πια μία «συμμορία»,
που έπρεπε ν' αντιμετώπιση, αλλά μια
τεράστια έξεγερσι ερυθροδέρμων.

Ο Ιερώνυμος άναδείχτηκε πρα-
γματικός αρχηγός. Συγκεντρώνει τερά-
στιες ποσότητες τροφίμων, τις άπο-
θήκευε σε άπάτητα κρηφωγεία του, κι
έπειτα ρήμαζε έντελώς τη γύρω
περιοχή, σε μεγάλη έκταση, βάζον-
τας φωτιά κι' αναγκάζοντας έτσι
τους Αμερικανούς να σταματούν την
καταδίωξί του. Είχε απαγορεύσει
σταούς ανθρώπους του, που τον υπα-
κούαν τυφλά, να πίνουν οποιοδήποτε
ποτό. Επίσης τους είχε απαγορέ-
ψει να σκοτώνουν γυναίκες ή παιδιά.
Άλλοίμονο όμως σ' όποιον λευκό έ-
πεφτε ζωντανός στα χέρια τους! Πέ-
θαινε ύστερα από φριχτά μαρτύρια!

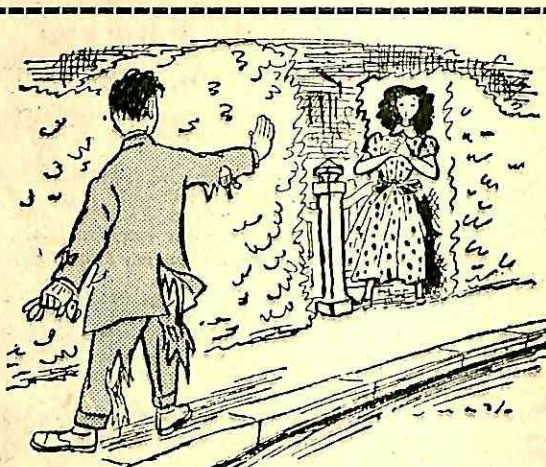
Δύο χρόνια βάσταξε αυτός ο άμεί-
λικτος πόλεμος, και δεν θα τελείωνε,
άν δεν βρισκονταν κάτι ερυθροδέρμιοι
προδότες, που ώδηγησαν τον Αμερι-
κανό στρατηγό Μπράουν, σε μία μι-
κρή κοιλάδα, τριγυρισμένη από ψη-
λούς, κάθεται βράχους, όπου ήταν
το κρυφό στρατόπεδο του Ιερώνυ-
μου.

Οι Αμερικανοί άρχισαν να πυρο-
βολούν ξαφνικά τους άνυπντους ε-
ρυθροδέρμους και να ρίχνουν άπάνω
του τεράστιους βράχους. Φυσικά, σε
μία τέτοια άνιση πάλη, οι ερυθροδέρ-
μοι δεν μπορούσαν παρά να νική-
θούν. Μόνο ο Ιερώνυμος, μ' έλαχι-
στους άπαδούς του, κατάρθηκε να
γλυτώσει άπ' αυτή την καταστροφή.

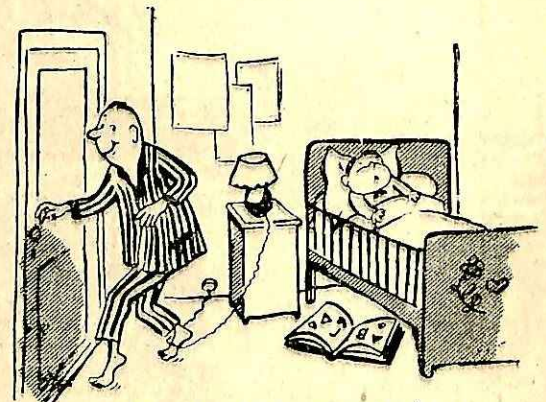
Συνέχισε όμως τον άγώνα —όχι
πια όπως πρίν, γιατί τώρα δεν είχε
παρά ελάχιστους πολεμιστές— επί
είκοσι δολοκλήρα χρόνια!

Και τέλος, γέρος πιά, κατατασκι-
σμένος από τις κακουχίες και τις
πληγές, παρουσιάστηκε μία μέρα, έ-
πικεφαλής των δεκαοχτώ τελευταίων
όπαδών του, σ' ένα Αμερικανικό φυ-
λάκιο και παραδόθηκε...

Εκτοτε έζησε ήσυχος, σε μία κα-
λύβα, που είχε φτιάσει σ' ένα δάσος,
καπνίζοντας την πινα του και μέ-
νοντας, ώρες δολοκλήρες, με τα βλέμ-
ματα καρφωμένα στο κενό, άναπο-
λώντας τα εύτυχισμένα νεανικά του
χρόνια...

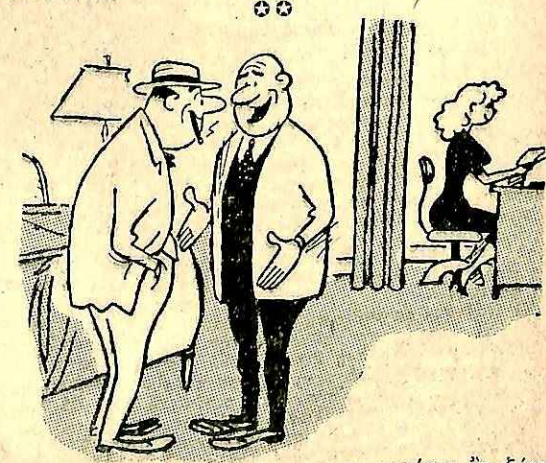
— Άν δεν διώξης, Λιλίκα μου, τον σκύλο σου,
να ξέρης, ότι όλα τελείωσαν μεταξύ μας!...

«Σιγά-σιγά, μη ξαναξυπνήση!...».

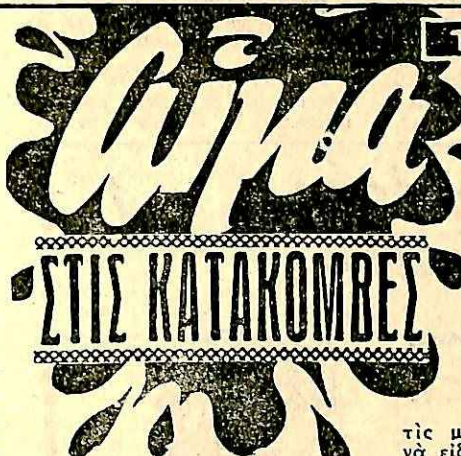
— Περιέργο! Ποτέ δεν είν' εδώ αυτός ο γλύ-
πτης ο νοικάρης μου, όταν έρχομαι να εισπράξω
το νοίκι!...

— Φοβάμαι, Κλέαρχε, να τη ρωτήσω άν ξέρη
γραφουμανή. Γιατί... άν ύποπτεθώ πως δεν ξέρει;

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΚ ΛΑ'ΙΟΝΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑ Σ

Ο Πάρκερ, κατά διαταγή του
Στόφερ παρασύρει σε παγίδα
τον Νάτ Πίνκερτον και τον γκρε-
μίζει στο ύπογειο των εξαφανί-
σεων. Κατόπιν ο Στόφερ μαθαί-
νει από τον υπέρτατο άρχηγό
του «Ματωμένου Χεριού» ότι έ-
πρεπε να παρατείνουν την άμυ-
να και τα μεσάνυχτα της άλλης
ημέρας, για να μπόρεσουν να σώ-
σουν τα θησαυροφυλάκια. Στέ
μεταξύ η Μαλδβίνα, που υποψιά-
ζεται ότι ο Πίνκερτον κινδυνεύει,
ψάχνει να βρή την είσοδο των
κατακομίδων και χώνεται μέσα
σε μία σπηλιά. Πιο πέρα από έ-
κει καθόταν σ' ένα σπτάκι κά-
ποιος Μάρκ Ντοϋελ. Σ' αυτόν
παρουσιάσθηκε ένας άγνωστος
που θέλησε να τον δωροδοκήση
για να μάθει τι έκανε στο έρημο
έκεινο μέρος. Ο Ντοϋελ άνή-
θηκε να μιλήσει δ' άγνωστος
τότε τον έπτε: «—Δεν κατάφε-
ρες, λοιπόν, ακόμη να με γνω-
ρίσης;»

15ον Κι' ο άγνωστος έ-
βγαλε την περούκα
του, τα ψεύτικα φρύ-
δια και το μoustάκι
του και στάθηκε μπροστά στο
Ντοϋελ.

— Ο κύριος Στρόφερ!...
φώναξε εκείνος, καταπληκτος.
— Ναι, ο Στρόφερ που σε
συχαιρεί, γιατί διαπίστωσε
την πίστι και την άφοσίωσί
του στο «Ματωμένο Χέρι».

— Ω, κύριε Στρόφερ, έγω
δεν θα γίνω ποτέ προδότης,
ακόμη κι' άν μου δώσουν ό-
λουκούς θησαυρούς του κό-
σμου!

— Το πιστεύω, φίλε μου.
Κλείσε τώρα την πόρτα κι' έ-
λα να κουβεντιάσουμε.

Ο Ντοϋελ ύπάκουσε Κι' ο
Στρόφερ του έπτε:

— Σήμερα καταδικάσα εις
θάνατον το Νάτ Πίνκερτον κι'
ήθελα ν' αναθέσω σε σένα την
έκτέλεσι της θανατικής αυτής
άπεφάσεως.

Ε'.

Ο Ντοϋελ είχε κρεμαστή
κυριολεκτικά στα χείλη του
Στρόφερ.

— Ξέρεις τί γίνεται αυτή
την στιγμή κάτω στις κατα-
κομβές; του έπτε εκείνος.

— Ναι. Και περιμένα τη
διαταγή να ρίξω μέσα όλο
το νερό του ποταμού, να τις
καταστρέψω και να πνίξω
τους άστυνομικούς.

— Όχι, Ντοϋελ, δεν θα
χρειάστη να γίνη αυτό. Τα
πράγματα πήραν εύχρηστη
τροπή.

— Μακάρι, κύριε Στρόφερ.
Γιατί θα με λυπούσε πολύ να
καταστρέψω τις κατακομβές.

— Όπως σου είπα, καλέ
μου Ντοϋελ, καταδικάσα σε
θάνατο τον Πίνκερτον. Τον έχω
πιάσει και τον έχω κλείσει
για καλά σ' ένα ύπογειο.

— Μπαόδο! Και τώρα τί
θα γίνη;

— Θα τον πνίξουμε! Κι' ο
δμήμιός του θα είσαι σύ.

Κατά της διαφύλαξης της μο-
σχίδας και των ποδιών σας
μεταχειριζόμαστε το

ODOREX

Αποτέλεσμα καταπληκτικόν

μονται υπέρτατα
συμμόροντα τ ή ε
συμμορίας μας!
— Έννοια σας,
κ. Στρόφερ, θα γί-
νουν όλα όπως δια-
τάξατε

ΣΤ'

Μετά την άποτυ-
χία της άποστολής
του ο Τόννι γύρισε
στις κατακομβές ά-
τελπισμένος. Και
διηγήθηκε στο συ-
νάδελφό του Λόου

τις μάταιες προσπάθειές του
να ειδοποιήση το Χόλμς ή το
διευθυντή της άστυνομίας.
— Τί άτυχία είν' αυτή που
μας κυνηγάει! ψιθύρισε εκεί-
νος. Και τώρα, Τόννι, φοβά-
μαι καμιά μεγάλη κατα-
στροφή...

— Κι' εγώ το φοβάμαι...
Σίγουρα, οι κακούργοι του
«Ματωμένου Χεριού» θάχαν
ετοιμάσει τα σχέδιά τους,
και θα τα βάλουν σ' ενέργεια
τόρα που αϊμαλώτισαν τον
Πίνκερτον.

— Θα την έχουμε άσχημα,
λοιπόν!

— Ασφαλώς... Νομίζω πως
κάναμε άσχημα ν' αποκούψου-
με την εξαφάνισι του Πίνκερ-
τον. Οφείλουμε να ειδοποιή-
σουμε τουλάχιστον τους άρχη-
γούς του «Σταχτιού Γαντιού»
μια κι' είναι σύμμαχοί μας
για την ώρα...

— Ναι, να τους ειδοποιή-
σουμε. Το ίδιο πρέπει να κά-
νουμε και για τον άρχηγό των
Ινδών, το Δαυάρα.

— Βεβαίως! Μάλιστα, βλέ-
πω τώρα πως έκανα μία με-
γάλη άνοησία. Άν ειδοποιού-
σα το Δαυάρα άπ' την πρώ-
τη στιγμή, αυτός θα μπορού-
σε ίσως να ρωτήση τους φα-
κίρδες και τους μάντιες που
έχει μαζί του, και να μας
πληροφορήση τί άπόγινε ο
Νάτ Πίνκερτον.

— Λές;... Πάντως, δε μ' η-
γάνουμε καιρό. Θα στείλω ά-
μέσως να τον προσκαλέσω.
Σε λίγο, έφτασε ο Δαυάρα.
Είθε ταργαμένος τους δυο άρ-
χιούλους και κατάλαβε άμέ-
σως πως συνέβαινε κάτι έκτα-
κτο. Ο Τόννι του διηγήθηκε

όσα είχαν συμβή, δίχως να
του κρύψη τίποτε. Και πρόσ-
θεσε στο τέλος:

— Θα μπόρεσης να μας πής
εσύ που βρίσκεται ο Νάτ Πίν-
κερτον, άν ζή ή άν πέθανε;

— Εγώ; Μά πώς;
— Άν ρωτήσης τους φακί-
ρδες... αυτοί θα μας πληρο-
φορήσουν ίσως.

Ο Δαυάρα σκέφθηκε λίγο.

— Ύστερα έπτε:

— Περιμένετε με εδώ. Θα
γυρίσω γρήγορα. Στο μετα-
ξύ, μην κάνετε καμιά άπολύ-
τως ενέργεια.

— Να ειδοποιήσουμε τους
άρχηγούς του «Σταχτιού Γαν-
τιού»;

— Όχι άκόμη.
Ο Δαυάρα έλειψε λίγα λε-
πτά μόνο, και ξαναγύρισε μ'
ένα ψηλό και λιπόσαρκο Ιν-
δό, που τα μάτια του άστρα-
ποβολούσαν στο σκοτάδι.

Ζ'.

Ο Δαυάρα ώδήγησε το
ύντροφό του στο μέρος άκρι-
βώς όπου είχε εξαφανισθή ο
Νάτ Πίνκερτον, και του έπτε:

— Σοφέ Μαραχάδα! Ο
Πίνκερτον, ο σύμμαχός μας,
στεκόταν εδώ άκριβώς και
κουβεντιάζε με κάποιον έχθρό,
που είχε έρθει ως φίλος δη-
θεν. Ξαφνικά, χάθηκε.

— Και τώρα τί ζητάς από
μένα, Δαυάρα;

— Θέλω να μάθω τί του
συνέβη, που βρίσκεται αυτή
τη στιγμή κι' άν ζή ή άν πέ-
θανε.

— Καλά.
Ο γέρος μάντις κάθισε γά-
μα σταυροπόδι και ζήτησε άπ'
το Δαυάρα να τον άφήση μό-
νον για ένα τέταρτο της ώ-
ρας.

— Ύστερα θα ξαναέρθης
κοντά μου, πρόσθεσε. Άν έγω
βυθισθώ σε λήθαργο, στάξε
στα χείλη μου τρεις σταγόνες
άπ' αυτό εδώ...

Κι' έδωσε στο Δαυάρα ένα
μπουκαλάκι μ' ένα ύποκίτινο
ύγρο.

Ο Δαυάρα άπομακρύνθηκε.
Ο μάντις κάθισε τότε τα
μάτια του, σ' ένα σημείο του
έδωκου. Έπεται από πέντε
λεπτά της ώρας, δεν έδινε πια
σημεία ζωής. Είχε βυθισθί
τελείως σε λήθαργο.

Ο άλλος περίμενε λίγο μα-
κρότερα. Όταν πέρασε το τέ-

Γραφειοκρατία

Ένας νεαρός παρουσιάσθηκε στο Ληξιαρχείο μίας πόλεως
και ζήτησε ένα πιστοποιητικό της γεννήσεως του.

Ο υπάλληλος όμως, αφού συμβουλευθηκε το μητρώο, ση-
κωσε το κεφάλι του και έπτε στο νεαρό:

— Λυπούμαι, φίλε μου, αλλά δυστυχώς δεν μπορώ να σου
δώσω το πιστοποιητικό που θέλεις, γιατί εδώ είναι σημειω-
μένο ότι πέθανες στίς...

— Μά, κύριε, δεν με βλέπετε πως είμαι ζωντανός; φώναξε
ο άλλος. Είμαι ο γιουός του Αναξάγορα, που είναι φίλος του
Εκκάρφατου με τον όποιον γνωρίζεστε πολύ καλά!...

— Άδύνατον νεαρέ μου φίλε!... Δεν μπορώ να σε δώ-
σω το πιστοποιητικό! Γιατί, παρ' όλο που βλέπω καλά ότι
ζήτε κι' ότι είσαστε περίφημα στην υγεία σας, ώστόσο, ως
υπάλληλος, είμαι υποχρεωμένος να μην πιστέψω ούτε σε σας...
ούτε στα μάτια μου!...

Κι' έκλεισε το μητρώο, δίνοντας τέλος στη συζήτηση.

SAPONOFILLI
ΣΑΠΟΥΝΙ
με
ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ

• Έξαφανίζει την ΚΑΚΟΣΜΙΑΝ του ιδρώτος.
• Έξαφανίζει κάθε ΚΑΚΟΣΜΙΑΝ από τα χέρια.
• Η ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ απαλύνει και ξανα νεώνει το δέρμα.

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ με **ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗΝ ΣΑΠΩΝΟΦΥΛΛΗ** θα σας καταπλήξει.
• Διότι η ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ, δηλ. το πράσινο των φυτών που περιέχει, ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΡΙΖΙΩΣ κάθε ΚΑΚΟΣΜΙΑΝ ακόμη και την οσμή των κρεμμυδιών ή ακορδών.
• Εξ άλλου δίδει στην επιδερμίδα μία πρωτοφανή απαλότητα και μία άπιαστη φρεσκάδα ύστερα από 15 ημερών χροίσι.

Πωλείται Παντού
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟ ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ - ΚΑΛΑΜΙΤΟΥ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΕ
ανακουφισίν β
βελάτων της
ανωμαλίας αυτής

STAM

ΕΙΝΑΙ ΜΑΛΑΚΟΝ ΚΑΙ ΦΕΡΕΙ ΑΠΑΛΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑ ΔΑΚΤΥΛΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΣΤΗΝ ΤΟΥ ΘΕΣΙΝ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΠΕΔΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ε. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ • ΧΟΛΑΡΓΟΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ • ΠΑΤΗΣΙΩΝ 8 •
• 2 ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ' 2 ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ

δωσε στον "Ολιβερ και του ειπε:

—Θα τρέξεις άμέσως στο πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και θα δώσεις αυτό στα χείλια του αστυνομίου.

—Κι' αν δεν μωρέσω να τον δω;

—Θα μωρέσεις, αν πής πώς σε στέλνω εγώ;

—Μα ποιος είσαι εσύ;

—Είμαι ο Νάτ Πίνκερτον!

—Ο "Ολιβερ έμεινε με το στόμα άνοιχτό.

—Ο κ. Πίνκερτον! "Ο μέγας Πίνκερτον! "Ω! Είχα ακούσει πολλά για σάς! "Οτι γωνάσατε μέσα στις καμινάδες, ότι ξεπροβάλλατε κάτω απ' τα πατώματα, ότι κλείνεστε μέσα στις βαλίτσες. Μά ποτέ μου δεν περίμενα πώς θα ξετρυπώνατε απ' τον τοίχο της αλκής μου!

—Καλά, καλά! Πήγαινε τώρα... Καί να φέρετε εδώ τον αστυνόμο!

—Πηγαίνω, πηγαίνω, κύριε Πίνκερτον.

Καθώς έφευγε ο "Ολιβερ, ειπε στη γυναίκα του:

—Ποόσεξε "Εμμα να περιποιηθής καλά αυτόν που σώσαμε. Ξέρεις ποιος είναι; Είναι ο μέγας, ο δαιμόνιος Νάτ Πίνκερτον!

IB'

Στο μεταξύ ο Πίνκερτον αναγύρισε κοντά στη Μαλβίνα, που δεν είχε συνέλθει ακόμη, κι' ειπε στην "Εμμα:

—Βλέπεις αυτή τη γυναίκα; Μου έσωσε τη "ψή και την αγαπά σαν υπέρα μου. "Επειδή λοιπόν θα την αφήσω εδώ, κατ' ανάγκην, θα σε παρακαλέσω να την περιποιηθής.

—"Εννοια σας κ. Πίνκερτον. "Εμείς είμαστε καλοί άνθρωποι. "Επειτα μία που ξέρω πώς είναι δική σας γυναίκα, αυτό φτάνει για να γίνω θυσία.

—Όταν συνέλθω και δεν με δώ μπροστά της θ' άρχισω τις φωνές! "Εσύ όμως θα την καθησυχάσεις. Θα της πής την αλήθεια.

—Κι' αν με ωτήση πού βρίσκεστε, τί να της πώ;

—Απλούστατα, ότι ξέρετε.

—Μά δεν ξέρω τίποτα...

—Αυτό ακριβώς θα της πής. Θα της αφήσω άλλωστε ένα σημείωμα πριν φύγω.

—Α, νά, έρχεται ο γιατρός, φώναξε η "Εμμα.

—Ο γιατρός ζήτησε πρώτα μερικές πληροφορίες. "Υστερα εξέτασε τη Μαλβίνα και ειπε:

—Δεν έχει τίποτα. Θα συνέλθω. Εύτυχώς, δεν έχει πιή καθόλου νερό. Μά έσεε συνήλαθε μόνος σας;

—Μάλιστα.

—Περίεργο. Δεν είχατε πιή και σεις νερό;

—"Οχι.

—Μά πώς; Πόση ώρα μείνατε μέσα σ' αυτό;

—Μισή ώρα το λιγώτερο.

—Ο γιατρός κύτταξε με έκπληξη τον Πίνκερτον.

—Και δεν πνιγίκατε; ρώτησε.

—"Οχι, καθώς βλέπετε.

—Και δεν ήπιατε καθόλου νερό; Ούτε κι' η γυναίκα αυτή;

—Μάλιστα δεν ήπια νερό, γιατί ακολούθησε τις οδηγίες που της έδωσα.

—Ο γιατρός κύτταξε με περισσότερη έκπληξη τον Πίνκερτον.

—Μά ποιος είστε; ρώτησε.

—Λέγομαι Νάτ Πίνκερτον.

—Α, μά τώρα, λοιπόν, δεν

απορώ για τίποτα! "Εσείς τα κατορθώνετε όλα!

—Πέστε μου, γιατρέ, θα σωθώ αυτή ή γυναίκα;

—Σας έγγωμαι γι' αυτό. Πρέπει όμως να μείνει εδώ τρεις τέσσερις ημέρες γιατί είναι πολύ εξητλημένη και δεν επιτρέπεται να κουρασθής καθόλου.

—Ναί, θα μείνει εδώ. Για να είναι δε ήσυχη θα της αφήσω ένα σημείωμα.

Κι' ο Πίνκερτον έγραψε ένα σύντομο γράμμα για τη Μαλβίνα. Την πληροφορούσε ότι είχε σωθής κι' αυτός κι' ότι έσπευδε εκεί που τον καλούσε το καθήκον. "Υστερα έμπιστευθηκε το γράμμα αυτό στην "Εμμα.

Τη στιγμή εκείνη έφτασε ο "Ολιβερ μαζί με τον αστυνόμο. "Ο τελευταίος έφερε στον Πίνκερτον ό,τι είχε ζητήσει.

—Αφού άλλαξε ούνα ο Πίνκερτον μπήκε σ' αυτοκίνητο, που περίμενε απ' έξω και ειπε στο σωφό:

—Προνώρησε κατ' ευθείαν εμπρός. Θα σε οδηγήσω!

IG'

—Ο Στρόφερ ήταν βέβαιος πιά ότι μετά την εξαφάνισι του Πίνκερτον ο τελικός θρίαμβος θ' άνηκε σ' αυτόν.

Μά ανησυχούσε για κάτι άλλο.

Είχε θυμηθής τα λόγια του άρχηγού που του ειπε, πώς έχοντας δική του αστυνομία καταφέρνει να μαθαίνει όλα όσα γίνονται στις κατακόμβες. Είχε όμως τόσο πολύ ταραχή που την ταραχή του την κατάλαβε ο πιστός του Πάρκερ που εκείνη τη στιγμή βρισκόταν κοντά του.

—Κύριε Στρόφερ, σε βλέ-

πω ανήσυχο και ταραγμένο. Σου συμβαίνει τίποτα το δυσάρεστο;

—Με κατασκόπευαν και με προδίδαν.

—Ποιος, κύριε Στρόφερ; Οι άνθρωποι του «Ματωμένου Χεριού»;

—Ναί, Πάρκερ.

—Και σε ποιόν σας προδίδουν κ. Στρόφερ;

—Στον άρχηγό, ψιθύρισε ο Στρόφερ με συγκρατημένη όρη.

—Μά τότε, ειπε ο Πάρκερ, πρέπει να πιστέψουμε πως ο άρχηγός σε υποπτεύεται και δε σε θεωρεί ικανό να έχης τη γενική διοίκηση. Γι' αυτό ίσως παρακολουθεί τις ένδεργιές σου και σε κατασκοπεύει.

—Μπορεί, ίσως...

Κι' όμως ο άρχηγός, πρόσθεσε ο Πάρκερ, είναι ο πιο ανίκανος απ' όλους. Φυσικά αυτό δεν είναι δική μου γνώμη αλλά και των άλλων. "Επειτα δεν τους υποπτεύονται και τους κατασκόπους κ. Στρόφερ;

—"Οχι Πάρκερ. Είν' όμως πολύ επιτήδειοι. Φαντάσου πως ο άρχηγός ξέρει και τις πιο έλχιστες λεπτομέρειες απ' ό,τι γίνεται εδώ μέσα.

—Διάβολο! Έκανε ο Πάρκερ.

—Αυτό είναι που μ' έξοργίζει φίλε μου. Αυτή ή κατασκοπεία μου καταστρέφει τόσο ώραία σχέδια.

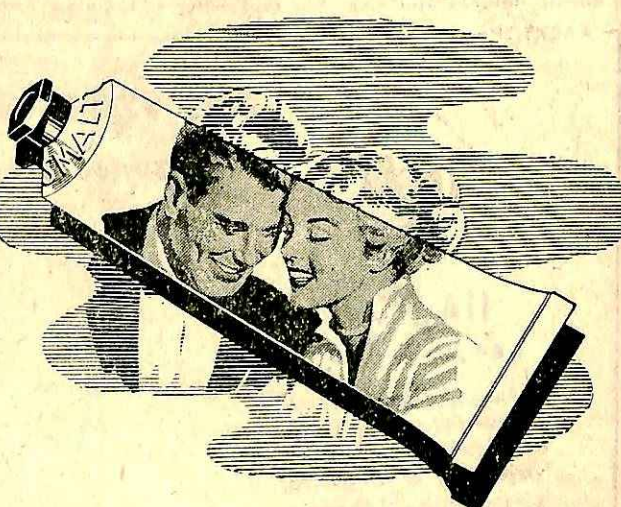
—Τότε γιατί δε φροντίζουμε, ειπε ο Πάρκερ ν' ανακαλύψουμε τους κατασκόπους;

—Αφού σκέφτηκε λίγο ο Στρόφερ απάντησε:

—"Ισως να μην είναι και τόσο εύκολο αυτό, ωστόσο θα φροντίσουμε. Πάρκερ.

—Πότε;

**Το σωληνάριο που
σας χαρίζει γερά
και ώραία δόντια**

**ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ**

—"Οχι, βέβαια τώρα. "Από στιγμή σε στιγμή περιμένω έδω τον άνθρωπο, που έστειλα χτες στον Ντουέλ με τη διαταγή να πνίξουν τον Πίνκερτον.

—Δε γύρισε ακόμα ο άνθρωπος που έστειλες;

—"Οχι.

—Και ο Πίνκερτον;

—Δεν ξέρω τίποτα ακόμα. "Εκεί που τον έχω κλεισμένο δεν μπορεί να μω ξεφύγ.

—Δε θ' άρχισες και πολύ να μάθες, κ. Στρόφερ, παρατήρησε ο Πάρκερ. Νά, έρχεται κιόλας ο άνθρωπος που έστειλες.

Πραγματικά ένας απ' τους συμμορίτες του «Ματωμένου Χεριού» έφτασε κείνη τη στιγμή.

—Κύριε Στρόφερ, ειπε σου φέρνω καλές ειδήσεις.

—Ενα μενίδισμα γεμάτο ευχαρίστησι, άνθισε στα χείλη του Στρόφερ και τα μάτια του λάμπανε από ναρά. "Επί τέλους! "Ο μεγάλος, ο τρομερός, ο άμειλικτος δίκτυος του «Ματωμένου Χεριού», ο Νάτ Πίνκερτον είχε εκλείψει!

—Λέγε, Σμιθ, είδες τον Ντουέλ;

—Ναί, άρχηγέ μου. Τον βοήκα που έλυκοποιούσε τη γυναίκα του.

—"Εκανε θαυμάσια ειπε ο Στρόφερ. Λοιπόν;

—Του ειπα, συνέχισε ο Σμιθ, πως είχες στείλει εσύ. Στην άρχή δε με πίστεψε και τότε του έδειξα το δαχτυλίδι του για να πεισθί.

—"Επειτα;

—Του διεδίβασα τις διαταγές σας κι' αυτός φάνηκε προθυμότατος να τις εκτελέσει. Του είπα όμως πως έπρεπε να είμαι παρών κατά την εκτέλεσί τους.

**ΟΥΛΙΤΙΣ
ΠΥΡΡΟΙΑ
ΛΕΥΚΑ
ΔΟΝΤΙΑ**

SANOGYL

—Μήπως αυτό τον δυσάρεστησε; ρώτησε ο Στρόφερ.

—Χμ! λιγάκι, γιατί μου ειπε: «Πώς; "Εχασα την έμπιστοσύνη του κ. Στρόφερ;» Του απάντησα πως όχι και του έξηγισα πως έπρεπε να είμαι παρών στην εκτέλεσι για να σας βεβαιώσω μετά πως οι διαταγές σας εκτελέσθηκαν.

—Λαμπρά! Σε πίστεψε;

—Ναί.

—Τι ώρα ήταν όταν τον βοήκα;

—Μά... περίπου έπτά το βράδυ. "Ο Ντουέλ προσφέρθηκε να μου κάνει το τραπέζι. "Ετσι πέρασε ή ώρα και έθασε μεσάνυχτα.

—Λοιπόν;

—Πρέπει να σας πώ ένα ποόγμα κ. Στρόφερ, πως ο Ντουέλ είναι άνθρωπος πολύ προσβεπτικός και ξέρει να κάνει καλά τις δουλειές του.

—Δεν άμφιβάλλω γι' αυτή.

—Φαίνεται όμως πως δεν έγει μεγάλη έμπιστοσύνη στη γυναίκα του γιατί στις δέκα την έλυκοπήσε.

—Διάβολο! Έκανε ο Στρόφερ, πάλι.

—Ναί ήταν ή τετάρτη φορά που την έδειρε απ' τη στιγμή που πήγα και τον βοήκα.

—"Η τετάρτη φορά!

—Μάλιστα. Κι' όταν τούκα-να κάποια φιλική παρατήρησι, μου απάντησε πως έδερνε τη γυναίκα του, σύμφωνα με τις δικές σου διαταγές.

—Ω, ω! Έκανε ο Στρόφερ, άφορη γύρευε ο Ντουέλ για να δέονη τη γυναίκα του και τη βοήκε. "Επειτα τί έγινε;

—Αφού την έδειρε, τη διέταξε να πάη στο δωμάτιό της. "Επειτα κλείδωσε την πόρτα της, έβαλε το κλειδί στην τσέπη του και μω ειπε: «Οί γυναίκες είναι φλύαρες και δεν πρέπει να μαθαίνουν τα μυστικά των άντρων».

—Πολύ σωστά.

—Τα μεσάνυχτα που λέτε, ο Ντουέλ με είδοποίησε πως είχε φτάσει ή ώρα να ενεργήσουμε. Πριν όμως πέρασε απ' το δωμάτιο της γυναίκας του, άνοιξε την πόρτα και τη διέταξε να μη κουνηθής απ' τη θέση της. "Αφού την ανακλείδωσε, κατεβήκαμε μαζί στο λαχανόκηπο, εκεί που βρίσκονται τα ηλεκτρικά κουμπιά. Το ξέρετε αυτό το μέρος δεν είν' έτσι;

—Ναί, το ξέρω.

—Τότε είναι περιττό να σου πώ πως κατεβήκαμε.

—"Εντέλως περιττό. Μ' ενδιαφέρει να μάθω τί εκάνανε.

—Εγώ δεν έκανα τίποτα, ο Ντουέλ τα έκανε όλα. "Αναγε ένα φως κι' εξέτασε ένα προς ένα τα ηλεκτρικά κουμπιά και τους ασημένιους που ήταν πάνω από κάθε κουμπί. Μω εξέγησε πως έκανε αυτή την εξέταση γιατί ένα λάθος στο κουμπί μπορούσε να καταστρέψη όλες τις κατακόμβες.

—Με ποιο τρόπο;

—Αλλά με το νερό του ποταμού κ. Στρόφερ.

—"Επειτα τί έκανε ο Ντουέλ;

—Αφού λοιπόν εξέτασε προσεκτικά όλα τα κουμπιά, έπιεσε ένα κουμπί μπλε δυο λεπτά της ώρας. "Επειτα έπαψε να το πιέζει και γυρίζοντας μω ειπε: «"Η δουλειά τελειώσε».

Σύμφωνα με τις οδηγίες σας κύτταξε αν τα νερά του ποταμού άρχισαν να πέφτουν στη στενή ύπονομο. Μετά πήγαμε στην άκρη του λαχανόκηπου κι' εκεί ο Ντουέλ παραμερίζοντας μερικά δέματα από ξερόχορτα άνασκήκωσε μια σιδερένια πλάκα και τότε άκουσα το νερό να τρέχει με παφλασμό μέσα στην ύπονομο.

—Λαμπρά!

—Για να με πείση όμως άκόμα πιο πολύ, ο Ντουέλ κατέβασε μ' ένα σκοινί το φανάρι στην ύπονομο κι' είδα πως το νερό έτρεχε με κατεύθυνσι προς το δωμάτιο των εξαφανίσεων. "Ετσι δε μούμινε πιά καμιά άμφιβολία.

—Δεν έπρεπε ν' άμφιβάλλης. Τα νερά θα σταματήσουν πιά έπειτα από αρκετές ώρες. "Αφού όμως ή δουλειά, όπως λές, τελειώσε τα μεσάνυχτα χτες, γιατί γύρισε σήμερα το πρωί στις έντεκα;

—Δε φταίω εγώ, δε θυγονται οι αστυνομικοί.

—Δεν σε καταλαβαίνα.

—Θα σου εξηγήσω άμέσως κ. Στρόφερ. Κατέβηκα στις κατακόμβες σύμφωνα με τις οδηγίες σου σήμερα το πρωί στις όκτώ, αλλά δε μπορούσα να προχωρήσω γιατί οι αστυνομικοί είχαν φθάσει στο στόμιο της ύπ' αριθ. 9 κατακόμβης κι' έψαχναν με την έλπίδα να βρούν το Νάτ Πίνκερτον. "Εξ ατίας τους αναγκαζόμουν να κρύβωμαι. Με παρηγορούσε όμως ή σκέψι, πως κι' αν άγούσα, οι ανησυχίες σου για μένα θα δι-αλύονταν όταν θα σου άναγγε-λνα το θάνατο του Νάτ Πίνκερτον.

—Είμαι πολύ εύτυχισμένος αυτή τη στιγμή καλοί μου φίλοι, ειπε ο Στρόφερ. Το «Ματωμένο Χέρι» εξόντωσε τον τρομερό αστυνόμο.

—Ο Στρόφερ σώπασε για μια στιγμή κι' ύστερα ψιθύρισε: ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

**Μπορείτε
νά χαρίτε**

τήν Θάλασσα όσο θέ-
λετε, χωρίς ή αλμύρα
νά καταστρέψη την επι-
δερμίδα σας και ό ήλιος
να σας προκαλέση
έγκαύματα.

—Αρκεί πριν από το
μπάνιο σας να κάμετε
μία επάλειψη με την προ-
φυλακτική κρέμα Λανο-
λίνη. Μελπάν.

Το βράδυ πριν κοι-
μηθής επαναλάβετε το
ίδιο για να κρατήσετε
το δέρμα σας λείο και
άνδρo, προσέχετε όμως
τάς απομιμήσεις' επιμέ-
νετε στην μάρκα
Μελπάν.

• ΑΛΕΚΤΩΡ.

ΑΓΓΛΙΚΑ
ΘΕΡΙΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ
Δεκτοί σπουδαστά δι' όλας τάς τάξεις (άρχαρίων, προχωρημένων πτυχίου Cambridge). Μέθοδος Essential κτλ. "Ανεγνωρισμένοι καθηγηται πείρας.

ΣΧΟΛΗ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
("Ετος ίδρύσεως 1938)
ΔΩΡΟΥ 5γ ΟΜΟΝΟΙΑ
Τηλέφ. 51.120

Κατά της δυσοσμίας της μα-
σχάλης και των ποδιών σας
μεταχειρισθής το

ODOREX
Αποτέλεσμα καταπληκτικόν

Τὸ Ἰλάρ

Εγώ άλλο ένα στο κιούπι μὲ τὸ μέλι
καὶ εἶμαστε πᾶσι!...

Ο ΜΠΟΓΙΑΣ

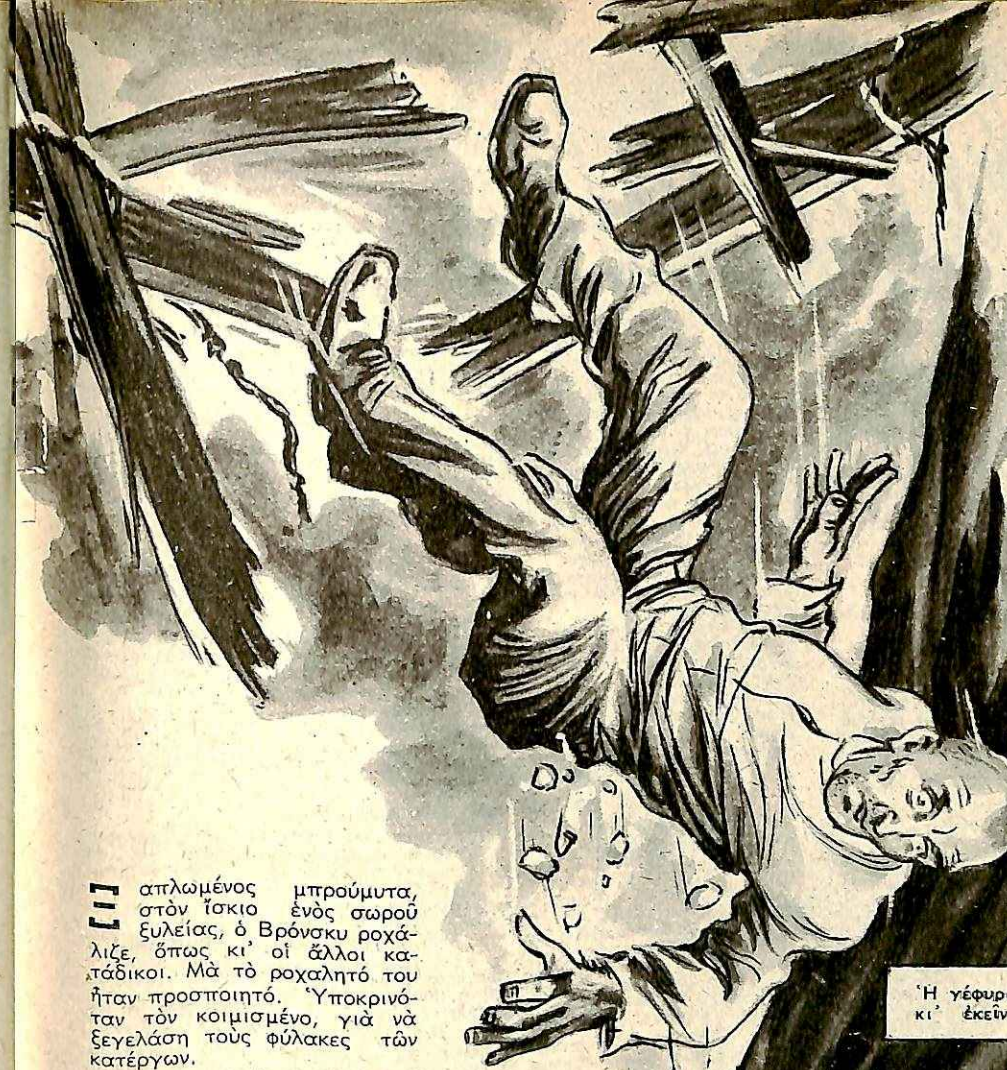
О КАРАМЕТ

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

τὸ ἔφυγε ἀπὸ τῆ θεοῦ τοῦ κι ἔκανε
συντρίμμια τὸ μεγάλο κινέζικο βάζο.

προχώρησε με κόπο στο στε-
ρωδιά σαπίλας: Είχε φτάσει
Πρὶν βγῆ ἔξω, περίμενε κι'

Ἡ γέφυρα ὑποχωρεῖ, σπάζει
κι' ἐκεῖνος γκρεμίζεται...

**Τό βαρύς
του πλούτου**

Περιπετειώδες διήγημα

να πια αργά: «Η γέφυρα τεντώνεται, υποχωρεί, σπάει!... Κι
ο Βρόνσκι, φορτωμένος με χρυσάφι, γκρεμίζεται στο βάραθρο...
Ζ. ΝΤΕΛΑΜΟΥΡ

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΔΕΝ συνέβη τίποτα...

σκονίσω το πολύφωτο... να να μην πε-
σω πιάστηκα από το πολύφωτο κι' αὐ-
τὸ ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔκανε
συντροιμιά τὸ μεγάλο κινεζικο βάζο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

О КАРАМПЕТ

Η ΟΞΗΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΤΑ ΕΦΕΤΕΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ είναι τόσα πολλά, που θα ήταν σκόπιμο να τα αναφέρουμε για να σας τα θυμίσουμε. Έτσι δεν θα καταφεύγετε πάντα στα γνωστά σας και θα αποφεύγετε τη μονοτονία. Εκτός από τα διάφορα τελεβά, που παρουσιάζουν εξαιρετική ποιότητα υφάσματος και σε σχέδια, έχουμε τα κρεπόν που ως τώρα τα θεωρούσαμε ειδικά μόνο για επίπλη. Από πέρισι όμως εμφανίζονται και για το ντύσιμό μας. Είναι κάπως λεπτότερα και έχουν μικρότερα σχέδια. Επίσης έχουμε:

Το κροκέ, που είναι ένα είδος πικέ βαμβάκερου με μεγάλα μοτίφ. Το περκάλι, γνωστό από χρόνια, αλλά πιο τελειοποιημένο στην ύφανση.

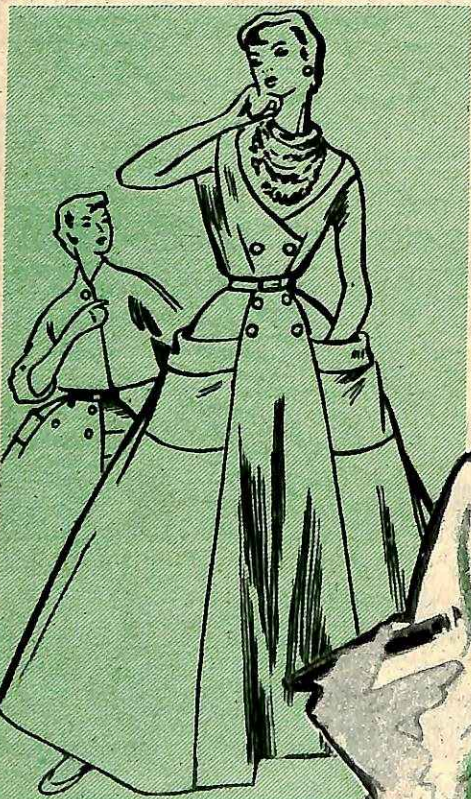
Το ετομάν, είδος πικέ με φαρδιές γραμμές. Χρησιμοποιείται ιδίως για επανωφόρια.

Το ρέπς, ύφασμα κοτλέ, πολύ γυαλιστερό.

Το τομπράλκο, παλλό ύφασμα, που παρουσιάζεται κι' αυτό ανανεωμένο, στον άφορα την ύφανση.

Το τουρίντ, με ύφανση ακανόνιστη ιδίως στον άφορα τα σχέδια. Παρουσιάζεται, ως επί το πλείστον, «μελανζ».

Τα τρικό θυμίζουν τα ζερσέ, με πολλές πρωτοτυπίες στην ύφανση. Τό λιγόν είναι και δεν είναι γνώστο, γιατί η τωρινή του εμφάνιση είναι τόσο διαφορετική, που δεν θυμίζει σχεδόν τα λινά, που ξέραμε άλλοτε. Τώρα έχουμε τα «αενφρουσαζμπλά», που χρησιμοποιούνται για ταγιέρ, για φοουότες, για βέστες, για σύνολα σε διάφορα χρώματα. Τό σκτινές είναι απόλυτο ύφασμα, που χρησιμοποιείται για ποδιές σχολείων.

①

Την πομπή από τα πρακτικώτερα φτηνά υφάσματα, που προσφέρει τις μεγαλύτερες υπηρεσίες και στο γυναικείο και στο ανδρικό ντύσιμο. Παρουσιάζεται σε ανοικτά χρώματα και σε διάφορα έμπριμέ, χρησιμοποιείται δε για ποικιλία, τυτάρκες, φορέματα σεμιζιέ, φορεματάκια παιδικά και ακόμη και για νυχτικές. Την πλυμεπίς, που χρησιμοποιείται για την παιδική γκαρνταρόμπα.

Τα ζεφύρια, έντελως διαφορετικά απ' αυτά που ξέραμε, με ύφανση τελειοποιημένη και σχέδια σκατωζικά, καντριγιέ και ριγέ.

Τό θουάλ, λεπτό ύφασμα ειδικό για αλθέριας μπλουζές και για ζαμπλά.

Την ορυγκαντίνα, γνωστή στο Παρίσι ως «βεντέτα» του καλοκαιριού. Είναι το πιο άερίνο ύφασμα που χρησιμοποιείται για κομψές τουαλέτες.

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ

Όπως η κυρία έτσι και ο κύριος πρέπει να προσαρμόζει το ντύσιμό του στην κάθε περίπτωση.

②

κρέμ και γίνονται με ανοιχτό λαιμό, ζώνη γαζωτή. Έχουν φυσικά και 4 τσέπες, όπως τα σακκάκια. Φορώντας αυτή τη βέστα ο κύριος παραλείπει φυσικά το ποικάμισο. Οι βέστες αυτές φοριούνται ή με άσπρο φανελλένιο παντελόνι ή με παντελόνι γκρι ή μπλέ.

Είπαμε πως οι βέστες είναι λινές, αλλά δεν αποκλείονται και οι λινομετάξες και οι μεταξωτές.

Επειτα έχουμε τα άσπρα σακκάκια από χονδρό λινό ή σετακρούτα ή κουκαυλάρικο, που φοριούνται για μία άπογευματινή συγκέντρωση σε ανοιχτό χόρο. Τα σακκάκια αυτά γίνονται σταυρωτά, αρκετά μακρύτερα και μάλλον εύρυχωρα. Φοριούνται φυσικά με άσπρο ποικάμισο λινό ή μεταξωτό.

Μη ξεχνούμε και τους άλπαγκάδες που είναι επίσης δροσεροί, αλλά είναι λιγώτερο λουσάτοι.

Τα ύποκάμισα συνηθίζονται λευκά, αλλά δεν αποκλείονται και τα χρωματιστά και μάλιστα σε σκούρα χρώματα, προπάντων δε μαρόν, πράσινο, μπλέ.

Όλα αυτά καθώς και τα λευκά είναι λινά. Δεν είναι βέβαια πολύ οικονομικά, στοιχίζουν 225-250 χιλιάδες δραχμές, αλλά μπορούν να βρούμε και πολύ φτηνότερα από πομπή, που κοστίζουν από 100 ως 110 χιλιάδες.

Πάντως δε μη λησμονούμε ότι ο κύριος δεν θα φορή ποτέ βέστα με κοντό μανικάκι, αν συνοδεύει μία κυρία, που είναι ντυμένη πιο επίσημα. Ούτε θα παρουσιάζεται χωρίς κολλάρο και γραβάτα. Πρέπει απαραίτητα, όπως είπαμε και πιο πάνω, το ντύσιμό του να προσαρμόζεται προς το ντύσιμο της κυρίας.

ΦΟΥΣΤΕΣ - ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Η μόδα εόνει ιδιαιτέρως εφέτος από το σύμπλεγμα. Παραπονούνται όμως οι Αθηναίες, γιατί οι περισσότερες απ' αυτές δεν έχουν το ψηλό ανάστημα, που χρειάζεται απαραίτητα για το είδος αυτό του ντυσίματος.

Φούστα και μπλουζα λοιπόν, όχι μόνον για καθημερινό κοστούμι, αλλά και για επίσημο. Η διαφορά δε είναι στο ύψος, που αρχίζει από τον ταφά και περνάει από διάφορα άλλα είδη, για να φτάσει στην πομπή.

Τα βράδια οι φούστες είναι μαύρες, μπλέ μαρόν και οι μπλουζές ταφταζένιες ή σατέν.

Τα άπογευματάκια οι φούστες είναι ριγέ ή καντριγιέ και οι μπλουζές απλές σεμιζιέ.

Οι άμπιγιέ μπλουζές δεν έχουν κουμπώμα εμπρός, αλλά πίσω ή στο πλάι. Έχουν δε πολύ κοντά μανικάκια, άνοιγμα λαιμού τετραγώνου ή θόαλ και πολλές φορές άμπιςμάν, που περιλαμβάνει και τα ζαμπλά μανικάκια.

Οι φούστες που είναι ριγέ έχουν τις ρίγες κάθετες και όριζόντιες μαζί με τη βοήθεια από διάφορες ντεκούπ.

Οι καντριγιέ φούστες έχουν ένα άμπιςμάν στους γοφούς και τα καρώ τοποθετημένα αντίθετα από της υπόλοιπης φούστας.

③

Άριστερά: Βραδυή τουαλέτα από κίτρινο πικέ ντ' άμπιςμάν με σταυρωτό κορσάζ και πολύ κλόσ φούστα. Δεξιά: Φούστα έμπριμέ, που φοριέται με δύο διαφορετικά κορσάζ, μπλέ μαρόν και μπλέ. Στη μέση: Άσπρο βεστόν σταυρωτό που φοριέται με γκρι ή μπλέ παντελόνι και με μπλέ γραβάτα.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Ένα παιδάκι ντυμένο με γούστο παρουσιάζει ένα θεακτικό θέαμα και αξίζει να δαπανήση κανείς γι' αυτό και καιρό και χρήματα.

Ας περιγράψουμε λοιπόν για τις μητέρες, τις τελευταίες ιδιοτροπίες της μόδας για το καλοκαίρι.

Κι' ας αρχίσουμε από τη «μπαρμποτέζ», τη χαριτωμένη αση φοουφούλα, που είναι το ένδεδειγμένο κοστούμκι για τη μικρούλα ή τον μικρούλη των δυο χρόνων.

Η μόδα την θέλει από κόκκινο λινό με μία ζωνίτσα, που σφίγγει στην μέση, γαρνιρισμένη με ένα λευκό σειρητάκι κι' ένα πλαστρόνακι, που συγκρατείται στους ώμους με δύο μπρετέλλες, που σταυρώνουν στην πλάτη και είναι κι' αυτές γαρνιρισμένες με το ίδιο σειρητάκι.

Αν η μικρούλα είναι 4 χρόνων μπορούμε με το ίδιο κόκκινο λινό να της φτιάξουμε ένα χαριτωμένο φουστανάκι, δύο σουρωτό κάτω από τον τετραγώνω νωμίτη, με δύο βολανάκια στους ώμους, που αντικαθιστούν τα μανικάκια. Έδώ το λευκό σειρητάκι γαρνίρει την βάση του νωμίτη, τον γύρο του άνοιγματος του λαιμού και τα βολανάκια δλοτρίγυρα.

ΑΛΑΤΖΑΔΕΣ

Αλλά αν τα μονόχρωμα υφάσματα έχουν πάντα τη θέα τους στα παιδικά φουστανάκια, συνηθίζονται επίσης και τα ριγώτα.

Η ίδια «μπαρμποτέζ», το ίδιο φουστανάκι μπορούν να γίνουν στον τόπο μας από τους νάστρους αλατζάδες, που με τόση άφθονία από προσφέρει η ελληνική βιομηχανία.

Σε φόντο λευκό, ρός, μπλέ ή κόκκινες ραβδώσεις και θα έχουμε το ύφασμα που μας χρειάζεται για να εφαρμόσουμε την τελευταία λέξη της μόδας, συνδυάζοντας τις γραμμές σε αντίθετη τοποθέτηση. Δηλαδή την φοουφούλα ή την φουστίτσα με τις γραμμές κάθετες και το νωμίτη με γραμμές όριζόντιες, σε συνδυασμό με διαγώνιες.

Όσο για τους αλατζάδες, η ποικιλία τους είναι γνωστή, αλλά φροντίζουμε να περιορίζωμαστε σε σύνολα σιέλ, ρός ή χρυσαφιά.

ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ

Συγχρόνως η μεγάλη μόδα των καντριγιέ υφασμάτων έρχεται κι' αυτή να παίξει τον ρόλο της στο παιδικό ντύσιμο.

Βλέπουμε σε παιδικά 3 χρόνων συνδυασμό φοουφούλας καντριγιέ με μονόχρωμη μπλουζίτσα στο χρώμα του καντριγιέ, ενώ η κοπελίτσα, που μπήκε στα πέντε της χρόνια, παίρνει ένα ύφος δεσποινιδούλας με το καντριγιέ φορεματάκι της, που έχει τη φουστίτσα του σουρωτή δλοτρίγυρα, ενώ το μικρό κορσάζ σχηματίζει γιλέκακι κλειστό με κουμπάκια στο λαιμό.

Στην ίδια ηλικία ο μικρός θα έχει τη «σκαλοπέτα» του. Μ' αυτήν θα κατέβη στον κήπο να σκαλίση, να φυτέψη καλ... να ξεριζώσει, μ' αυτήν θα πάη στην άμμουδιά να χρίση φανταστικά παλάτια.

Έτσι δεν θα υπάρχει λόγος να περιορίζεται το παιδί για να μη «ερωθή» και άρχισι ή μαμά τις φωνές.

Η «σκαλοπέτα» θα γίνη από αλατζά σε χρώμα μπλέ φωτεινό. Θα τοποθετήστε επίσης στο παντελόνι μία μεγάλη τσέπη σε κάθε πλευρά.

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΤΩΝ 9 ΧΡΟΝΩΝ

Αυτός θεωρεί πιά τον εαυτό του μεγάλο.

Ένα σύνολο σκατωζικό θα τον έμπρησση θαυμάσια.

Το παντελόνι τελειώνει με γυρίσματα κι' έχει κι' αυτό τις απαραίτητες τσέπες του.

Το μπλουζάκι έχει κατεβαστό γιακάκι, κοντά μανικάκια και άμπιςμάν.

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Τό κλασσικό χρώμα για την πλάζ είναι το κυανόλευκο. Επιδιώκετε λοιπόν πάντα τους συνδυασμούς των δυο αυτών χρωμάτων.

Φουστίτσα από λευκό λινό με πιέτες δλοτρίγυρα. Το κορσάζ ένα άπλο πλαστρόν από σιέλ λινό με τέσσερα άσπρα κουμπιά, που το γαρνίρουν, ενώ δύο μπρετέλλες, που ξεφεύγουν από τη μέση το συγκρατούν.

Ο συνομήλικος άδελφός της, για να τη συνοδεύση, φοράει ένα κοντό παντελανάκι σε κλασσική «κούπ» και μία μπλουζίτσα σκατωζική που πέφτει ελεύθερη άπάνω από το παντελόνι.

Όμορφες «μπαρμποτέζ» ή φουστανάκια. Το κόκκινο χρώμα κυριαρχεί. Η σάλπιγγα είναι μπλέ ή χακί. Το κοστούμι της κηπουρικής είναι σκατωζικό πράσινο. Επίσης τα κλασσικά χρώματα που ταιριάζουν στη θάλασσα είναι το άσπρο και το μπλέ.

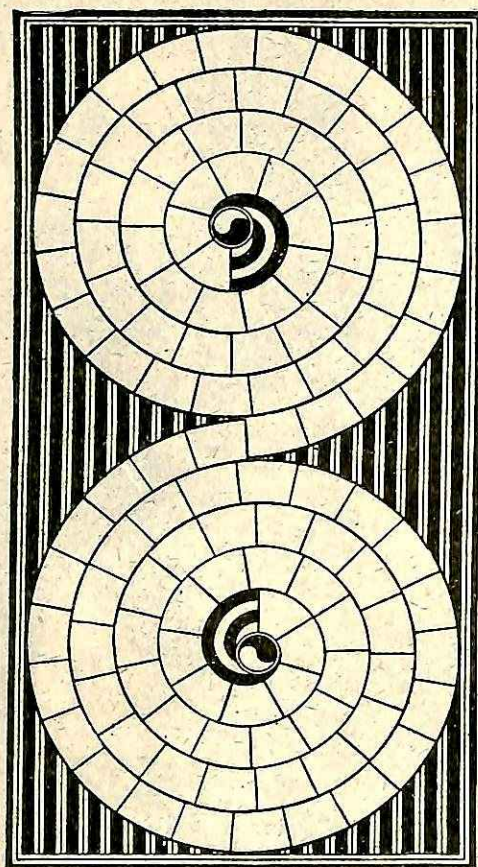
Κρός είναι υπερήφανος μέσα σ' αυτό γιατί... παθάρει για άντρας.

Όσο για την κοπελίτσα της ίδιας ηλικίας που θέλει να εφοδιασθή για την ακροθαλασσιά, θα προτιμήσωμε γι' αυτήν το «σώρη» από λευκό λινό με δυο τσέπες κορσάζ από την μία μεριά και την άλλη σε σχήμα ώσειδές, και μία μπλουζίτσα από λεπτό βαμβάκερο σταυρωτό υφάσματι με φόντο ρός, μπλέ, κίτρινο ή σικλαμέν.

Η μπλουζίτσα θα έχει άνοιγμα στρογγυλό γύρω από το λαιμό και θα κουμπώνη με τρία κουμπάκια. Τα μανικάκια θα είναι πολύ κοντά και φοουκατά. Για συμπλήρωμα θα έχει μία φουστίτσα από το ίδιο ύφασμα της μπλουζας, που θα είναι άνοικτη ως κάτω και θα εφαρμόζη στη μέση σταυρώνοντας.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

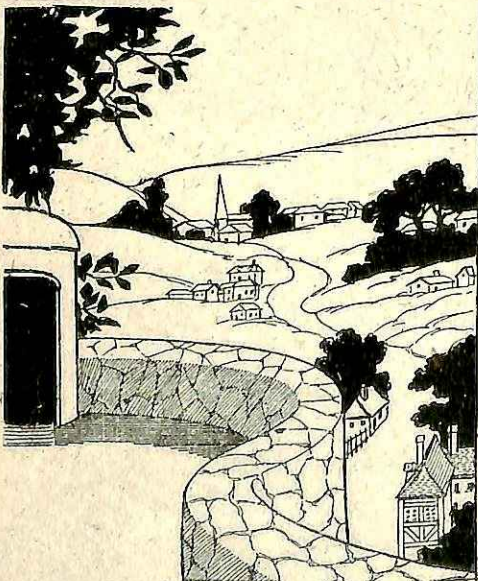
Οι κοχλίες

Λογοπαίγνια

- 1) Ποιά πόλις διατάσσει ένα θεό να την πη;
- 2) Ποιός ποιητής σε ρωτάει αν είσαι δρόμος;
- 3) Ποιό ζώο λέει ψέμματα πώς είνε γαϊδούρι;
- 4) Ποιά πόλις σε διατάσσει να γίνης ένα γράμμα;

Μαγική εικόνα

"Αν γίνης καμιά εφοδος αξιωματικού, ο σκοπός που φρουρεί την τοποθεσία αυτή άσφαλώς θα τιμωρηθεί γιατί έχει άπομακρυνθή πολύ απ' την σκοπία του. Μήπως μπορείτε να τον ανακαλύψετε;

Στο σχέδιο αυτό δεν πρόκειται να γίνη καμιά διασταύρωση λέξεων. Οι λέξεις, των οποίων δίνουμε πιά κάτω τις εξηγήσεις, θα τσεκτεθηθών ή μια κατόπιν της άλλης, ξεκινώντας από το κέντρο του άνω κοχλία μέχρι το κέντρο του κάτω κοχλία. "Αν βρήτε τη σωστή λύση, τότε διαβάζοντας στη σειρά τα γράμματα με αφετηρία το κέντρο του κάτω κοχλία, θα μπορέσετε να σχηματίσετε 29 νέες λέξεις, των οποίων επίσης σας δίνουμε πιά κάτω τις εξηγήσεις. Ο αριθμός μέσα σε παρένθεση αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της κάθε ζητούμενης λέξης.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΑΝΩ ΚΟΧΛΙΑ

1. Διάσημος μουσουργός (5).
2. Παραπέμπει (3).
3. Βιόλικη πόλις όργων (6).
4. Νημάτων (2).
5. Χλωμά (4).
6. Ζακυνθινός ποιητής (7).
7. Πρόθεσις, μπροστά σε φωνήεν (2).
8. Μέρος του πλοίου (6).
9. Βυζαντινή νότα (2).
10. Ασπίτης (4).
11. Δημητριακών (7).
12. Αρχικά κομμάτος (2).
13. Επωνυμία του Χριστού (5).
14. Νησί της Δωδεκανήσου (5).
15. Κτηνοτροφία (πληθ.) (4).
16. Νύμφη της μυθολογίας μας (5).
17. Αλλαντικών (6).
18. Παιγνίδι με χαρτιά (4).
20. "Ηπειρος (4).
20. "Υπάρχουν στη λίμνη, αλλά και στο έζλο (4).
21. Χώρα της Ν. Α. Ασίας (5).
22. Χρονικό διάστημα (3).
23. Μονάς του στρατού (4).
24. Ιστορικό ποτάμι (7).
25. Βρίσκεται σ' ένα από τα σημεία του ορίζοντος (5).
26. Πληξίς (4).
27. Εκεί άκουστηκε η φωνή της Ραχήλ (4).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΚΟΧΛΙΑ

1. Υπόνομος (5).
2. Τελικός σύνδεσμος (3).
3. Ράτσα (3).
4. Άρθρο, αλφ. (3).
5. Πρόθεσις (3).
6. Πολύ (4).
7. Προφήτης (4).
8. "Αροτρίω (3).
9. Ουρανόπηγος τροφή (5).
10. Τόπος για ταυρομαχίες (5).
11. "Ομοία (3).
12. "Εκλεκτή λατινική πορσελάνη (5).
13. Μυστήρι (5).
14. Τμήμα καλλιέργημένου στρέμματος (3).
15. "Εξωτικό φρούτο (6).
16. Σεσίλ... Γαλλίδα καλλιτέχνης (5).
17. Ξεκάθαρα (5).
18. "Ωμπρό: γνωστή στή (5).
19. Μύτη βελόνας (4).
20. Νησί του Αιγαίου (4).
21. Πολύ (4).
22. Κράτος της Δ. Ασίας (4).
23. Χαρτοπακτικός όρος (5).
24. Αύξανε την ασφάλεια ενός λιμένος (4).
25. Βρίσκονται επ' κεφαλής (4).
26. Κοντά (4).
27. Λωρίς εδάφους (4).
28. Διπλασιαζόμενο δηλώνει βιασύνη (4).
29. "Αφηγηματικό ποίημα (4).

Αριθμητικό παιχνίδι

Μεταξύ των κάτωθι αριθμών, των οποίων τη σειρά δεν πρέπει να αλλάξετε

6	3	2	5	14
να παρεντεθούν τα αριθμητικά σημεία + - : X				

ούτως ώστε το εξαγόμενο των διαφόρων πράξεων να είναι μηδέν.

Αναγραμματισμός

Είμαι γέννημα της ρόκας, αν με αναγραμματίσης κάμ' εύθης την προσευχή σου, να με λύσης.

Μεταγραμματισμός

Της "Ελλάδος ποταμού ένα ιώτα αν του σβύσω και τον αναγραμματίσω κερασφόρο του δρυμού στη στεγνή θα σχηματίσω.

Ζώα... επαγγελματίες

"Αν καθένα απ' τα ζώα της πρώτης στήλης γινόταν... άνθρωπος, θα του ταιρίαζε ένα απ' τα επαγγέλματα της δεύτερης στήλης. Μπορείτε να βρείτε ποιά;

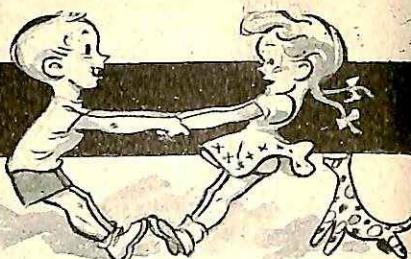
1) Σκύλος	Ζαχαροπλάστης
2) Μέλισσα	Υφαντής
3) "Ελέφας	Άγχοφορός
4) Μοσχοποντικός	Ηθοποιός
5) Παπαγάλος	Αρωματοποιός
6) Μουλάρι	Εκφωνητής
7) Περιστέρι	Φύλακας
8) "Αράχνη	Αγγελιαφόρος
9) Χιμπατζής	Σαλπικτής

Πού γεννήθηκαν;

"Αν ξέρετε καλά ιστορία, δεν θα δυσκολευθήτε να βρείτε, για καθένα από τα παρακάτω γνωστά πρόσωπα, ποιά από τις τρεις πόλεις που συνοδεύουν τ' όνομά του είναι η ιδιαίτερα πατρίδα του.

- 1) Μίλτον (Βιέννη, Λονδίνο, Αθήνα).
- 2) Λυκούργος (Θήβαι, Αλεξάνδρεια, Σπάρτη).
- 3) Καντ (Παρίσι, Καϊνγκμπέργκ, Βουδαπέστη).
- 4) Διογένης (Βυζάντιο, Μυκήνη, Σιγάρι).
- 5) Φασκόλος (Μιλάνο, Ζακύνθος, Πάρις).
- 6) Κολόμβος ("Αμάλη, Γενόβα, Πίζα).
- 7) Αριστοτέλης (Σπάρτη, Αθήνα, Μέγαρο).
- 8) Βάνγκερ (Μόναχο, Φρανκφούρτη, Λειψία).

Οι λύσεις στη σελίδα 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τα χέρια του Λάκη

Ο Λάκης πηγαίνει στο σχολείο διαρκώς με ακάθαρτα χέρια. Η δασκάλα του τον συμβουλεύει κάθε τόσο να είναι καθαρός, με εκείνος ξεχνάει πάντα τα λόγια της και παρουσιάζεται στην τάξη με χέρια λερωμένα.

"Αν σε ξαναδώ σ' αυτά τα χέρια, του λέει η δασκάλα του μία μέρα, θα σε τιμωρήσω αυστηρά!

Το άλλο πρωί όμως, ο Λάκης πηγαίνει πάλι στο σχολείο δίχως να πλύνει τα χέρια του.

"Ελα εδώ! του λέει η δασκάλα του. Για δείξε μου το ένα σου χέρι...

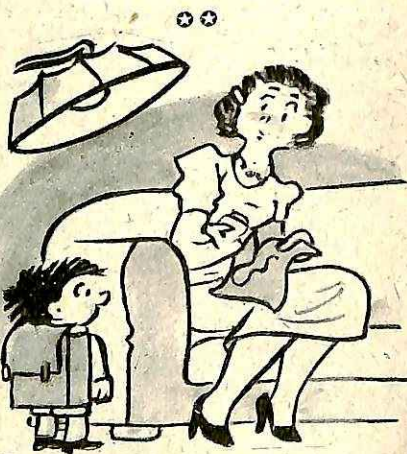
Ο Λάκης το σκουπίζει κρυφά στο παντελόνι του και το απλώνει δειλά στη δασκάλα του.

Βλέπεις; του λέει εκείνη. "Ημουν βέβαιη πως δεν πλύθηκες! "Αν μου δείξης ένα άλλο χέρι, πιά ακάθαρτο απ' αυτό, μέσα σ' όλη την τάξη, σου υποσχόμαι ότι δεν θα σε τιμωρήσω...

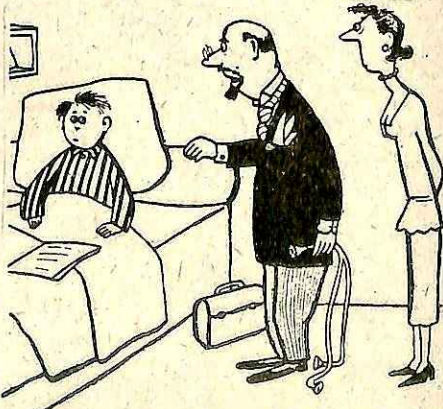
Ολόχαρος τότε ο Λάκης της άπανταί:

"Ορίστε, κυρία!... Και τής δείχνει θριαμβευτικά το άλλο του χέρι.

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

—Για πές μου, Γιαννάκη, τί έμαθες σήμερα στο σχολείο;
—Ότι έμεινα στην ίδια τάξη!...

—Και σε ποιά μέρος δεν αισθάνεσαι καλά, παιδί μου;
—Στο σχολείο, γιατρέ!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Οι καλές ψυχές

Μία φορά και έναν καιρό ζούσε μία φτωχή γυναίκα. Παιδιά δεν είχε. Είχε πάει όμως μία όρφανή ανηψιά της, την "Αγαθούλα, για να την ανατρέψει.

Η φτωχή θεία ξενοδούλεψε. Σ' ένα πλούσιο σπίτι λοιπόν άκουσε μία μέρα ένα παλληκάρι που έλεγε ότι δεν θα παντρευόταν, αν δεν εύρισκε να πάρη ένα καλό κορίτσι, που να ξέρη όλες τις δουλειές.

Η θεία σαν άκουσε αυτά τα λόγια, του είπε πως έχει ένα κορίτσι καλό κι' αν θέλη να πάη στο σπίτι της να το δει.

Το παλληκάρι δέχτηκε. Κι' όταν πήγε την άλλη μέρα, ρώτησε την "Αγαθούλα:

—Ξέρεις να γνέθης;

—Να γνέθω; πετάχτηκε κι' είπε η θεία. Γνέθω τόσο γρήγορα, που δεν προφταίνεις να δής τις τουλούπες!...

Το παλληκάρι για να δοκιμάσει, άφησε καλλί στην "Αγαθούλα να το γνέση για την άλλη μέρα το πρωί. "Υστερα, όταν έφυγε, είπε η ανηψιά:

—Θεοκαύλα μου, τί μπελιά μούβαλες; "Αου! δεν ξέρω να γνέσω, πως θα ετοιμάσω το μαλλί ως το πρωί!

—Κάμε ό,τι μπορείς της είπε εκείνη, γιατί απ' αυτό κρέμεται η τύχη σου.

Η "Αγαθούλα έπιασε το βράδυ να γνέση, με δεν θα κάλυψε. Την πήρε η νύστα. Πριν πέση όμως να κοιμηθώ, γονάτισε, έκανε την προσευχή της και παρακάλεσε τις καλές ψυχές να τη βοηθήσουν.

Δεν πρόφτασε να σώση την προσευχή και τρεις άσπροντυμένες, πανώρες νέες παρουσιάστηκαν και της είπαν:

—Κόρη μου, μη στενοχωριέσαι κι' εμείς θα σε βοηθήσουμε!

Πήρε ύστερα η κάθε μία από μία τουλούπα μαλλί και τόνεσαν ως πού να πής αμήν! Η "Αγαθούλα έπεσε κι' άποκοιμήθηκε. Την άλλη μέρα ο ξένος άπόρησε με την προκοπή της και τη ρώτησε αν ξέρη να ράψη.

—Να ράψω! πετάχτηκε και είπε η θεία. Τί λές, καλέ μου άφεντη! Πεταίε στα χέρια της το βελόνι!...

Το παλληκάρι άφησε ύφασμα και ζήτησε ως το πρωί να του ράψη τρία πουκάμισα για να τα φορέση ο ίδιος.

"Άλλα κλάμματα η "Αγαθούλα.

—Άιντε κυτοκόριτσο! της είπε η θεία. "Ετσι έλεγες και για το μαλλί κι' όμως το έγινεες!...

—Θεοκαύλα μου, τί μούκανες; "Εγώ δεν ξέρω να πιάσω το βελόνι!...

Η "Αγαθούλα το βράδυ προσευχήθηκε πάλι. Κι' οι άσπροντυμένες νέες παρουσιάστηκαν κι' έρρασαν άμέσως τα τρία πουκάμισα. Την άλλη μέρα το παλληκάρι έμεινε ένθουσιασμένο. Τη ρώτησε τότε αν ξέρη να κεντήσει.

—Κεντήνω λέει! πετάχτηκε πάλι και έπτε η θεία. Κεντάίε τον ούρανό με τ' άστρα, άσπρον να μετρήσης έσύ μία φορά τις χάν-

τρες του κομπολογιού σου!...

"Όταν έφυγε ο ξένος, η "Αγαθούλα άμπηξε τα κλάματα.

—Θεοκαύλα μου, τί βάσανα μούβαλες στο κεφάλι μου;

Το βράδυ η κόρη προσευχήθηκε πάλι. Κι' όταν παρουσιάστηκαν οι άσπροντυμένες νέες της είπαν:

—Μη φοβάσαι. "Εμείς θα σου κεντήσουμε, μα...! έσύ θα μάς κάνης μία χάρη: Θέλουμε να μάς καλέσης στο γάμο σου!

—Μετά χαράς! είπε η "Αγαθούλα. Κάθισαν τότε οι τρεις και κέντησαν τον ούρανό με τ' άστρα, τη γη με τα λουλούδια, τη θάλασσα με τα ψάρια.

Το πρωί που πήγε ο ξένος τάχασε. Κι' είπε στη θεία πως ήθελε να παντρευθώ την ανηψιά της.

Η θεία πέταξε απ' τη χαρά της. Η "Αγαθούλα όμως λιπυμένη της είπε:

—Θεοκαύλα μου, τί θα γίνω όταν ο άντρας μου καταλάβη πως ούτε να γνέσω, ούτε να ράψω, ούτε να κεντήσω ξέρω;

—Μη στενοχωριέσαι κι' όλα θα γίνουν! Την παραμονή του γάμου της η "Αγαθούλα δεν έξεχσε την υπόσχεσί της. Προσευχήθηκε πάλι στις Καλές Ψυχές.

Την άλλη μέρα όταν πιά η χαρά του γάμου είχε φουντάσει, άνοιξαν την πόρτα του πλούσιου άρχοντα τρεις άσχημες γριές, μαυροφορεμένες. Η μία είχε το ένα χέρι κοντά το άλλο μακρύ, η δεύτερη ήταν καμπούρα και της τρίτης τα μάτια ήταν πεταγμένα έξω και κόκκινα σαν του βρασμένου άσπακου.

—Θέ μου! ξεφώνησε το παλληκάρι. Τί σκιάχτρα εν! αυτά;

Η "Αγαθούλα, που κατάλαβε πως αυτές ήταν οι Καλές Ψυχές, του άποκρίθηκε:

—Καλέ μου άρχοντα, αυτές είναι τρεις άδελφές του πατέρα μου! Είναι θείες μου και τις κάλεσα στο γάμο μου...

Ο άρχοντας ήσυχασε λίγο. Πήγε τότε να τις καλοδεχθώ και ρώτησε την πρώτη:

—Κυρά μου, γιατί έχεις τόνα χέρι κοντό και τάλλο μακρύ;

—Γαμπρέ μου, είπεν εκείνη το ένα που κρατάει τη ρόκα έμεινε κοντό, το άλλο που στρίβει τ' άδράχτι μου μάκρυνε κι' έφτασε ως τη γη!...

Ο άρχοντας ανατρίχιασε. Ρώτησε ύστερα τη δεύτερη:

—Κι' έσύ γιατί καμπούρας έτσι;

—Γαμπρέ μου, απ' το πολύ ράψιμο!...

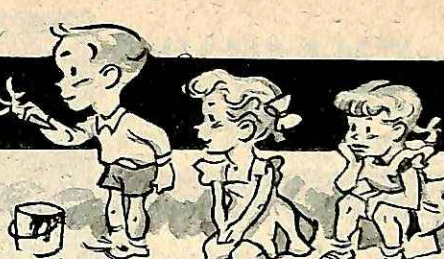
—Κι' έσύνα γιατί πετάχτηκαν τα μάτια σου; ρώτησε την τρίτη.

—Γαμπρέ μου, απ' το πολύ κεντήμα!... Δεν άπόσπασε το λόγο της κι' ο άρχοντας έτρεξε κοντά στη νύφη και της είπε:

—Γυναίκα, πάρε γρήγορα τη ρόκα και το βελόνι σου και πέταξέ τα σ' ένα βαθύ πηγάδι. Να μη σε δώ πιά να γνέσης, ούτε να ράψης, ούτε να κεντήσης!...

Η "Αγαθούλα έκαιμεν όπως της είπε ο άντρας της, κι' ύστερα προσευχήθηκε κι' ευχαρίστησε τις Καλές Ψυχές που την έβγαλαν από μία μεγάλη στενοχώρια και έζησε καλά κι' εμείς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΒΡΥΣΗ

Σε δεντράκια κοντά σε ψηλό κυπαρίσσι κρουσταλλένιο νερό με όρμη τρέχ' από βρύση.

*
"Αδιάκοπα τρέχει, τρέχει, φεύγει, γλιστρά, κι' ό,τι βρή παρασύρει κλαριά, φύλλα ξερά.

*
Μιά κοπέλλα πηγαίνει εκεί κάτω στη βρύση, το σταμνί της νεράκι δροσερό να γεμίση.

*
Το νεράκι όλο τρέχει με μία χόρι γοργή κι' ο καθένας που πίνει τη βρυσούλα εύλογεί.

*
Πού τα χείλη δροσίζει και τη δίψα τους σβύνει και στο νού και στο σώμα μία ξεκούρασι δίνει.

Γ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Χιούμορ

Ο δάσκαλος: Γιατί άργησες, Τωτό, νάρθης σήμερα το πρωί στο σχολείο;

Ο Τωτός: "Επειδή έβαλαν μία μεγάλη έπιγραφή στη γωνία του δρόμου που γράφει: «ΣΧΟΛΕΙΟΝ - ΑΡΓΑ»!

*
Ο δάσκαλος: Μπορείτε παιδιά, να μου πητε τί είναι εκείνο που μοιάζει με μισό μήλο;

Ο Γιαννάκης: (Έπειτα από σκέψη): Το άλλο μισό, κύριε!...

*
Η μητέρα του Πετράκη, την ώρα που παίρνει το πρωινό του, βρίσκει εύκαιρα για να του κάνει ένα μάθημα προσανατολισμού, ώσπε να μπορεί να πηγαίνη μόνος του στο σχολείο.

—Για πές μου, Πετράκη, από ποιά μέρος του φλυτζανιού σου βρίσκεται το χερούλι του;

—Από το απ' έξω μέρος, μαμά, άπαντά ο Πετράκης.

*
Γιαννάκης: Τί ώραίο σκυλάκι που έχεις.

Μπάμπης: Ναι, πολύ ώραίο! Το καίμεν, ξέρεις, την περασμένη έβδομάδα μου έσωσε τη ζωή!

Γιαννάκης: Αυτό το μικρούτσικο σκυλάκι.

Μπάμπης: Αυτό, μάστα! "Ημουν άρρωστος στο κρεβάτι και μόλις ήρθε ο γιατρός να μου κάνει ένεση, τον άρτισε στις δαγκωματιές κι' ο γιατρός όπου φύγει φύγει!

Η ΖΩΙΤΣΑ ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΤΣΕΡΚΙ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΥΣΟΥΜΠΑ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ βόρεια τών 'Ινδιών, κοντά στις θάλασσες του ποταμού Σαράντα, υψώνονταν άλλοι δύο μεγάλοι και πλούσιοι πόλεις. Είχε δώδεκα παγίδες, δέκα ανάκτορα κι' εκατό πύλες, που πλαστώνονταν από πυργούς. Πολύχρωμες σημαίες, που έμοιαζαν με φτερωτά φίδια, κυμάτιζαν πάνω στα ψηλά τείχη της. Αυτή η πόλη ήταν η περσική Μαντούρα, που κατείχε έθνος δεν είχε πατήσει ποτέ το εδαφός της. Έκει βασιλευσε ο Κάνσα με την αδυσώστε ψυχή, που άλλο δεν σκεφτόταν εκτός από τις απολαύσεις και που περνούσε όλο τον καιρό του σε διασκεδάσεις.

Μέσα στο παλάτι του ζούσαν πάνω από διακόσιες γυναίκες, που οι άνθρωποι του ποταμού έφταναν από όλα τα μέρη της Ασίας. Συνανθίζονταν η μία την άλλη στην όμορφη, όμως καθεμία είχε τη δική της χάρι και τη δική της νοσηρία.

Ο Κάνσα είχε χορτάσει τα χάδια τους, χωρίς να γνωρίσει τόν έρωτα. Και στο τέλος πίστεψε πως δεν υπήρχε.

— «Η αγάπη, έλεγε, είνε μια κενή λέξη. Αν υπάρχει κάτι που αξίζει αυτό είνε ο πόθος, που δίνει στον άνθρωπο το αντίκρισμα μιας όμορφης γυναίκας και το άγγιγμα μιας ζεστής και απαλής επιδερμίδας, που πάλλεται από την ίδια συγκίνηση και την ίδια λαχτάρα. Άλλοι μόνον σέ κείνον που δεν το κατάλαβε και που παραδέρνει με τη φαντασία του μέσα στον άκαιρο της χιμαιράς!

Μά δεν ξαναείπε τα ίδια λόγια, από την ημέρα που πήγε να προσκυνήσει το ναό της θεάς Ντεβάκι.

Κι' ένας άλλος βασιλιάς βρισκόταν εκεί, ο ανδρείος Ζαταβέντα, που βασιλευσε στις άρεινες φυλές του κεντρικού 'Ινδοσταν.

Ο βασιλιάς Ζαταβέντα δεν είχε πάει μόνος του σ' αυτό το προσκύνημα. Είχε πάρει μαζί του και την κόρη του Νυσούμπα.

Υπερήφανη σαν την ανιλόπη ήταν η κόρη του βασιλιά Ζαταβέντα. Τα μεγάλα μάτια της έλαμπαν σαν τον ήλιο και το φιδίσιο κορμί της θύμιζε τα κύματα του Γάγγη, που αναδιπλώνονταν αρμονικά το ένα πάνω στο άλλο. Σαν ούρανια μελωδία έμοιαζε η φωνή της και περπατούσε τόσο ανάλαφρα που λες κι' ήταν μια πνοή ανέμου που χιόδευε το χώμα.

Ο βασιλιάς Κάνσα, σαν την είδε, στάθηκε έκστατος μπροστά της και για πρώτη φορά, κανένας βέβηλος πόθος δεν γεννήθηκε μέσα στην ψυχή του. Ένοιωσε μόνο μια ά-

— «Η καρδιά της γυναίκας ανήκει στο νικητή και το κορμί της στον άντρα που την σφίγγει στην αγκαλιά του, είπε ο Κάνσα.

Μά μέσα στη νύχτα άλλαξε γνώμη. Γιατί να ρυτίτη στην περιπέτεια ενός πολέμου, αφού άρκούσε ν' απλώσει το χέρι του για να πάρη την όμορφη Νυσούμπα;

— «Έβαλε, λοιπόν, τους ανθρώπους του να την κλέψουν κι' έφυγε μαζί της για την όχθη Μαντούρα.

Μά ούτε ο Βαταβέντα θέλησε να δώσει τη συγγνώμη του γι' αυτή την άρπαξη, ούτε ο Βισαμίτρα ν' αφήσει άτιμωρητή τη βέβηλη πράξη του Κάνσα.

Οι δύο βασιλιάδες ένωσαν τους στρατούς τους, μπήκαν στη χώρα του κι' αφού έληξαν πολλές και χωριά, έφτασαν κάτω από τα τείχη της Μαντούρα.

Το άλλο πρωί, όμως, ενώ έτοιμάζονταν ν' αρχίσουν την επίθεση, μια αντιπροσωπεία από πολέμιους έφτασε στο στρατόπεδό τους.

— Οι κάτοικοι της Μαντούρα είνε πρόθυμοι να υποταχθούν, είπαν στους δύο βασιλιάδες, αν τους υποσχεθήτε πως θα σεβαστήτε τη ζωή, την τιμή και την περιουσία τους.

— Σας στέλνει ο Κάνσα; ρώτησε ο Βαταβέντα.

— Ο βασιλιάς Κάνσα δεν ζη πιά, απάντησε ο γεροντότερος από τους πολέμιους, Μά δεν θέλησε να εξηγήσει με ποιο τρόπο είχε πεθάνει...

Το προηγούμενο βράδυ, μια φρικαλέα σκη-

τερα, όμως, όμορφη Νυσούμπα, θα γίνης δική μου όπωσδήποτε.

Η δυστυχισμένη νέα αγωνίστηκε όσο μπορούσε. Μά, στο τέλος, οι δυνάμεις της παρέλυσαν κι' έχασε τις αισθήσεις της...

Όταν συνήλθε, έπειτα από λίγο, ο Κάνσα βρισκόταν ακόμη δίπλα της.

— Όμορφη Νυσούμπα, της είπε, τώρα που χάρηκα την αγάπη σου, δεν θέλω πιά να σε κρατήσω περισσότερο κοντά μου... Έτοιμάσου για να πάς να βρής τον πατέρα σου και τον μηνητήρα σου...

Και, λέγοντας αυτά, έκανε ν' ανασηκωθεί απ' το πλάι της.

Μά εκείνη τη στιγμή, η Νυσούμπα του χαμογέλασε.

— Μείνε, τον παρακάλεσε. Δεν αγαπάω πιά τον Βισαμίτρα...

Ο Κάνσα, τρελλός από τη χαρά του, ξανάσκυψε πάνω της κι' άρχισε να την φιλάει με παρφορά.

Τα χέρια της Νυσούμπα έπρεχαν τώρα πάνω στο κορμί του και σταματήσαν στη μέση του...

Στη βία του να χαρή τόν έρωτά της, ο Κάνσα δεν είχε βγάλει τη ζώνη του από το κρεμάσαν το χρυσοστόλιστο έγχειρίδιό του. Το χέρι της Νυσούμπα σφίχτηκε πάνω στη λαβή του...

— Έπειτα από μια στιγμή, η λεπίδα του έγχειρίδιου χωνώταν ανάμεσα στις φρυσιές του βασιλιά, που έγρεισε στο πλευρό αφήνοντας ένα μουγκρητό.

Η Νυσούμπα τινάχτηκε τότε δρόμα, έβγαλε το έγχειρίδιο από την πληγή και τον χτύπησε άλλες δύο φορές μ' αυτό, ώσπου θεοαιώθηκε ότι δεν ζούσε πιά.

— Έπειτα φώναξε τους αλικούς του Κάνσα και, δείχνοντάς τους το πτώμα του, τους είπε:

— Σκότωσα το βασιλιά σας! Δεν μεταμελοῦμαι για την πράξη μου... Όσο για την τιμή μου, σεις θ' αποφασίσετε γι' αυτήν.

— Σκότωσα το βασιλιά σας!... είπε στους αλικούς η Νυσούμπα.

Θά την υποστώ άδικομαρτύρηται!

Μά κανείς δεν τόλμησε να σηκώσει το χέρι πάνω της. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήξεραν ότι ο πατέρας της κι' ο μηνητήρας της θέψαναν σε λίγο. Και βέβαια κανείς δεν θέλε ν' αντιμετώπιση την όργη τους. Ο θάνατος του Κάνσα, σκέφτονταν, ήταν εύτυχημα. Γιατί έτσι ο πόλεμος θα τερματιζόταν δίχως άλλη αιματοχυσία.

Οι δύο βασιλιάδες μπήκαν σε λίγο στα ανάκτορα.

Η Νυσούμπα γονάτισε και φίλησε τα πόδια του πατέρα της. Έπειτα έφυγε το ίδιο και στο μηνητήρα της.

— Άγαπημένε μου Νυσούμπα... της είπε ο Βισαμίτρα ενώ έσκυβε για να την σηκώσει.

— Άλλ' η νέα τινάχτηκε άμέσως δρόμα κι' έκαμε μερικά βήματα προς τα πίσω σαν να ήθελε να κάνει κάτι.

— Δεν είμαι αξία για να με άγγιξης κι' ούτε έχω πιά το δικαίωμα να σου πω πόσο πολύ σ' αγαπάω στη ζωή μου! Φώναξε στον έκπληκτο Βισαμίτρα.

Την ίδια στιγμή, έβγαλε το έγχειρίδιο που είχε κρυμμένο στη μέση της, το βύθισε στο στήθος της και κυλιόμενη καταγής νεκρή, μπροστά στα πόδια του απελπισμένου άρραβωνιστικού της.

ΖΩΡΖ ΜΠΑΛΚ

Παράνομοι δεσμοί...

«Ασπρή Πασχαλιά. Θεο» νίκη: Πολύ με συνεκίνησε η δραματική περίπτωση σας. Καταλαβαίνω και συμπάσχω την θέση σας. Άλλα νομίζω ότι δεν πρέπει να παραδοθήτε «καμχατί» στην αντίληψή σας, χωρίς να προσπαθήσετε πρώτα να ξανακερδίσετε τον άντρα σας. Γι' αυτό αφήστε την παθητική στάση και μάλιστα που με μεγαλύτερη ασυμπρόστα. Νά του υπονυμίζετε ότι έχει καθήκον να συνέλθει κι' ν' αντιληφθεί τις υποχρεώσεις του απέναντί σας και στο στάθμια σας παιδικία, βασίζοντας τέρμα στον παράνομο δεσμό. Άλλοιώς, πήγε του θ' αναγκασθήτε με κάθε μέσον ν' αμυνθήτε. Και να το κάμετε. Νά καταγγείλετε ακόμη και στις αρμόδιες αρχές αυτήν την γυναίκα και την οικογένειά της, που σας αδικούν νά καταστρέψουν την οικογενειακή σας ζωή. Μη διστάσετε να κάμετε ότι νομίζετε φρόνιμο και πιστεύω ότι τελικά θά επιτύχετε.

Π. Κ. 13: Μου έρχεται σχεδόν ν' αγανακτήσω μαζί σας πως με τόσο άφελή τρόπο έρχεστε να ζητήσετε από μένα οδηγίες τι να κάμετε στο ζήτημά σας, ενώ από το γράμμα σας φαίνεται άνθρωπος με μόρφωση και λογική, που δεν χρειάζεται άλλων συμβουλές, αλλά μόνο τη δική του καλή θέληση και την ήθικη συναίσθησή του, για να σταματήσει στον γκρεμό, όπου τόσο ασυλόγιατα φέρεται... Τι να σας πω, ένω; Όπως μονόχως σας αντιλαμβάνεστε πόσο κάνετε άσχημα να συνεχίζετε αυτό το παράνομο μπλέξιμό σας, έλπίζω ότι τελικά θά βρήτε μόνος σας και τη δύναμη ν' αντιδράσετε και να επιβληθήτε στον εαυτό σας. Είνε κρίμα να καταστρέψετε την οικογενειακή σας ευτυχία για ένα καπρίτσιο, διπλά παράνομο, γιατί είστε και συγγενής της... Θέλω να πιστεύω ότι θά αντιληφθήτε το λάθος σας και δεν θά θελήσετε με την επιπολαιότητά σας να καταστρέψετε δυο σπιτία, το δικό σας και της άλλης...

«Ασπρή μαραμένο ρόδο, Κυψέλη: Έπόμενον ήταν... Έφ' όσον ο νεαρός κέρδισε αυτό που ήθελε, σκέφθηκε ότι τώρα πιά δεν έμενε τίποτ' άλλο να κάνει, παρά να σας παρατήρη και, αποδω πάν κι' οι άλλοι... Δηλαδή, το κακό που γι' αυτό σήμερα ηρνεύε, μόνι σας το προκαλέσατε. Είκοσιδύο χρόνων κοπέλλα δεν πρέπει να δίνει έμπιστοσύνη σ' έναν νεαρό, και μάλιστα κατεργάρη σαν τον δικό σας. Τώρα αντί να απειλήτε πως θά του ρίξετε βιτριόλι κι' ότι έσεις θά σκοτωθήτε, σας συμβουλεύω να τον συναντήσετε και να του ζητήσετε να σας άποκαταστήσει νομίμως. Αν άρνηθή, απευθυνθήτε στους δικούς του και με την συμπαράστασι των δικών σας κυττάτε πως θά διορθώσετε την κατάσταση. Με ψυχραιμία κι' επιτηδεότητα θά καταφέρετε, πολλά και εύχρηστα

30453, Βέρροια: «Όλη αυτή η αισθηματική σας ιστορία μου φαίνεται πως είνε παρατραβηγμένη. Μά και μόνι έπρεπε να το αντιληφθήτε, αφού από το 1948 άκόμη, ο σκοπός των σχέσεών σας δεν εξελίχθηκε, από μέρους του τουλάχιστον, σε κάτι τρυφερότερο και σταθερότερο. Και τώρα σας προβάλλει τους ισχυρισμούς περί έλλειψως σπιτιού, περί οικονομικής αδυναμίας κλπ. προκειμένου να παντρευθήτε. Μά αυτά τα έμπόδια δεν ύπήρχαν και τότε, που σας ύποσχονταν άρραβώνες, και γάμους; Νομίζω, λοιπόν, ότι ματαιοπονείτε και οι δυο, όταν τίθενται έτσι τα πράγματα. Γι' αυτό είνε προτιμώτερο να διακόψετε τον δεσμό, αφού κι' ο ίδιος το θέλει και το δηλώνει φανερά. Τι θά έχετε να έλπίζετε, περιμένοντας άόριστα, ενώ στο μεταξύ περνούν τα χρόνια και μπορεί να σας παρουσιαστή κάποια καλύτερη τύχη;

Θ. Π. 15, Μεθώνη: Λυπούμαι έξαιρετικά, αλλά είναι τόσο παράξενος ο γραφικός χαρακτήρας στην επιστολή σας, ώστε δεν μπορώ να φθάσω διαβάζοντας στο τέλος της. 'Απ' ό,τι όμως κατάλαβα, έχω να σας πω ότι, στο ζήτημα που σας ενδιαφέρει, έσεις ο ίδιος πρέπει να σκεφθήτε και να δώσετε την άρμόζουσα λύσι. Και στην οποιαδήποτε άποψή σας, πρέπει να λάβετε υπ' όψη σας κυρίως το μέλλον σας και την αξιοπρέπειά σας. Γι' αυτό μη διασώσετε να πάρτε την άποψή σας, διακινδυνεύοντας αυτά τα δυο. Το αίτημα, βέβαια, είναι άρρωστο και εύγενικό, αλλά όχι και μέχρι του σημείου να επηρεάζει την ζωή σας και να σας γίνη συνταξοφάνη για ταστροφή. Σας παντάζομαι για άνθρωπο λογικόν και με πρακτική αντίληψη. Όστε να έχω την εντύπωση ότι αυτά που σας γράφω θά τά βρήτε δρόμα και ανάλογα θ' αντιμετώπιζετε την περίπτωση.

Μαρσίλινε: Τό άνθος, Ε. Κ. Ρ. Σ.: Βρίσκω άόριστο το αίτημα αυτό που... έξαχασε

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ίατρος

Δερματολόγος-Αισθητική

Δέχεται 11-1 και 5-7

Σέκρη 4 π' όσοφες, Πάρος

δος Κανάρη, Τηλ. 612-450.

στην 'Ελλάδα. 'Αν' όσα γράφετε, κάπως υπερβέβαια, αντίλαμβάνομαι ότι ο νεαρός για τόν όποιον ενδιαφέρεστε, πολύ λίγο σκονιίζεται για σας, τώρα ιδίως που βρίσκεστε τόσο μακριά του. Γι' αυτό, σας συμβουλεύω να πάψετε να τον σκέπτεσθε και να κυττάτε τις σπουδές σας και πρό πάντων την εξέλιξή σας εκεί που ζήτε. 'Ετσι νέα που είστε, κάποιος θά ξεπροβάλλη μπροστά σας. 'Επι τρέψτε που όμως μία παρατήρησι. Δέκα έννεα χρόνων κοπέλλα που είστε και με μόνο τόσο λίγο διάστημα που λείπετε στην ξενιτειά, πως γίνεται να έχετε παραμελήσει την ελληνική γλώσσα;

Στρατιώτη που άπολύεται. Καθόλα: Χαρήκαμε πολύ με το χιουμοριστικό σας γράμμα. Και συμπάσχω για το έρωτικό σας μπλέξιμο. Μά έξιμνος άνθρωπος έσεις και μυαλό μαθηματικό, πως τά καταφέρατε να πέσετε σ' αυτό το σινιγίμα; Και γιατί τώρα σώνει και καλά θέλετε να μπλέξετε κι' έμάς σ' έξιστοίς; Όπωσδήποτε δεν βρίσκω τίποτα το άνησυχητικό στην περίπτωση σας, έστω και με... 30.000 το δολάριο! Για το άλλο ζήτημα, νομίζω ότι πρέπει να υπηρετήσετε ακόμα έξη μήνες. Όταν χρειασθήτε περισσότερες πληροφορίες, μάς ξαναγράψετε.

Φρικτό λάθος: 'Αν κάνατε κάποτε λάθος να παντρευθήτε αυτόν τόν κυριολεκτικά άκαταρτυτόν, τόν άγνώμονα άνθρωπο, νομίζω, ότι τώρα κάνετε χειρότερο λάθος να ανέχεστε όλη αυτή τη βάνωση συμπεριφορά που και να είσαστε σκλάβας του, έσεις, που τον αναδεύετε. Γι' αυτό έχω να σας συστήσω το έξης: Δοκιμάστε για μία τελευταία φορά, μισή ώρα να τον συνετίσετε και κάμετε λίγη ύπομονη να δώτε αν πραγματικά θά συμμορφωθή. Αν όχι, τότε άσφαλλος πρέπει να τον χωρίσετε, γιατί δεν ύπάρχει έλπις να συνεννοήσθε ποτέ. Με τη λογική, που σας διακρίνει, θά βρήτε εύκολα έναν άξιοπρεπή πόρο ζωής και άρρησε τον τόν άλλον να... βουρλίζεσται! Φυσικά μπορεί να θά διεκδικήσετε, πρέπει μάλιστα να το κάμετε και χάριν τών παιδιών σας, τά δικαιώματά

σας στο σπίτι που του χτίσατε και στο μαγαζί που τόν φτιάσατε. Γιατί να τόν χαρίσετε τούς κόπους σας, αφού ήταν τόσο άχάριστος στις θούες σας;

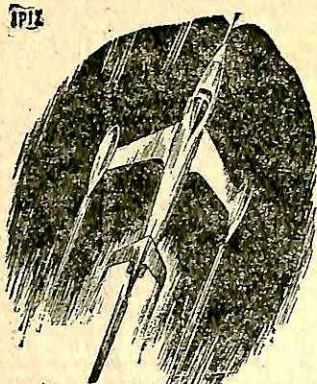
Α ν θ ι σ μ ε ν η ε μ υ υ δ α λ ι α: Δεν κρατά δυστυχώς άρχειον τών επιστολών, για να σας εξυπηρετήσω. Άλλά έχω μία άπορία: Πως έτσι στα «καλά καθούμενα» σας έκινήθη το ένδιαφέρον για έναν άγνωστο σας και θέλετε ν' αλληλογραφήσετε μαζί του; Δεν καταλαβαίνετε ότι πρόκειται για την πιο μάταιη άπασχόληση; Που έχει να κάνει ένα κορίτσι; Είμαι βέβαια ότι πάντα θά έχετε κάτι καλύτερο και χρησιμώτερο να κάμετε, για να περνάτε τόν καιρό σας...

Ερμηίτη της ζωής. Μενιδί: Δεν είμαι οε θέσι να σας ύποδειξω τρόπο για να αξεφύγετε όμαλώς από μιάν ήθικην νόηρωσι που άνελαδέσθε απέναντι της κοπέλλας. 'Εσεις που είστε σε θέσι μόνος σας να ψυχολογήσετε τα αίτια, που σας κάνουν να θέλετε να την άποψέτε, άσφαλλως θά έχετε και τρόπο να ενεργήσετε, όπως νομίζετε ότι σας συμφέρει να κάμετε επί του προκειμένου. 'Αν δεν τολμάτε έσεις, έπειδη σας τύπτει η συνείδησι σας, πολύ περισσότερους διαταγμούς έχω εγώ, που η νέα δεν μου έχει... φαίνεται οε τίποτα! Μου κάνει μάλαστα έντύπωση, πως χρειασθήκατε δυόμισι χρόνια για ν' άνακαλώσετε, τώρα, ότι δεν ταπεινάτε. (Κ α γ κ λ ε ς 117: Για να μην σας απαντήσω σημαίνει ότι δεν έπληρα τόν γράμμα σας, έκτος αν δεν ήρθεν η σειρά της απαντήσεως. Πάντως, σας απαντώ τώρα: 'Οφείλετε, χωρίς συζήτηση και δίχως ύπεκφυγές να φανήτε άξιος της έμπιστοσύνης, που σας έδειξε πάλαι την καταχρασθήκατε. 'Οφείλετε, δηλαδή, να την άποκαταστήσετε, νόμιμα. Δεν μπορείτε, εκ τών ύπέρων κι' επειδή φαίνεται μετανοήσιμος να προβάλλετε για επιχείρημα την άρνησι τών γονέων σας. 'Αν ήσαστε τόσο δεμένος στην έγωιστική διάθεσι τούς δεν έπρεπε τότε να έκτεθετε απέναντι της νέας. Κι' αφού άδηγύσατε τά πράγματα στο άπροχώρητο, τώρα, είτε το θέλουν είτε μη οι

ΛΗΜΑΤΩΔΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Οι δυο χαρακτηριστικές αυτές φωτογραφίες δείχνουν την εξέλιξη των γυναικών της 'Ινδονησίας κατά τα έξη τελευταία χρόνια. Οι γυναίκες των πόλεων, ιδίως, δεν διαφέρουν καθόλου από τις Ευρωπαίες. Ντυνονται κομψά, μορφώνονται σε κολλέγια και πανεπιστήμια κι' έχουν και δικαίωμα ψήφου. Άρσιτερά στη φωτογραφία μας μία από τις σπάνιες γυναίκες της ύπαιθρου, που έξεκoluθει να ζή όπως οι πρόγονοι της. 'Η κυβέρνησις της 'Ινδονησίας όμας σύντομα θά της μάθη γραφή και άνάγνωσι και θά δώση και σ' αυτήν τόν δικαίωμα ψήφου.

Μόνον με άεροπρωτότυπο μπορεί να συγκριθεί η ταχύτητάς της χύτρας

"SILVER"

- Σε 1' βράζει Άρακά
- » 3' » Πατάτες
- » 5' » Ψωμάκι
- » 10' » Φασόλια
- » 15' » Φακές
- » 15' » Άρνι
- » 15' » Κοτοφύλλι

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΥΣΙΜΩΝ - ΤΑΧΥΤΗΤΗ
ΤΕΙΝΕ - ΣΕΚΟΡΑΖΗ - ΚΟΙΤΙΣΜΟ ΦΑΓΗΤΟ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΝ Μ. ΣΙΓΑΛΑ
Έρμιο 161 Τηλ. 53.310
ΑΘΗΝΑΙ

Χρησιμοποιείτε
μόνον το Κραγιόν

ΝΕΛΣΟΝ

Διά νά μή ΞΕΒΑΘΩΝ
τά χείδη σας ούτε οτό
ΦΑΓΗΤΟ ούτε οτό ΦΙΛΗΜΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΟΝΟΝ ΝΑ
ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΗΣΙΟΝ ΚΑΙ ΟΧΙ
ΑΠΟΜΙΜΗΣΙΣ

γονείς σας, έσείς πρέπει να κά-
μετε το χρέος σας ως έντιμος άν-
θρωπος.

Κ Ε Ρ Α Σ Υ Ν Ο Ξ Ε Δ Ο Ν Ε Ρ Ω Τ Α ,
Βίτσι. Πολύ υπερδεμένα μου τα
γράφει, μέχρι του σημείου που
να μη μπορώ να καταλάβω τι σας
συμβαίνει. 'Απ' ό,τι υποθέτω να
εξαιδιώνω, θα είχα να σας συστή-
σω να μη συνεχίζετε αυτόν τον
«δεσμό» της αλληλογραφίας με
την κοπέλλα, ή όποια είναι και άρ-
ραδιονισμένη. 'Εσείς δε όπως κα-
ταλαβαίνω δεν έχετε ούτε διάθεση
ούτε σκοπό γι' αυτήν σαφώς. Αύ-
τη δε ή περιπέτεια σας, άς σας
γίνει μάθημα, για να μην υπερδύ-
στε, δίχως λόγο, σε ξένες υποθέ-
σεις. Περιορίσθητε στο κλειστό αϊ-
σθημά σας με την άλλη κοπέλλα.

Δυστυχισμένη Σ. Ν.,
"Ανδρ: Έιστε, φαίνεται, και
σεις ένα, συγχωρήστε με για τον
χαρακτηρισμόν, επιπλέον θύμα
της αλληλογραφίας των κοριτσιών
με νέους αγνώστους. 'Η από-
στασι, που σας χωρίζει, έγγεισε
από την φαντασία σας με έμμεση
τροπή και τα τρυφερά γράμματα
σας εξοικωσαν το μυαλό. Και
δεν σκεφθήκατε διόλου ότι ή
προαμνηστική εινε διαφορετική.
Τώρα τι να σας πω; 'Αν ή απο-
κάλυψη και σας στενοχωρή, θα έ-
πρεπε να σας ικανοποιή, που σας
δόθηκε ή ευκαιρία γι' αντιληφθή-
τε την αλήθεια. 'Εξ άλλου έμμι-
στευθήτε περισσότερο στις συμ-
βουλές και στις υποδείξεις των
γονέων σας, που ξέρουν καλύτε-
ρα κι' έχουν την πείρα να σας
προστατεύουν από τα τρελλά ό-
νειρα...

Μπουμπούκι της άνοι-
ξεως, 'Ορεσιάδα: 'Αφού όνα-
ρδός έκμυστηρεύθηκε στους γονείς
του το αίσθημά σας κι' αυτοί δέ-
χτηκαν και σας θέλουν, δεν μένει
παρά, σάν τίμιος άνθρωπος, ν' ά-
πευθυνθή τώρα και στους δικούς
σας γονείς και να τους κάμει έπι-
σημα την πρότασι του. 'Οπότε φυ-
σικά, θα κληθήτε και σεις ν' απο-
φασίζετε, αν τον θέλετε ή όχι,
ανάλογα με τη γνώμη και τη διά-
θεσι που έχετε γι' αυτόν. Αυτά να
του πείτε, αν σας ξαναπροτείνει να
συνάψετε σχέσεις.

Καρδιά που λησμονιέ-
ται: Για να μην σας άπαντήσει
τόσον καιρό, ασφαλώς κάτι του
συμβαίνει διαφορετικό, παρά ότι
θέλει να διακόψει μαζί σας, αφού,
όπως γράφετε, έιστε βέβαιη για
την άγάπη του. Δεν μπορείτε να
πληροφορηθήτε γι' αυτόν από κά-
ποιο γνώριμό σας εκεί που βρί-
σκεται; Σ' την ανάγκη μπορείτε ν'
άπευθυνθήτε και στο 'Ελληνικό
Προδενείο του τόπου, δίνοντας τη
διεύθυνσι του για να εξετάσουν
περί τίνος πρόκειται.

Μιά τραγική μητέρα:
Είνε τόσο φοβερό αυτό που μου ά-
ναφέρετε, ώστε να μη τολμώ να
το πιστέψω. 'Η κορούλα σας τι
λέει γι' αυτό; 'Ο βέλους άν-
δρας συνεχίζει αυτή την αποτρο-
παιη τακτική από καιρό μαζί της;
'Ο ίδιος τι δικαιολογία προβάλλει
και, κυρίως, πώς νομίζει ότι
θα τεθή τέρμα στο αίσχος του αύ-
τού; Για την περίπτωση αυτή προ-
κύπτουν πολλά ερωτήματα, που
από την άπάντησι σ' αυτά θα έ-
ξαρτηθή ή όλη σας, στάσι. 'Η
πρώτη σκέψι, που θα έκανε κα-
νείς, είνε να τον αποκαλύψη στη
δικαιοσύνη και στην κοινωνία. 'Ε-
πειδή πρέπει να συμβουλευθήτε έ-
ναν πιστό και τίμιο δικό σας άν-
θρωπο, κατά προτίμησι και τον έ-
φημέριό σας, τον πνευματικό σας,
για να σας καθοδηγήσουν με λο-
γική και ψυχραιμία. Πρώ πάντων
πνίξτε τον δικαιο πόνο σας, και
την ήθική σας αγανάκτησι και
μην σκέπτεστε διαδίσματα κι' ά-
πονενομήνες ενέργειες.

Μιά μάνα: Σας τιμά όλη
ή στοργή και ή λογική συμπερι-
φορά με την όποια αντιμετώπι-
ζετε όλο αυτό το σκάνδαλο της
νύφης σας. Καλά κάνετε που δεν
τά φανερώσατε στο παιδί σας.
Δεν πρέπει όμως και ν' αφήσετε
την κατάσταση ν' άκολουθήση μοι-
ρηία το δρόμο της. Πρέπει να μι-
λήσετε με πιστική αυστηρότητα
στη γυναίκα αυτή και ν' αξιώ-
σετε να συστήση και να υποδείξη
στον νοικάρη σας να φύγη. Αυτό
θα είνε μία λύσι. 'Αλλιώς, να

την φοβερίσετε πως θα τ' άπτε
στο γυνίό σας και τότε τα πρά-
γματα θα καταλήξουν εις βάρος
της. Ν' αξιώσετε και σεις έπίσης
να φύγη ό όνοχος. Γιατί αν ήσαν
τίμιος, θα έπρεπε, αντί να δέχ-
ται τις εκδηλώσεις της γυναίκας
αυτής, να την άπομακρύνει και να
συνάψη την στέγη που τον φιλο-
ξενεί. 'Ελπίζω πως έτσι θα πετύ-
χετε μία λύσι. Στο μεταξύ νάχε-
τε το γού σας, μήπως έπαναλη-
φθούν τα ίδια!...

Άγριο λούλουδο: Τό ο
κάμπου: Σκέπτεστε λογικά
και έχετε δικήν να μη θέλετε να
έκτεθητε, στέλνοντας φωτογραφία
σας στο νέο. 'Αν έχη καλό σκοπό,
όφειλε να το αναφέρει στους γο-
νείς σας, όπως και το υποσχέθη-
κε. Πρέπει όμως να μάθετε ακόμα
τι μέρος λόγου είνε. Γιατί δεν άρ-
κει να σας λήψω σας άσπασέι.
Για να κάμει γάμο χρειάζονται
πρώτα πολλές ήθικές και υλικές
υποχρεώσεις κι' εύθυνες. Μπορεί ό
νέος αυτός ν' άναποκριθή σ' αυ-
τές; Και στο κάτω-κάτω, αφού
πέλαμσατε και σας διέκοψε την αλ-
ληλογραφία, ευκαιρία είνε να τη
σταματήσετε και σεις έφ' όσον
μάλιστα δεν σας συνδέει κανένα
τρελό αίσθημα!

Ξανθή κυρία που ύπο-
φέρει: Συμπονώ για το δρά-
μα σας. Μήπως όμως ό ύποψις
σας δεν ευσταθούν και ό σύζυγός
σας έχει άλλους λόγους, ίσως οί-
κονομικούς, ώστε να σας δείχνη
αυτήν την άπότομη συμπεριφορά;
Σ' αν πιστή όμως και λογική σύ-
ζυγος μπορείτε με πολιτισμένο
τρόπο και ειλικρινή κατανόησι να
του ζητήσετε μία εξήγησι και να
τον πείσετε να σας έμπιστευθή την
αίτια της στενοχωρίας του και να
σας άνοιξη την καρδιά του. 'Αν
το άποφύγη και στο μεταξύ συνε-
χίσει την νέα του τακτική, τότε
θα χρειαστεί να έρευνήσετε και να
τον παρακολουθήσετε.

Άμυσλη καθήτρις: 'Ο-
λο αυτό τό... έρωτικό παραλήρη-
μα για τον καθηγητή σας δεν μπο-
ρεί, άτυχώς, να με συγκινήση,
για να σας δικαιολογήσω. Κι'
ούτε σας συγχωρώ, που με τόση
έπιπολαιότητα παρουσιάζετε από
άνδρα άνόητα για το δάσκαλό
σας. Και το αποτέλεσμα ποιά θα
είναι; 'Ενώ δε πρόκειται, βέβαια,
να ικανοποιηθή ποτέ το τρελό
σας αίσθημα, συγχρόνως κιν-
δυνεύετε να καταστρέψετε το μέ-
λλον σας, αφού έχετε παραμελήσει
το μόνο σκοπό της ζωής σας, τις
σπουδές σας. Μά έπιτρέπεται να
τά κάμετε αυτό, να χαντακωθείτε
και να κάμετε δυστυχείς τους γο-
νείς σας; Σας φαντάζομαι λογικό
και καλό κορίτσι, ώστε να μην βε-
λήσετε να προχωρήσετε...

Ρωμαντικό ύπάλληλο: Καί,
βέβαια, πολύ λογικά σκέπτε-
σθε ότι ποτέ ό προϊστάμενός σας
δεν θα συγκατατεθή να δώσει σ'
εσάς, έναν άπλό ύπάλληλο, την
πολυφερνή κόρη του. Κι' αν τολ-
μήσετε να του κάμετε έναν τέ-
τοιο ύπαινιγμό το μόνο που θα έ-

Ηλιοθεραπεία!

Ναι, αλλά μόνον με NIVEA

Η κρέμα NIVEA περιέχει
την συγγενή προς το δέρ-
μα EUCERIT που εισδύει θα-
ραλά σ' αυτό και το διατηρεί
νέο, δροσερό και υγιές.

Η κρέμα NIVEA του Γερμανικού Έργουσταίου
P. BEIERSDORF & Co
πωλείται τώρα και σε κυτία των 20 και 50 γρμ.

AC 155

Δοκιμάζατέ την

Προλαμβάνετε την
τερηδόνα. Έξασφα-
λίζει στόμα όμοιον,
δροσερό και ευχά-
ριστο.

ΑΔΕΛCO με Χλωροφύλλον

ΦΘΟΡΙΟΥΧΟΣ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

ΤΙΜΗ ΔΙΑΝ. ΠΟΛΗΣΕΙΣ: ΠΡΑΓΙΝΗ (ΧΛΩΡΟΦΥΛΛΗ) ΔΡΧ. 7.500 - ΔΕΥΚΗ ΔΡΧ. 7.000

Έντυπρ. Έθνών-Πειραιώς: Γ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ, Νικίου 6
Τηλ. 21.852

ΒΕΒΑΙΩΣ
ΤΑ ΨΥΓΕΙΑ ΠΑΓΟΥ
CORONET

Είναι τα καλύτερα της αγοράς
γιατί:

- 1) Είναι φτιαγμένα από
καταδείκτο ξύλο.
- 2) Έχουν ειδική μόνωσι με
μαύρο φελλό και πίσσα για
μεγάλη ψύδι και οικονομία
πάγου.
- 3) Ειδική επάλειψι με βερ-
νίκι για να μη σπλίζουν.
- 4) Μεγάλη έφαρμογή και
προσεγμένη ύδραυλική έγκα-
τάστασι.

Έλθετε και σεις στο 17 της
όδου Πανεπιστημίου να πάρετε
το ψυγείο σας CORONET με
ΠΟΛΛΕΣ ΔΟΣΕΙΣ - ΧΩ-
ΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΗ - και
ή ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΔΩΡΕΑΝ
Προσέχτε στην διεύθυνσι
ΡΑΔΙΟ - ΧΑΛΑΖΩΝΙΤΗ
Πανεπιστημίου 17
Κοντά στην Τράπεζα της Έλ-
λάδος.

ΥΠΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ
ΣΙΛΩΑΜ
ΛΟΥΤΡΑ

ΘΕΡΜΑ
ΘΑΛΑΣΣΙΝ
ΙΑΜΑΤΙΚΑ
ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑ ΔΙΟ
ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ
ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΟΥΣ
Κ.Α.Π.

ΒΕΡΑΝΤΕΡΟΥ 26
ΤΗΛ. 56-504

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ
ΚΑΙ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Προστατεύετε το δέρμα
σας από τα εγκαύματα, τα
σκασιματα και τους λεκέδες,
με την περίφημη RADO CRE-
ME DE BEAUTE του 'Ινστιτού-
του Καλλονής Mme KETTY.
Σας την εγγυάται ή 23ετής
πείρα της Mme KETTY. Έρ-
μού 44, Τηλ. 22.088.

Σημειώσις: Προσέχε-
τε τας απομιμήσεις. Ούδεν
πρώτον κυκλοφορούν ή διαφημι-
ζόμενον παρ' άλλων 'Ινστιτού-
των έχει σχέση με τας άνω
πρωτότυπα του 'Ινστιτούτου
της Καλλονής. Απολύμεν δε ότι ό πρώ-
τος έδοχος μας Κ. Κωνσ. Κων-
σταντινίδης (ΚΟΝΣΤΑΝ) ά-
ποκαρτώνει τας απομιμήσεις
αυτές, ουδέμιαν σχέση έχει πλε-
ον με τ' ήμιν.

Ἡμεχαλύττερη
εὐχαρίσθησις
κάθε δαυδίου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ Α.Ε.

Χρησιμοποιείτε
τὴν κατάλληλη κρέμα;

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ: ΦΑΡΜ. ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ "FAREL,"
ΜΑΡΝΗ 7-ΑΘΗΝΑΙ

Μα νι ω θ η σ α υ ρ ο υ
δέν είναι δύσκολο να λύση κανείς
ένα τόσο εύκολο πρόβλημα. Ζη-
λεύετε τη μη και διατάζετε να
την παντρευθώ, γιατί φοβάσα-
τε μη γίνει άπιστη κι' έσείς ο δυ-

γάμο. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀπελπι-
ξετε: "Ἄν αὐτὸς εἶνε λογικὸς καὶ

**ΜΕ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΑΥΤΟ
ΣΩΛΗΝΑΡΙΟ, ΛΟΥΞΕ-
ΣΘΕ ΑΝΕΤΑ 4 ΦΟΡΕΣ**

DOP

Τὸ οἰκονομικὸν **ΣΑΜΠΟΥΑΝ**
 ΠΟΥ: κάνει ὥραϊα μαλλιά σὰν
 μετάξι.

Δίνει ζωή στα πιο άτροφικά και άρρωστημένα μαλλιά χάρις στα δαυμάσια υλικά που περιέχει, μεταξύ των οποίων και τα συστατικά του αύγου.

Καθαρίζει τα μαλλιά σε ένα λεπτό και εξαφανίζει την πιτυρίδα στο πρώτο λούσιμο.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΕΙΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42 ΤΗΛ. 23.234

μο για χρήματα. Ο,τι έγινε ομώς
έγινε. Σήμερα έχετε ένα παιδί κι'
έχετε οικονομικά άνεξάρτητος.
Πρέπει να συνεχίσετε, λοιπόν, να
σέβαστε τη γυναίκα σας και ν' α-
γαπάτε το παιδί σας. Σας σκαν-
δαλίζει ή δακτυλογράφος; Πρέπει

MENTWU

ΡΙΖΙΑΝΙΚΗ
σουδρα...
ΜΠΕΙΑ

IVIER PARIS)
την παντού

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Κάτια: Ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς σας δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σας δώσω τὴν γνώμη μου, ἀν δὲν μοῦ θέσετε ὑπὸ ἐργασίαν, τὰς ἀπάντησεις. Τὸ ἱεραγίον ἔχει τὴν θέσι του στὴν περίπτωσί σας, ἀλλὰ χρειάζεται προσοχή, γιὰτί, εἶναι φάρμακο δραστικό. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σὰς παρακολουθῶ καὶ γιατρός. Τὰ λουτρά τῶν Καμινέων Βούρνας ἢ τῆς Ἱκαρίας θὰ σὰς ὠφελήσουν σφαλός.

Ργοκαρ.: Καλὸ θὰ ἦταν, ὅπως λέτε καὶ σεις, νὰ σᾶς ἐξετάσῃ ἰατρός. "Ὅταν αὐτὸ σᾶς εἶνε ἀδύνατον, τότε ξαναγράψτε μου γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω κατὰ τὸ δυνατόν.

δοον, ὅπως μοῦ λέτε, μένετε ἐδῶ
καὶ σᾶς παρακολουθοῦν συνάδελ-
φοι, τῶν ποίων ἡ φαρμακευτικὴ
ἀγωγή εἶχε καλὰ ἀποτελέσματα
στὴν περίπτωσί σας, δὲν βλέπω,
τὸ λόγο ποῦ σᾶς κάνει νὰ ζητᾶτε

Δ. Θ. 25, Θες.) νίκην Β.Σ.:
Βέβαια ἡ ἀκουσία ἀποχὴ συντέ-
λεσε στὴ σημερινὴ κατάστασι-
σας. Σὰς συνιστῶ τὴν ἐξῆς थे-
ραπευτικὴν ἀγωγήν. Τρεῖς φορές
τὴν ἐβδομάδα ἀπὸ μιᾶ ἕνεσις τε-

τόπιον θά παίρνετε πρωί - μεσημέρι - βράδυ, πρό του φαγητού, ένα χάπι από το ίδιο φάρμακο των ένεσεων. Μετά διακοπή δύο μηνών, θά επαναλάβετε το αυτό σχήμα μέχρις πλήρους αποτελέσματος.

Κάπα-Ζήτα: Θα συμβουλευθώ τη μητέρα μου, αλλά θα σου πω ότι η ειδική νευρολόγος ή σεξολόγος ή ενάνγκη και άφροδισιολόγος γιατρό.

Λαοδική: "Αν πρόκειται να πάτε στο εξωτερικό, θα βρήτε ειδικούς γιατρούς, ιδίως δε στην

«Αμερική, όπου κατ' ἐξοχήν ἔχει
προοδεύσει ἡ εἰδικότης αὐτή. Ὑ-
πάρχουν ὁμως καὶ στὴν Ἀθῆνα εἰ-
δικοὶ συνάδελφοι πολὺ καλοὶ γιὰ
τὴν περίπτωσί σας.
«Ὑνα νέο ἀπ' τὴν Θεσ)
μήνα. Γιὰ τὸ πρῶτό σας ἐρώ-

νημα, σάς παρακαλώ να μου εξηγήσετε τί είδους σημάδια ένοι-
είτε.

Στό δεύτερο, μέ την ηλεκτρο-
πηξία. Στό τρίτο, υπάρχουν πολ-
λαπλές μορφές της δερματικής

θα συνιστάται και ανάλογη θεραπευτική αγωγή. Έπομένως για να σάς υποδειχθεί διασπεία, πρέπει πρώτα να γίνει διάγνωση. Στο πέταρτο, δεν καταλαβαίνω τί θέ-
λετε να μου πείτε.

Σ. Α. Β.: Αν είναι
στατικό σας αποτέλεσμα από διά-
φορες παθήσεις, θα πρέπει να ξε-
φορ το νόσημα. "Αν όχι, τότε θα
σας συνεδούλευα να αποταθίτε σ'
ένα ειδικό νευρολόγο (όχι ψυχία-
τρο). Πού θα σας όριση την ένδει-
ξη; Πού θα σας όριση την ποσι-

κινουμένη θεραπεία, αφού η
γυναικείως ανακαλύψει την αιτία
που προκάλεσε τη μισαλλοψία
του που περιγράφετε. Νομίζω ότι
θα έχετε ανάγκη διαφόρων ή-
λεκτρομασάζ.

το ποῦ λὰ, Λεβάτεια; ἡ παρὰ τὴν
ἐπιμονήν σας νὰ μὴν πᾶτε στὸ γι-
ατρό, ἐγὼ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ
σας συστήσω ὅτι πρέπει ὁπωσοῦ-
νας νὰ πάτε στὸ γιαντρώ γυναικο-
λόγο, γιατί καί ἀν' υποθέσωμεν ὅ-
τι ἐνῷ σᾶς συνιστῶ μιὰ θεραπεία

...ὁρμόνες, τῆς ὁποίας εἶχε ἀ-
...αγκνῆν, πάλι θὰ πρέπη νὰ τὴν ἐ-
...αρμόσῃ καὶ νὰ τὴν παρακολου-
...ῇ ἡ γυναικὶς. Νομίζω ὅτι δὲν εἶ-
...αι καθόλου ντροπὴ νὰ πῆτε στὸν
...ιστὸρ τὸ περιστάτικόν σας.

Ενταύθα : 'Από τὸ φαινόμενο του
τήθους μπορείτε νὰ ἀπαλλαγῇτε.
Ἐπὶ τὴν μέθοδο τῆς ἡλεκτροπηξίας.
ἰὰ τὴν ἀνεπαρκεία, θὰ σᾶς συ-
εβοῦλευα, ἐφ' ὅσον μένετε στὴν
Ἀθήνα, θὰ ἐπισκεφθῇτε ἕνα εἰδι-
κὸν νοσηρὸν, ὅπου ἔστιν ὁ ὁποῖος ἀφοῦ

α για γυναίκες που
αξεί εξέταση, θα σας πληροφορή-
η για όλες τις υποτιθέμενες άνω
αλίες σας.

Λ.

79

 Λ_c

79

78

Γερούραλα ΣΤΑ ΧΑΛΙΚΙΑ

Λουλούδια που καλλιεργούνται δίχως χώμα

Δεν είναι καινούργια ή ιδέα της καλλιέργειας φυτών χωρίς χώμα. Μόνο όμως τον τελευταίο καιρό άρχισε να εφαρμόζεται στην πράξη και σε αξιόλογη κλίμακα.

Όσοι ασχολούνται επιστημονικά με τη γεωργία ή με την ανθοκομία, ξέρουν ότι η φύσις δεν είναι πάντα ιδεώδης ρυθμιστής των συνθηκών που ευνοούν την ανάπτυξη των φυτών. Βέβαια, το χώμα περιέχει τις φυσικές τροφές των φυτών, συγχρόνως όμως μολύνεται από τα υπολείμματα τους και γίνεται εστία καλλιέργειας πολλών από τις χειρότερες ασθένειες που τα προσβάλλουν.

Όλοι μας, στα παιδικά μας χρόνια, βάζουμε να βλαστήσουν φασόλια ή φακές μέσα σε μια καράφα με νερό, ή πάνω σ' ένα βρεγμένο βαμπακί. Το δυσκολό όμως είναι να επιτύχουμε όχι απλώς τη βλάστηση ενός σπόρου μέσα σε υγρό περιβάλλον, αλλά την τελεία ανάπτυξη, άνθιση και κυκλοφορία του φυτού που παράγεται από αυτό.

Είναι περισσότερο από δυο αιώνες, που οι επιστήμονες είχαν την ιδέα αυτής της λεγόμενης «υδροπονικής» καλλιέργειας, δίχως χώμα. Συνάντησαν όμως διάφορα εμπόδια, ως την εποχή του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, που ο «Αγγλος Ουίθρου» επινόησε τη μέθοδο του «υποποτισματος».

Έβαλε δηλαδή τα φυτά, όχι απ' ευθείας μέσα στο νερό, αλλά σε μία αδρανή ύλη, άμμο ή βότσαλα. Από κάτω υπήρχε ένα άλλο δοχείο με τη θρεπτική διάλυση, που ένα σύστημα αντλιών την ανύψωνε ως τα φυτά.

Οι Αμερικανοί δοκίμασαν τη μέθοδο αυτή σε σέρρες λουλουδιών και λαχανικών με εξαιρετικά αποτελέσματα: Η παραγωγή λουλουδιών διπλασιάστηκε. Συγχρόνως, με την προσθήκη κατάλληλων χρωστικών ουσιών στις θρεπτικές διαλύσεις, τα λουλούδια πήραν διάφορα περίεργα χρώματα.

Ο πόλεμος του Ειρηνικού έδωσε εξαιρετική ώθηση στη υδροπονική καλλιέργεια. Όταν οι Αμερικανοί στρατιώτες καταυλίζονταν σε μέρη με άγονη άμμο, που δεν επέτρεπε καμμία καλλιέργεια, έγκραβιζαν απέραντες «στέρρες» καλλιέργειας χωρίς χώμα. Έτσι, είχαν σε κάθε εποχή φρούτα, σαλάτες, μαρούλια, πεπόνια, φασολάκια κι άλλα νωστά λαχανικά και φρούτα.

Η πρωτοτυπία αυτή σημείωσε τόση επιτυχία, ώστε, μετά το τέλος του πολέμου, η Αμερικανική Κυβέρνηση έγκραβιζε στο Χανσού της Ιαπωνίας ένα απέραντο λαχανόκηπο, κι' ένα όπωροκηπο δίχως χώμα. Το Χανσού έγινε γρήγορα σπουδαίο κέντρο εξαγωγής πρώτων υδροπονικών προϊόντων.

Όσο για την ανθοκηπουρική, ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το πείραμα του Αγγλου Μ. Σπάρκς, πρώην πιλότου της Ρ.Α.Φ. Όταν απολύθηκε, μετά τον πόλεμο, αυτός ο τώως αεροπόρος γύρισε στο κτήμα του πατέρα του κι' αποφάσισε να επιδοθεί στην υδροπονική καλλιέργεια λουλουδιών.

Μέσα σε μία σέρρα, μήκους 75 μέτρων, υπήρχαν τρεις σειρές από γαρυφαλιές. Ο Σπάρκς άφισε τις δυο απ' αυτές όπως είχαν, για να μπορέ να κάνει τη σύγκριση. Στην τρίτη όμως, αντικατέστησε τελείως το χώμα με χαλίκια, που τα πότιζε πολλές φορές την ημέρα με διάλυση των χημικών ουσιών που χρειαζονται τα φυτά για την ανάπτυξή τους.

Το βασικό πρόβλημα ήταν να καθορισθούν αυτές οι χημικές ουσίες και η καταλληλότερη αναλογία τους. Αλλά ο Σπάρκς το έλυσε με τρόπο απλό και πρακτικό: Πηρε δηλαδή κοτσάνια και φύλλα από γαρυφαλιές, τα υπέβαλε σε χημική ανάλυση και βρήκε ποιες και πόσες ουσίες περιείχαν. Αυτές λοιπόν ακριβώς οι ουσίες χρειαζόνταν για τη διατροφή τους. Έτσι καθόρισε την καλύτερη ποιοτική και ποσοτική σύνθεση των θρεπτικών διαλύσεων.

Έπειτα από δυο ετών δοκιμές, ο Σπάρκς έχει εφαρμόσει τώρα τη νέα αυτή μέθοδο καλλιέργειας σε μία ολόκληρη σέρρα 500 τετραγωνικών μέτρων, κατάλληλα διαρρυθμισμένη. Ανάμεσα στα χαλίκια κυλάει σε ώριμες ώρες το νερό με τις χημικές ουσίες, μέσα σε βαθεία αυλάκια. Όταν το υγρό ανέβη σε ώριμο ύψος, φτάνει στις ρίζες των φυτών που βλαστάνουν στα χαλίκια.

Έπειτα από ένα χρονικό διάστημα, το νερό απομακρύνεται και τα χαλίκια στραγγίζουν μόνα τους.

Έτσι, τα φυτά απορροφούν τις θρεπτικές ουσίες τους από το υγρό που περιβάλλει τις ρίζες τους και αναπτύσσονται κανονικά, ενώ συγχρόνως απαλλάσσονται από όλες τις άχρηστες ύλες που παράγουν.

Η θρεπτική χημική διάλυση προετοιμάζεται ιδιαίτερα σε μία δεξαμενή, χωρητικότητας 500 κυβικών μέτρων. Η ποσότης που διοχετεύεται τασσέρρες φορές την ημέρα στα αρδευτικά αυλάκια είναι μία ηλεκτροκίνητη αντλία, εξαρτάται από την εξωτερική θερμοκρασία.

Η όρχη και το τέλος του ποτίσματος ρυθμίζονται μόνα τους, κι' ένα αυτόματο «χρονοδιακόπτη» — εφευρέσει

του Σπάρκς — που ανοιγοκλείνει το ηλεκτρικό ρεύμα. Τα αποτελέσματα είναι ικανοποιητικώτατα. Οι γαρυφαλιές που μεγαλώνουν μέσα στα χαλίκια, είναι μεγαλύτερες και πιο γερές απ' τις άλλες.

Προπάντων δέ, αποδίδουν πολύ περισσότερα λουλούδια. Έχουν δηλαδή τέσσερες ή πέντε ανθοφορίες, πριν ακόμη οι κοινές γαρυφαλιές παραγάγουν έστω κι' ένα λουλούδι.

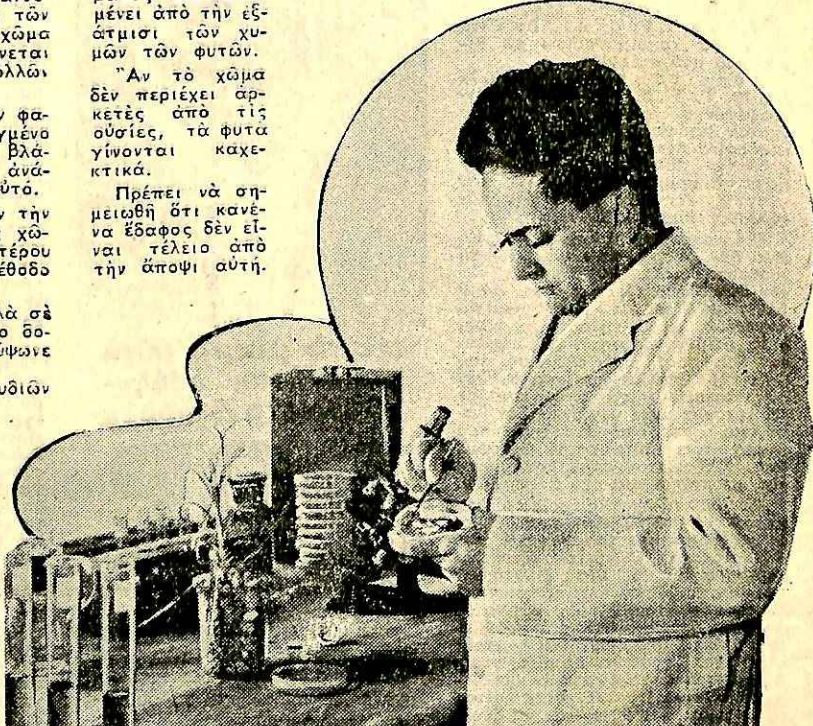
Έπειτα από τις πρώτες αυτές επιτυχίες, είναι βέβαιο ότι θα υιοθετήσουν την καινούργια μέθοδο όλοένα περισσότεροι κηπουροί και άνθρωποι.

Ποιές είναι οι κυριότερες χημικές ουσίες που χρειάζονται τα φυτά;

Η βασική τροφή τους είναι το ανθρακικό οξύ του αέρος. Για να το απορροφήσουν όμως και να το αφομοιώσουν, έχουν απαραίτητη ανάγκη από ώρισμα υλικά του εδάφους. Οι μεταλλικές αυτές ουσίες περιέχονται σε σημαντική ποσότητα στους φυτικούς ιστούς: Αντιπροσωπεύουν το ένα τέταρτο του βάρους του στερεού υπολείμματος που απομένει από την εξαίρεση των χυμών των φυτών.

Αν το χώμα δεν περιέχει αρκετές από τις ουσίες, τα φυτά γίνονται καχεκτικά.

Πρέπει να σημειωθεί ότι κανένα έδαφος δεν είναι τελείως από την άποψη αυτή.

Ο Μ. Σπάρκς υποβάλλει σε χημική ανάλυση τα φυτά για να βρει ποιές και πόσες ουσίες περιέχουν και αναλόγως καθορίζει την ποιοτική και την ποσοτική σύνθεση των χημικών αναλύσεων.

Πάντοτε χρειάζεται προσθήκη μιας ή άλλης ουσίας, για να' απαυδίσει καλύτερη παραγωγή. Αυτές ακριβώς τις ουσίες περιέχουν τα χημικά λιπάσματα. Και γι' αυτόν το λόγο η βιομηχανία τους πήρε μεγάλη ανάπτυξη και η χρησιμοποίησή τους γενικεύεται όλοένα και πιο πολύ.

Οι κυριότερες απ' αυτές είναι το άζωτον (νιτρικά άλατα), το φωσφορικό οξύ και το κάλιο. Περισσότερη ανάγκη έχει συνήθως το έδαφος από νιτρικά άλατα, γιατί τα παρσώρει και τα ξεπλένει η βροχή και το έδαφος τότε χάνει μεγάλο μέρος της γονιότητός του. Κι' άλλες δυο ουσίες όμως είναι απαραίτητες. «Αν μάλιστα μια απ' όλες κατεβή κάτω από ώρισμένη αναλογία, το φυτό δεν κατορθώνει πια να χρησιμοποιήσει τις άλλες δυο. Μια λοιπόν από τις κυριότερες φροντίδες είναι να εξασφαλιστεί η απαραίτητη αναλογία όλων των αναγκαίων για την ανάπτυξη του φυτού ουσιών.

Αλλά φυτά χρειάζονται περισσότερο άζωτον (σιτάρι, κοκκινόγούλια, κλπ.), άλλα κάλιο (καλήματα, πατάτες, τριφύλλι κλπ.) κι' άλλα φωσφορικό οξύ (καλαμπόκι, σόργος κλπ.).

Επιπλέον, τα φυτά παίρνουν απ' το έδαφος κι' άλλες ουσίες, σε ίχνη που είναι κι' αυτές όχι λιγότερο σάς συμβαίνει, για να μην αναπτύξουν τους. Κι' είνε φυτε για την ανάπτυξή τους. Κι' είνε φυτε για την ανάπτυξή τους. Κι' είνε φυτε για την ανάπτυξή τους.

Ο αυτόματος «χρονοδιακόπτης» του Μ. Σπάρκς ρυθμίζει το ποτίσμα των φυτών με χημική διάλυση.

Στην πατρίδα μας υπάρχουν περιοχές που το έδαφος τους είναι πετρώδες κι' η απόδοσή του με τον συνηθισμένο τρόπο καλλιέργειας είναι πολύ φτωχή και στην ευνοϊκότερη περίπτωση. Η εφαρμογή είναι πολύ φτωχή και στην ευνοϊκότερη περίπτωση. Η εφαρμογή είναι πολύ φτωχή και στην ευνοϊκότερη περίπτωση.

Μια προσπάθεια στην κατεύθυνση αυτή θα ωφέλουσε πολύ.

Η ΠΟΡΤΑ της ευτυχίας

Μια νέα, μ' ένα απλό φόρεμα, στέκεται στο πεζοδρόμιο, έξω από ένα σπίτι, που είχε στην πόρτα μια μεγάλη μπρούντζινη πινακίδα με το όνομα ενός γνωστού γυναικολόγου των Αθηνών. Με αφηρημένο βλέμμα κοιτάζει το κουμπί του κουδουνιού και το πρόσωπό της έχει πάρει μια έκφραση δειλίας και τρόμου μαζί.

Και όμως, με μια κίνηση του χεριού της, η άγγιξη το κουμπί του κουδουνιού κι' η πόρτα θ' ανοίγει. Μα δεν τολμάει. Φοβάται!

Αυτός ο φόβος την έχει φέρε σε απόγνωση δυο ολόκληρους μήνες, ώπου να πάρη την απόφαση, που την έφερε έξω απ' αυτή την πόρτα.

Εκείνη την ώρα έφτασε ένας γεροντάκος κι' άνοιξε με το κλειδί του την πόρτα με την μπρούντζινη πινακίδα.

Το γιατρό θέλετε, κυρία μου; ρώτησε καλοκάγαθα.

Ναι, απάντησε εκείνη με σδυμένη φωνή.

Έλατε...

Πέρασαν στο χάλι...

Σε δυο λεπτά, θα σάς παρουσιάσω στο γιατρό... της είπε ο γεροντάκος μ' ένα χαμόγελο.

Σε λίγο, λοιπόν, βρισκόταν μπρος στο γιατρό. Ήταν ένας μεσοκόπος κύριος μ' ευχάριστο παρουσιαστικό. Καθόταν στο γραφείο του, μπρος σ' ένα βιβλίο και μ' ένα στυλό στο χέρι, ήταν έτοιμος να γράφει.

Όνομα, επώνυμο; ρώτησε.

Καμία απάντηση. Ο γιατρός παρήγαγε το στυλό και κύτταξε στα μάτια την επισκέπτρια, που καθόταν απέναντί του. Ήταν μια νέα μελαχροινή, με μαύρους κύκλους γύρω από τα μεγάλα μαύρα μάτια της. Είχε πολύ χλωμό, με συμπληρωτικό πρόσωπο και άδρα σαρκώδη χείλη, που τρεμούλιασαν, σαν νάθελε εκείνη να κλάψι.

Είστε παντρεμένη;

Έκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

Μήπως είστε σ' ενδιαφέρουσα;

Νομίζω... μπόρεσε να πη κι' έκραψε το πρόσωπό της, κλαίγοντας μέσα στα χέρια της.

Το συνηθισμένο δράμα των ευκολόπιστων κοριτσιών. Σηκώθηκε και πήγε κοντά της. Κάθισε σε μια πολυθρόνα δίπλα της και της είπε με σοβαρό, μα πατρικό ύφος:

Αφού αποφασίσατε νάρηθε εδώ, πρέπει να μου έχετε κι' εμπιστοσύνη και να μου πητε τι ακριβώς σάς συμβαίνει, για να μπορούμε να σάς βοηθήσω...

Η Λένα — αυτό ήταν τ' όνομά της — πήρε θάρρος από τα λόγια του και του διηγήθηκε με λίγα λόγια το πάθημά της.

Ήταν όρφανη από πατέρα και ζούσε με τη μητέρα της, γυναίκα αυστηρή, με ήθικες αρχές. Η φτώχεια όμως ανάγκασε τη Λένα να εργαστεί, κι' έπιασε δουλειά σ' ένα εμπορικό κατάστημα, ως πωλήτρια. Εκεί γνώρισε τον Αντρέα. Του είχε εμπιστοσύνη, γιατί τον αγαπούσε και δεν έβαζε τέ

κακό στο νου της, ώπου παρασύρθηκε μια ημέρα, χωρίς να το καταλάβει. Δεν κράτησε όμως το λόγο του κι' όλο αναβάλλει... ψιθύρισε η Λένα.

Κι' από μέσα τί θέλετε; ρώτησε με άπορία ο γιατρός, κάπως συγκινημένος.

Ότε κι' εγώ ξέρω καλά-καλά τί θέλω... πρόφερε χαμηλόφωνα ή νέα και συνέχισε:

Κανείς δεν ξέρει τη δυστυχία μου... Η μητέρα μου, που δεν έχει άλλο παιδί, θα πεθάνη, αν το μάθι. Σ' εκείνον δεν τολμά να το πω, γιατί φοβάμαι μη μ' εγκαταλείψι... Ξέρω μια κοπέλλα στη γειτονιά μου, που βρέθηκε στην ίδια με τη δική μου κατάσταση κι' έπληγε σ' ένα γυναικολόγο... Έτσι τελείωσαν όλα, χωρίς να την πάρη κανείς είδησι. Από δω περνάω συχνά και σκέφτηκα νάρθω σε σάς... που ούτε σάς ξέρω, ούτε με ξέρετε...

Πολύ τολμήρες και έγκληματικές σκέψεις για την ηλικία σου κάνεις, μικρή μου... Κι' εγώ... δεν είμαι το κατάλληλο πρόσωπο, που σου χρειάζεται. Εκείνοι που σου χρειάζονται, είναι η μητέρα σου και εκείνος ο νέος... Κι' επειδή βλέπω πώς είσαι ένα ανόητο κορίτσι, δεν θα σ' αφήσω να εγκληματήσης... Θέλεις να μάθεις τί θα κάνω; Πρώτ' απ' όλα, θα φέρω τη μητέρα σου κι' ύστερα εκείνον... Που καθόσαι; Θα στείλω τώρα άμέσως να την ειδοποιήσω...

Όχι, σάς παρακαλώ, γιατρέ! Προτιμώ να πεθάνω!... φώναξε η Λένα.

Με πολύ κόπο ο καλός κι' ευσυνειδητός γιατρός την έπεισε να του δώση τις διευκρινίσεις που της ζήτησε κι' έπειτα την άφησε σ' ένα δωμάτιο να περιμένει...

Το ίδιο εκείνο απόγευμα, στην κλινική του γιατρού, η Λένα είπε, με συντριβή, στη μητέρα της:

Συχώρεσε με... Παρασύρθηκα, χωρίς να το καταλάβω!... Μετανοώ τώρα χίλιες φορές...

Τί να την κάνω τη μετάνοιά σου, δυστυχισμένη; της απάντησε εκείνη. Εγώ, μ' όλο το φάρμακο που με ποτίσεις, είμαι μάρνα και θα σε συχαρέσω...

Αλλά, έσυ άμυαλη, που θα σταθής; Σε ποιά γωνιά της γης θα κρυφής μ' ένα παιδί, που δεν θα ξέρη ποιος είναι ο πατέρας του;...

Η πονεμένη μητέρα δεν μπόρεσε να πη περισσότερα. Οι λυγμοί τράνταζαν το στήθος της κι' έπληναν τη φωνή της. Η Λένα, με απελπισμένες προσπάθειες, κατάφερε να ησυχάση τη μητέρα της.

Μόνο αν εκείνος παραδεχθι το σφάλμα του, θα σωθής, δυστυχ! — Μητέρα... ψιθύρισε η Λένα.

Ο γιατρός, χωρίς να μās ξέρη, ανάλαβε να φροντίσι... Είμαι σίγουρη πώς θα τον φέρη εδώ τώρα... Έλπιζω πώς δεν θα μ' εγκαταλείψι στην τύχη μου...

Ναι, έχω μια μεγάλη ελπίδα, που δεν την είχα, πριν έρθω εδώ!... Τώρα πιστεύω πώς θα με παντρευθι ο Αντρέας, γιατί μ' αγαπάει... Φταίω εγώ, που από φόβο, δεν το είπα σε κανένα...

Το άνοιγμα της πόρτας έκανε τις δυο γυναίκες να πεταχθούν όρθιες με ταραχή. Άμέσως όμως ησυχάσαν. Ήταν ο Αντρέας!...

Με την αγωνία στην ψυχή, η Λένα αναζητούσε στη ματιά του την καταδίωξη της...

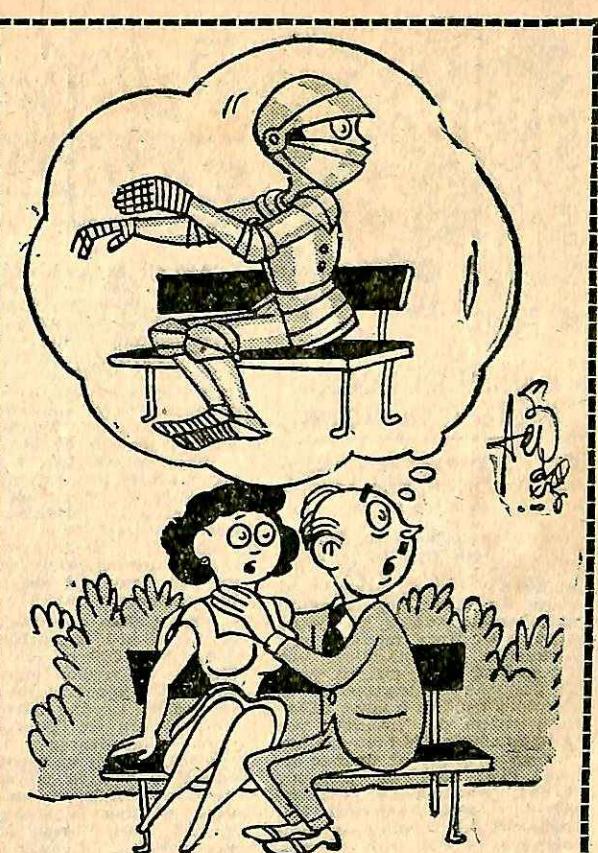
Εκείνος, όμως, κύτταξε τη μητέρα της με σεβασμό και ντροπή κι' έπειτα άνοιξε τα χέρια του, κι' έτρεξε κοντά της.

Τρελλό κορίτσι!... της ψιθύρισε στο αυτί τρυφερά, κρατώντας την στην αγκαλιά του. Γιατί δεν μου είπες τίποτα; Γιατί δημιούργησες αυτή την ιστορία άδικα; Δεν μου είχες εμπιστοσύνη!... Κι' εγώ πού σ' αγαπούσα τόσο πολύ!... Οα δής πόσο εύτοχισμένη θα σε κάνω, μικρή μου ανόητη!...

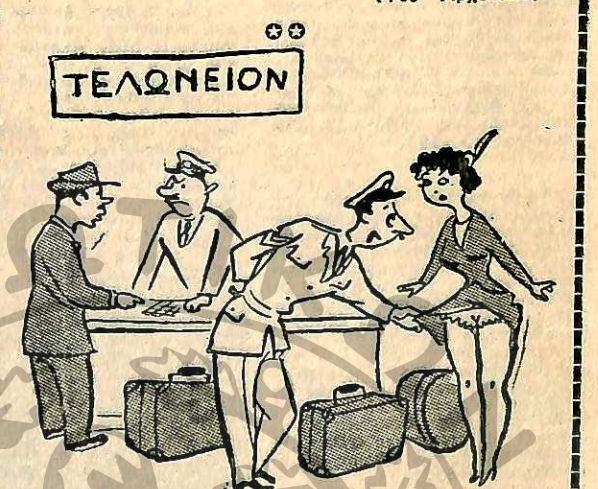
Ο γιατρός στεκόταν στην ανοιχτή πόρτα, με σταυρωμένα τα χέρια και μ' ένα χαμόγελο καλωσύνης στα χείλη.

Και τώρα, πηγαίνε, Αντρέα, να φροντίσης για τα υπόλοιπα... Μη φροντίσης όμως για κουμπάρο!...

MIPANTA

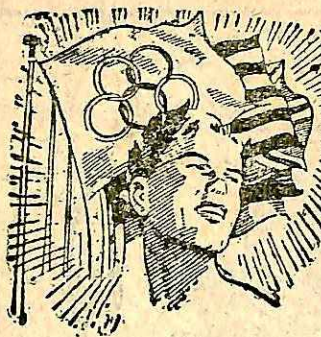
— Αυτός που ξεχάσει δεν είναι ο αδερφός σου; (Του Αρχέλαου)

— Κι' αυτές, τις βενετσιάνικες δαντέλλες, γιατί δεν τις δηλώσατε, δεσποινίς;

— Διαπιστώσατε και μόνη σας, κυρία μου, πόσο όρατο πόδι κάνουν οι κάλτσες μας...

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛΗ

των ζωντανών σωματείων μας.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΤΡΙΕΘΝΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Οι Έλληνες πρωταθλη-
ται ανταξιοί της ιστορί-
ας των.

Οι α' μεταπολεμικοί βαλκα-
νικοί αγώνες σημείωσαν εξαι-
ρητική επιτυχία. «Αν και περι-
ωρίσθηκαν στη συμμετοχή μο-
ναχία της Ελλάδας, Τουρκίας
και Γιουγκοσλαβίας το ενδια-
φέρον τους ήταν τεράστιο και
η αγωνία των φιλάθλων για
τις πρώτες νίκες και τη γενι-
κή βαθμολογία μαρτυρούσε τη
σημασία που δίνει η κοινή αθλη-
τική γνώμη της Ελλάδας για
τους τριεθνείς. Η Γιουγκοσλα-
βία προηγήθηκε ως πρώτες νί-
κες (10) και σε βαθμολογία
(184). Ακολούθησε η Ελλάδα
με 8 πρώτες νίκες και 150
βαθμούς. Η Τουρκία περιωρί-
σθηκε στην τρίτη θέση με τρεις
πρώτες νίκες και 121 βαθ-
μούς. Το μεγάλο όμως κέρδος
των Τριεθνών 'Αγώνων ήταν η
καθιέρωση των ως Βαλκανι-
κών 'Αγώνων με δικαίωμα
συμμετοχής και άλλων βαλκα-
νικών χωρών απ' εκείνες φυ-
σικά που θα εξέδησαν σχε-
τική επιθυμία. Πάντως, οι προ-
σεχείς Βαλκανικοί 'Αγώνες θα
τελεσθούν στο Βελιγράδι τον
Ιούλιο του 1954.

*
«Επαινοι ανεπιφύλακτοι δ.
φείγονται στον έμπνευσμένο
πρωτοεργάτη της 'Αθλητικής
'Ιδέας κ. Απόστολο Νικολαΐ-
δη για την άνοδο που σημείω-
σε η στάση του ελληνικού α-
θλητισμού μέσα στα τελευταία
μεταπολεμικά χρόνια. Είμαστε
σε θέση να ξέρουμε υπό ποιες
αντίθετες συνθήκες ο ΣΕΓΑΣ
αγωνίσθηκε για να δημιουργή-
ση με την πολιτική συμβουλή
των συλλόγων, των αθλητών
και του προπονητού κ. Σιμι-
τσέκ τις θαυμαστές αθλητικές
δυσίες στα περισσότερα αθλη-
τικά αγωνίσματα.

Παλαιότερα είχαμε ένα κα-
λό αθλητή, ενώ ο δεύτερος της
'Εθνικής υπερούσης καταπλη-
κτικά. Σήμερα κάνουμε προ-
κριματικούς για να διαλέξου-
με τους δυο καλύτερους εκ-
προσώπους από τρεις και τέσ-
σερους σχεδόν ισοδυναμικούς.

«Έχουμε βέβαια και τις ά-
δυναμίες μας, ιδίως στις ρι-
ψεις, όπου οι αθλητές κλάσε-
ως σπανίως αναφέρονται και
πολύ δύσκολα προκόδουν. Πάν-
τως, στους δρόμους και στα
άλματα ιδίως ξεπεράσαμε πολ-
λά δυσκολοπήδητα τεχνικά και
επίδοσεων όρια.

«Η πρόοδος μας αυτή είναι
κατά πρώτον αποτέλεσμα των
συγχρονισμένων μεθόδων προ-
πονησεων που τελευταία εφαρ-
μόζονται από τους προπονητές
μας. Δεύτερον, οφείλεται στη
ζωντανή αθλητική κίνηση, που
παράγεται στα μεγάλα αθ-
λητικά κέντρα των επαρχιών
και ιδίως της συμπαρουσιακής
Θεσσαλονίκης. Τρίτον, είναι ώ-
ριμος καρπός ενός καλομελε-
τημένου προγράμματος εντάτι-
κων αγώνων και μόχλων της
ανώτατης αθλητικής αρχής και

μεγαλύτερη εκκαμψία και είνε
συστηματικότερος (όταν θέλη)
στις προπονήσεις του. 'Επο-
μένως, καλό είναι και οι δυό!
Ο καθένας τους με τα προ-
τερήματα και τα ελαττώματά
του.

«Άλλωστε, σιγά-σιγά θα
καταφέρουν να τα εξαλείψουν.
'Ο Πετράκης στο δρόμο των
200 μ. σημείωσε μόνον 22",
6 ενώ είναι ικανός για πολύ
περισσότερα πράγματα. 'Η νί-
κη του επί του Γιόβανταϊς
(22") 7) διεσέδασε την εντύ-
πωση από την άσπυγξία του
στο δρόμο των 100 μ. Θα μπο-
ρούσε να προβάλλει την δικαιο-
λογία των αλλεπαλλήλων εκ-
κινήσεων και της τετάρτης έ-
σφαλμένης. 'Ισως ακόμη να έ-
πηρεσώθηκε ψυχολογικά. Πάν-
τως, δεν έχει βρή ακόμη τον
καλό εαυτό του στη φετεινή
αθλητική περίοδο. Άλλως, θα
έξικινούσε με την θυσία έ-
κείνη όρημ που τον κάνει άκα-
ταγώνιστο στα 60 μέτρα.

«'Ο Σίλλης μας: Είναι ο ψυ-
χωμένος και δυναμικός πρωτα-
θλητής των 400 μ. 'Ο Σίλλης
έχει στο ένεργητικό του πώς
τρέχει με την ψυχή του και δεν
χρησιμοποιεί πολύ το μυαλό
του καταρβώνει εν τούτοις και
επιβάλλεται σ' ένα αγώνισμα
ιδιόρρυθμο, παρατεταμένης τα-
χύτητας, όπως είναι ο δρόμος
των 400 μ.

Μπορεί ο Σίλλης να επιτύ-
χη 47" στα 400 μ. Χρειάζε-
ται όμως «ξεδιανέκνωση» της
τεχνικής του και της τακτικής
του στον αγώνα. 'Ο Σίλλης
τρέχει πολύ ολόρθος, ιδίως το
τελευταίο τέταρτο του δρόμου.
'Η δρομική τέχνη του είναι πτω-
χή. 'Αντιθέτως έχει μεγάλη
δρομική δύναμη. 'Όταν η δυν-
τερη συμπληρωθεί από την πτώ-
τη, τότε ο Σίλλης θα κατορ-
θώση πολύ περισσότερα απ' ό-
σα μέχρι σήμερα πέτυχε. 'Αρ-
κεί να θέλη.

Οι νίκες μας στις σκυταλο-
δρομίες 4X100 μ. και 2X400 μ.
είναι ενδεικτικές της βελτίω-
σης της γενικής στάθμης του
ελληνικού αθλητισμού. Μπορού-
με ακόμη να πούμε πως η πτώ-
τη νίκη στη σκυταλοδρομία 4X
100 μ. είναι δημιουργημα των
αριστοτεχνικών αλλαγών της
σκυτάλης μεταξύ των τεσσα-
ρων δρομέων. Είναι και αυτό
κάτι περισσότερο από μια α-
πλή νίκη. Στις σκυταλοδρο-
μίες οι αλλαγές της σκυτάλης
και η τοποθέτηση των δρομέ-
ων παίζουν σημαντικότατο ρό-
λο απ' όσο κανείς φαντάζεται.
Μπορεί να κερδηθούν ή να χα-
θούν νίκες εξ αιτίας κακών
προβλέψεων στην τοποθέτηση
των δρομέων και ακόμη κακών
εκτελέσεων στις αλλαγές της
σκυτάλης. Εύτυχος ότι οι ελ-
ληνικές ομάδες σκυταλοδρομι-
ας απέδειξαν ανώτερες και
τεχνικά και δυναμικά.

Γενικά, ο ελληνικός αθλητι-
σμός βγήκε από τους τριεθνείς
Βαλκανικούς 'Αγώνες ξανα-
ζωντανεμένος, σφριγηλός, δυ-
ναμικός, με νέα φτερά για νέ-
ες νίκες, για νέους θριάμβους.
'Ας ενισχύσουμε λοιπόν όλους
εκείνους που λειτουργούν στο
βωμό της 'Αθλητικής Ελλάδας
για να μπορούμε να φθάσουμε
σ' ακόμα ανώτερα επίπεδα.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Έναντιον της άντρηξης υπεροχής

Αυτός είναι ο χαριτωμένος
τίτλος μιας πρωτότυπης όργα-
νώσεως, που ιδρύθηκε στο Πι-
εμόντε της 'Ιταλίας και που
αποτελείται μονάχα από πα-
τέρες κοριτσιών.

Σκοπός των μελών της ελ-
νει αή προστασία των κορι-
τσιών κατά της συντηρητικής
άνδρικής υπερροχής! Το έμ-
ελληνικό της οργανώσεως είναι
έναντος ρόφιόγκας.

Να κάτι που τ'ό σκέφθηκαν
πάλιν οι άντρες.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Κοχλίας

Από το κέντρον του άνω κοχλία προς
κάτω :
1) ΣΟΠΕΝ. 2) ΟΡΑ. 3) ΣΟΔΟΜΑ.
4) ΙΣ. 5) ΟΧΡΑ. 6) ΣΟΛΩΜΟΣ. 7)
ΑΠ. 8) ΚΑΡΙΝΑ. 9) ΓΑ. 10) ΑΡΑΦ.
11) ΣΙΚΑΛΙΣ. 12) ΕΣ. 13) ΣΩΤΗΡ.
14) ΛΕΡΟΣ. 15) ΣΑΝΑ. 16) ΝΑΪΑΣ.
17) ΣΑΛΑΜΙ. 18) ΡΑΜΙ. 19) ΑΣΙΑ.
20) ΝΕΡΑ. 21) ΑΝΝΑΜ. 22) ΩΡΑ. 23)
ΣΩΜΑ. 24) ΑΛΑΜΑΝΑ. 25) ΝΟΤΙΟΣ
26) ΑΝΙΑ. 27) ΡΑΜΑ.

Από το κέντρον του κάτω κοχλία προς
κάτω :
1) ΑΜΑΡΑ. 2) ΙΝΑ. 3) ΣΟΪ. 4)
ΤΟΝ. 5) ΑΝΑ. 6) ΜΑΛΑ. 7) ΑΜΩΣ. 8)
ΑΡΩ. 9) ΜΑΝΝΑ. 10) ΑΡΕΝΑ. 11) Ι-
ΣΑ. 12) ΙΜΑΡΙ. 13) ΜΑΛΑΣ. 14)
ΣΑΪ. 15) ΑΝΑΝΑΣ. 16) ΣΟΡΕΛ. 17)
ΡΗΤΩΣ. 18) ΣΕΣΙΑ. 19) ΑΚΙΣ. 20)
ΨΑΡΑ. 21) ΑΓΑΝ. 22) ΙΡΑΚ. 23) ΠΑ-
ΣΟ. 24) ΜΩΛΟΣ. 25) ΑΡΧΩ. 26) ΣΙ-
ΜΑ. 27) ΟΔΟΣ. 28) ΑΡΟΝ. 29) ΕΠΟΣ.

Λογοπαίγνια

1) Βουδισέστη (Βουδδα πέρ της. 2)
'Ησιος (Εί σύ οδός.). 3) 'Ο ήμιονος
(Είμι όνος). 4) Γένουα (Γενού Α).

Μαγική εικόνα

'Ο σκοπός βρίσκεται ακριβώς πάνω
απ' τη σκοπιά του. Θα τον δΐτε δε αν
αναστρέψετε την εικόνα.

Αριθμητικό παιχνίδι

6X3 : 2+5 - 14 = 0

Αναγραμματισμός

ΝΗΜΑ - ΑΜΗΝ

Μεταγραμματισμός

ΑΛΦΕΙΟΣ - ΕΛΑΦΟΣ

Σζα... έπαγγελματίες

Να τ'ό έπάγγελμα που θα ταίριαζε σε
κάθε ζώο (με τον αύθονα όριζμό του στην
πρώτη στήλη) : 1) φύλακας, 2) ζαχαρο-
πλάστης, 3) σαλπικτής, 4) άρματωποι-
ός, 5) έκφωνητής, 6) άχθοφόρος, 7) άγ-
γελιαφόρος, 8) ύφαντής, 9) ήθοποιός.

Πού γεννήθηκαν :

1) Λονδίνον. 2) Σπάρτη. 3) Κανίγκ-
αμπεργκ. 4) Σινώνη. 5) Ζάκυνθος. 6)
Γενούα. 7) Αθήναι. 8) Λειψία.

Η λύσις του 440 σταυρο- λέξου

Ο Ρ Ι Ζ Ο Ν Τ Ι Ω Σ :
1) ΑΦΙΔΑ - ΚΩΣΤΑΣ. 2) ΦΡΑ-
ΣΙΣ - ΧΕΡΣΟΣ. 3) ΚΤΙΡΙΑ - ΠΑ-
ΤΑΣ. 4) ΝΗΣΣΑ - ΘΗΣ - ΜΟΙ-
ΡΑ. 5) ΙΝΤΑ - ΤΟΜΑΣ - ΡΑΚΙ. 6)
ΠΑΟ - ΤΑΛΑΝΤΑ - ΑΩΤ. 7) ΔΗΜΗ-
ΤΣΑΝΑ. 8) ΣΤΕΦΑΝΙ - ΘΑΝΑΣΗΣ.
11) ΝΗΣΤΕΙΣ - ΣΠΕΤΣΑΙ. 12) ΑΘ-
ΑΙΜΑΣΙΑ - ΝΑ. 13) ΝΙΑΛ - ΣΗ-
ΚΟΣ - ΝΑΥΣ. 14) ΑΚΑΚΗ - ΝΙΣ -
ΠΑΛΤΟ. 15) ΣΟΒΑΡΑ - ΤΑΓΓΟΝ. 16)
ΣΑΛΜΗΚ - ΚΑΠΡΟΣ. 17) ΣΙΝΕΜΑ
- ΝΙΚΙΑΣ.

Κ Α Θ Ε Τ Ω Σ :

1) ΚΝΙΠΣ - ΑΝΑΝΑΣ. 2) ΦΤΗΝΑ
- ΗΘΙΚΟΣ. 3) ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ -
ΛΑΒΑΣ. 4) ΦΑΡΣΑ - ΤΣΑΚΑΛΙ. 5)
ΙΣΙΑ - ΔΑΝΤΕ - ΗΡΩΝ. 6) ΔΙΑ -
ΤΗΝ - ΙΑ - ΑΜΕ. 7) ΝΣ - ΤΑΜΙΕΥ.
ΣΙΣ - ΗΜ. 8) ΘΟΛΗ - ΜΗΝ. 9) ΧΡΗ-
ΜΑΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ. 10) ΣΑΝΣ - ΣΟΣ.
11) ΩΧ - ΣΤΑΘΜΗΣΙΣ - ΚΙ. 12)
ΣΕΠ - ΑΝΑ - ΠΑ - ΤΑΚ. 13) ΤΡΑΜ
- ΑΝΤΡΕ - ΠΑΠΙ. 14) ΑΣΤΟΡ - ΤΑ-
ΝΑΡΑ. 15) ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ - ΑΛ-
ΓΟΣ. 16) ΣΑΡΚΑ - ΑΝΥΤΟΣ. 17)
ΣΑΪΤΕΣ - ΘΙΑΣΩΝ.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευσις οποιασδήποτε
θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου
άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρ 6 § 7
του Α. Ν. 1092, 1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής : 'Ιωάννης Παπαγεω-
ργίου. Κατοικία : Βησσαρίωνος άρ. 3. 'Υπερ-
θυνος Τυπογραφείου : Σπύρος Μπέλλας, άδός
Δύσεως, Ν. 'Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησια Δρχ. 280.000
" Εξάμηνος " 140.000
" Τρίμηνος " 70.000

Εμβάσματα Εσωτερικού διά ταχυδρομικής
έπιταγής και Εξωτερικού διά τραπεζικής
τοιαύτης προς τον κ. 'Ιω. Παπαγεωργίου

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ του θανάτου

Πρωτότυπο διήγημα

— Δεν σάς περίμενα τόσο ναρίς,
είπε ο Κέλλ στον έπισκέπτη του.
'Ο Στέρλιτ χαμογέλασε.

— Έμεις είμαστε γρήγοροι στις
δουλειές μας, απάντησε. 'Αν μου ά-
ποδείξετε σήμερα την αξία της έφευ-
ρέσεώς σας, 'Ρ' αρχίσω άμέσως τις
διαπραγματεύσεις για την αγορά
της, για λογαριασμό της Κυβερνή-
σεώς μου.

— Έλάτε μαζί μου και θα βε-
βαιωθείτε μόνος σας, δήλωσε ο
Κέλλ.

Βγήκαν απ' το έτοιμόρροπο σπι-
τι σ' ένα μεγάλο και παραμελημένο
κήπο, τριγυρισμένο από ένα φρά-
χτη. Στην άλλη άκρη, βρισκόταν
μια καλύβα. Τράβηξαν προς τα έ-
κει.

Ξαφνικά, ο Κέλλ σταμάτησε και
κόχνησε άπαισία. Φαινόταν τώρα
σαν έπιπνιδυμένος τρελλός με τα ά-
χρωμα βαθουλωμένα μάτια του, τ'
άχένισια μαλλιά του και τα βρώ-
μικα ρούχα του.

— Βλέπετε τί άσφαλισμένο άσυ-
λο, είπε, κυττάζοντας το Στέρ-
λιτ. 'Εργάζομαι εδώ 16 όλο-
κληρα χρόνια. Κι είσαστε ο πρώτος
που θα δΐτε την έφευρέσί μου : τις
άκτινες Κέλλ!...

— Έμεινε σκεπτικός με ρικές στι-
γμές. 'Υστερα πρόσθεσε :

— Θα ξέρετε, βέβαια, πως η ή-
λιασις όφείλεται σε όρισμένες ήλι-
ακές άκτινες που προκαλούν χημι-
κή άποσύνθεσι των κυττάρων του
νοτιαίου μυελού. 'Ε, λοιπόν, έπει-
τα από πολλούς κόπους, έφτισα έ-
να μηχανήμα που παράγει παρόμοι-
ες άκτινες και τις εκπέμπει σε με-
γάλη άπόστασι! 'Ελάτε να δΐτε!...

Μπήκαν στην καλύβα. Δίπλα
στην πόρτα βρισκόταν ένα τραπέζι
κι ένα καθίσμα. 'Αντίκρυ προς το
παράθυρο ήταν σημημένο ένα μηχανή-
μα, ποΐμοιαζε πολύ με φωτογρα-
φική μηχανή. 'Ενα σύρμα το συνέδεε
μ' ένα διακόπτη του τοίχου. Δίπλα
στο διακόπτη αυτό, ήταν κρεμασμέ-
νο ένα κλουβί με κουνέλια.

— 'Ο Κέλλ πήρε ένα απ' αυτά τα
ζώα, τ' άφισε πάνω στο τραπέζι και
τούδωσε να φάει ένα καρότο. Γύρι-
σε ύστερα κοντά στο μηχανήμα.

— Έλάτε εδώ είπε στο Στέρλιτ.

Και τώρα, προσοχή!
Με μια άπτότη κίνηση, ανασή-
κωσε το διακόπτη. 'Αμέσως, το
κουνέλι έπεσε με τρώη και μ' ένα
σπασμό κυλιστικη πάνω στο τρα-
πέζι κι έμεινε ακίνητο.

— Διάβολε! ψιθύρισε ο Στέρλιτ,

και προχώρησε προς το ζώο.

— Μείνετε ακίνητος! τού φώνα-
ξε βραχνά ο έφευρέτης. Τρελλαθή-
κατε λοιπόν!...

Κατέβασε το διακόπτη και πρέσ-
θεσε :

— Έν τάξει! Τώρα δεν υπάρχει

πιά κανείς κίνδυνος.

— 'Ο Στέρλιτ πλησίασε στο τραπέ-
ζι και βεβαιώθηκε πως το κουνέλι
ήταν νεκρό.

— Οι άκτινες μου, είπε ο Κέλλ
μπορούν να σκοτώσουν σε 3 δευτε-
ρόλεπτα όσουςδήποτε ανθρώπους,
σ' άκτίνα 20 μιλίων... 'Αν αυτή η
καλύβα, καθώς και το ίδιο το μη-
χανήμα δεν είχαν μια έπίστρασι ά-
πό «κελλωνίτη» — δηλαδή από μια
ουσία άδιάπεραστη απ' τις άκτινες
μου — οι κάτοικοι των γειτονικών
χωριών θα είχαν ταξειδέψει πρό πολ-
λού στον άλλο κόσμο!

— 'Όποτε αυτή η ουσία μπορεί

να προστατέψει τον άνθρωπο απ' τις

άκτινες σας;

— Βεβαίως. 'Όποιος αγοράσει

την έφευρέσί μου, θ' αγοράσει μαζί
και το μυστικό του «κελλωνίτη».
Και θα γίνει ο πραγματικός κυρί-
αρχος του κόσμου! Θάνατι σε όσους
να μετατρέψω μέσα σε λίγα λεπτά
μια μεγάλη πόλι σ' άπέραντο νε-
κροταφείο.

— Μα γιατί είναι λίγο τσουρου-
φλισμένο το τρίχωμα του κουνελίου;
ρώτησε ο Στέρλιτ.

— Αυτό οφείλεται σε μια μικρή
ατέλεια του μηχανήματός μου, που
θα την έχω διορθώσει ως αύριο. Θε-
ωρητικώς, οι άκτινες μου δεν πρέπει
να καίνε, ούτε και ν' άφίνουν κανέ-
να έξωτερικό σημάδι πάνω στο
θήμα.

— Καί... πόσα ζητάτε για την

έφευρέσι σας;

— Δέκα εκατομμύρια λίρες, ά-

κατέβατες! Ξέρω καλά πως αξίζει

έκατό, χίλιες φορές παραπάνω!

Τα μάτια του Στέρλιτ άσπασαν.

— Πολύ καλά, είπε. Θα έπαναλά-

βουμε αύριο το πείραμα μ' ένα ά-

λογο.

— Έν τάξει! Σας συμβουλεύω

όμως, κύριε κατ'όσοντα καμμία

χειρήστε να μην σκαρώσετε καμμία

βρωμιδοουλεία. Τα σχέδια της έφευ-

ρέσεώς μου βρίσκονται μόνο μέσ-

στο μυαλό μου. 'Όσο για το μηχανή-

μα, δεν ύπάρχει άνθρωπος στον

κόσμο, ικανός να βρή το μυστικό

του.

— Μείνετε ήσυχος, κύριε Κέλλ.

Το συμφέρον μας άπαιτεί να φε-

θούμε τίμια απέναντί σας.

— 'Ο Κέλλ εργάσθηκε στην καλύ-

βα, όλο το έπόμενο πρωί. 'Ο μεση-

μέρι, πήγε στο χωριό, αγοράσε έν-

άλογο και τ' άφισε ελεύθερο να βό-

σκήση μέσ' στον ήπιο του.

— 'Υστερα έπαιξε στην καλύβα και συ-

νέχισε την εργασία του.

Κατά τις 3, σηκώθηκε άναστρέ-

ψα μ' άνακούφισι και πήγε ως το

παράθυρο. Τ' άλογο πλησίασε, βλέ-

ποντάς τον. 'Ο Κέλλ πήρε μηχανικά

ένα καρότο, απ' το μίστο που κρε-
μόνα δίπλα στο διακόπτη, και τό-
βαλε στο στόμα του ζώου.

— 'Ας δούμε τώρα αν το μηχανή-

μα έγινε τέλειο! ψιθύρισε.

— Έβαλε και πάλι ένα κουνέλι πά-

νω στο τραπέζι και σήκωσε το δια-

κόπτη. Τα δυστυχισμένα ζώο κεραι-

νοβολήθηκε.

— 'Ο Κέλλ περίμενε δυο λεπτά...

— 'Ενα θριαμβευτικό χαμόγελο φάνη-

κε στα χείλη του...

Μα, ξαφνικά άρχισε να τσουρου-

φλίζει το τρίχωμα του κουνελίου.

— 'Ανάθεμα! φώναξε ο έφευρέ-

της. Πάλι έγινε κάποιος λάθος!

Κατέβασε το διακόπτη, κάθισε

προς στο τραπέζι και βυθίστηκε σε

παρανοήσιμους υπολογισμούς.

Η ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

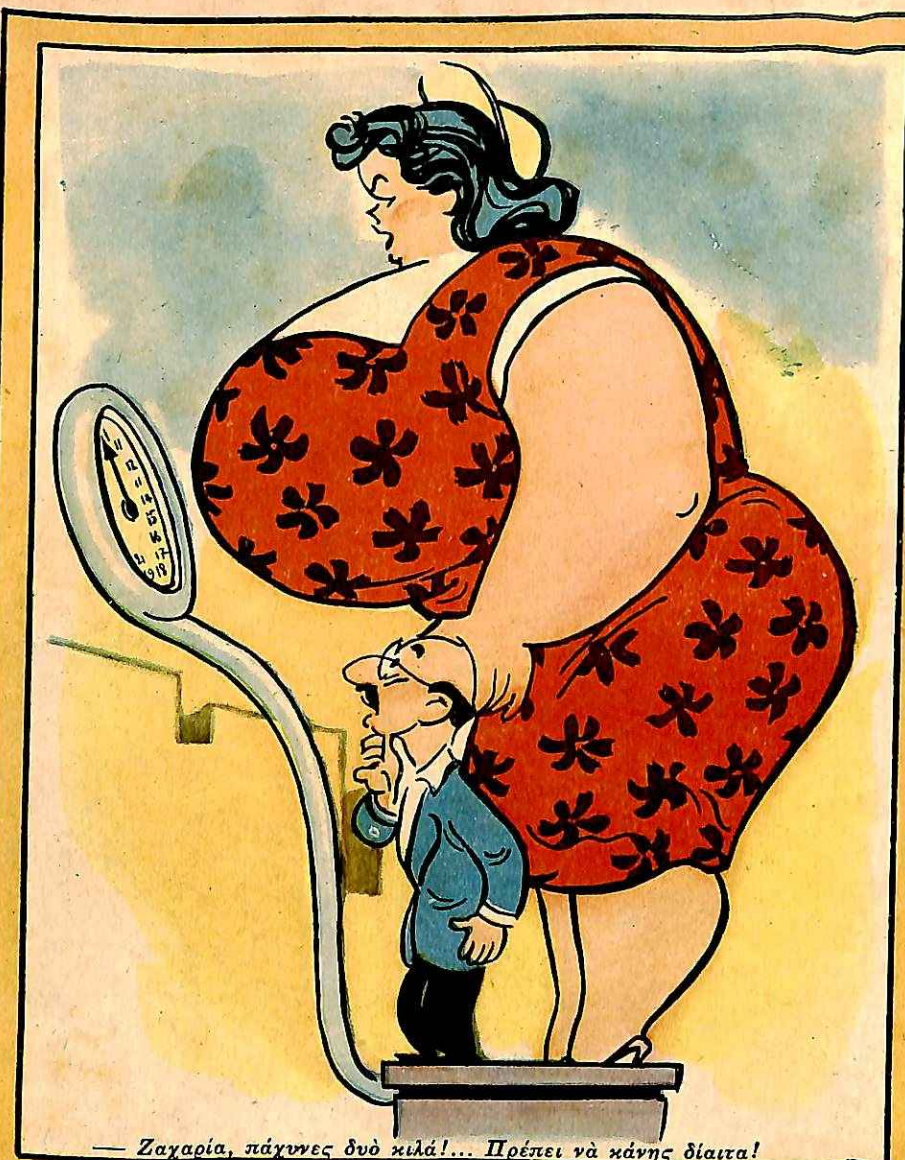
Β.

Το βούρτσισμα των μαλλιών είναι απαραίτητο για τα
γερά μαλλιά. 'Αν όμως τα μαλλιά δεν είναι πολύ στα-
θερά και πέφτουν εύκολα, τότε το βούρτσισμα αυξάνει
την πτώση τους και γι' αυτό χρειάζεται η γνώμη του για-
τρού, αν πρέπει να γίνεται ή όχι. Καλύτερα είναι να γί-
νεται τότε μασάζ στο κεφάλι, που επιταχύνει την κυκλο-
φορία τοπικά και μ' αυτό το τρόπο τα μαλλιά τρέφονται
καλύτερα, δυναμώνουν, στερεώνουν και γίνονται πιο πυκνά.

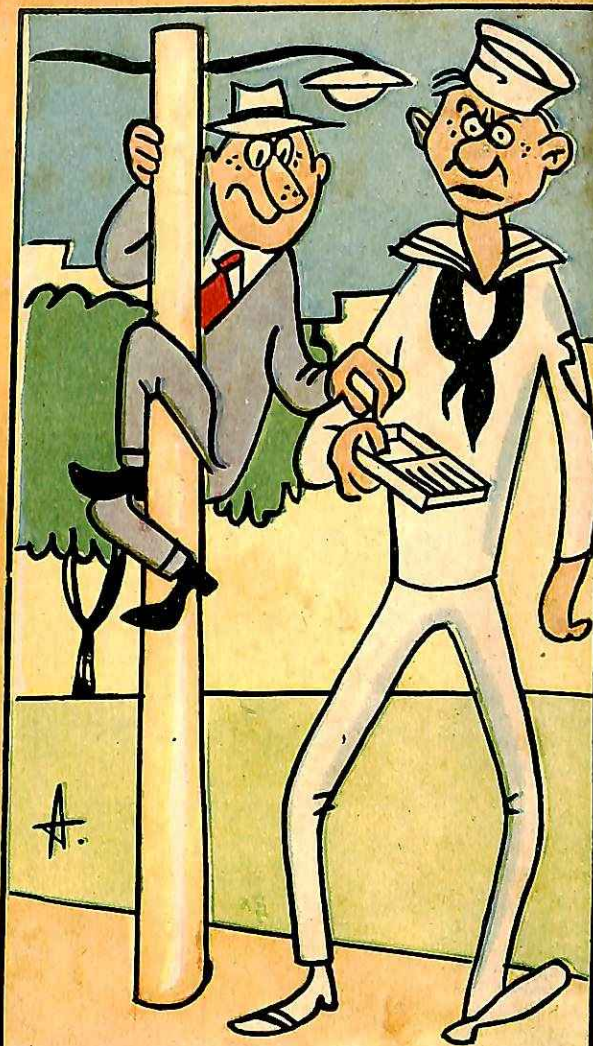
Οι χτένες, που θα χτενίζασατε πρέπει να έχουν άραιά
δόντια για να γίνεται καλά ο καθαρισμός τους. Δεν πρέ-
πει τα δόντια να είναι μυτερά και να ξεσχίζουν το δέρμα,
παρά να είναι στρογγυλεμένα στην άκρη τους. Με το
ξεσχίσιμο, το δέρμα μολύνεται και γίνονται διάφορες θυ-
λακίδες και άποστήματα στο κεφάλι. Οι χτένες άμέσως
να καθαρίζονται καλά με νερό και με σαπούνι και με ένα
βουρτσάκι των δοντιών ή άλλα ειδικά βουρτσάκια για να
βγύη καλά το λίπος, η πιτυρίδα και η λερω που κατακαθί-
ζουν στη ρίζα των δοντιών. Τις χτένες τις απολυμαίνετε με
οινόπνευμα ή με μια διάλυση αντισηπτικού. 'Η έλαφρά
διάλυσις σόουμπαπ είναι καλή, μα όχι για μεταλλικές
χτένες. Επίσης, τις χτένες σας δεν πρέπει ποτέ να τις
δανείζετε σε άλλους.

Τα μαλλιά πρέπει να τα κόψετε συχνά, πρό πάντων οι
άντρες γιατί έτσι το άπτομο φαίνεται πιο καθαρό και πιο
ώραιο. Το κόψιμο των μαλλιών δεν έχει καμμία σχέση με
το μέγεθός τους. Πολλοί νομίζουν πως με το να
κόψουν σύρριζα τα μαλλιά τους θα ξαναφύτουν πιο
πυκνά. Σί, από γελιούνται πολύ. Τα μαλλιά έπηρεά-
ζονται μόνο στη ρίζα τους, που βρίσκεται μέσα στο
θήλακα και μόνον ουσίες, που μπορούν να επδράσουν στη
ρίζα είναι ικανές να δυναμώσουν τα μαλλιά. Συχνά με-
τρήματα από έπιστημονας απέδειξαν πως το κόψιμο των
μαλλιών δεν επηρεάζει την αύξησή των.

Καμμία φορά

— Ζαχαρία, πάχνεις δυό κιλά!... Πρέπει νά κάνης διαίτα!

— Νά πάρη ή δογή, «άνεβήκανε» πάλι τὰ τσιγάρα!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Ἀντωνία, κλείμασέ μου τὸ γκέυς, γιατί ἔκασα!...

— Ὅσο γιὰ νερό, νά ἐδῶ δυὸ βήματα εἶναι!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)